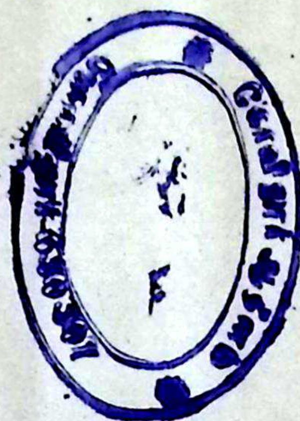
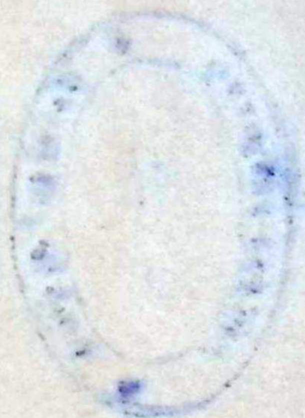
சிதம்பர மகாத்மியம்

உ

நடராஜர் துணை.

சிதம்பர மகாத்மியம்.

இஃது

சிதம்பரம்

அண்ணுசாமி அய்யரவர்களால்

வடமொழியினின்றுந்

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

மேற்படியூர்

புத்தக வியாபாரம்

வே. சுந்தரம்பிள்ளை & சன்ஸ், அவர்களால்,

தமது

ஸ்ரீவேலன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

எட்டாம் பதிப்பு.] 1933. விலை அணா 6.

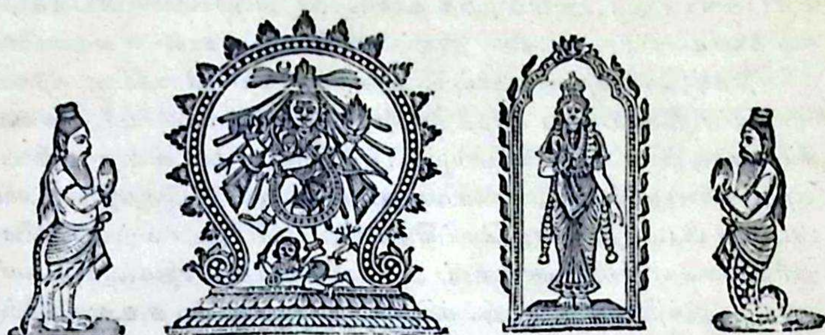
சிவகணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விஷயசூசிகை.

விஷய சூசிகை முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிதம்பர மஹாத்மியம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான முனிவர்களின் சிறப்பும் அவர்கள் சூதமகரிஷியை வணங்கிச் சிதம்பர மகிமையைக்கேட்டலுங் கூறியது.

யஸ்மாத்ஸர்வம் ஸமுத்பந்நம் சராசரமிதம்ஜகத்
இதந்நமோநடேசாய தஸ்மை காருண்யமூர்த்தயே.

தபோயோக்கியமான சர்வசம்பத்துக்களுடன் கூடிவிளங்குகின்ற நைமிசாரண்ணியத்தில் ஒருவராலுஞ்செய்யற்கரிய தவத்தை உறுதியுடன் செய்கின்றவர்களாயும், சர்வலோகங்களுக்கும் ஆதிகாரணமாய் சம்சாரத்திலுண்டாகும் பயத்தை நிவர்த்தித்து நித்யாநந்தத்தை கொடுப்பதாயிருக்கும் பரப்பிரமத்தை விசாரணையாலும், தியானத்தாலும், யோகத்தாலும், தபசினாலும், ஞானத்தாலும், உள்ளபடியுணர்ந்தவர்களாயும், கம்பீரமானநடையும், சாந்தமுள்ள குணமும், சந்தோஷசித்தமும், சம்பூர்ணதேஜசும், குரோதமற்ற மனமும் கோதகன்றதவமும் பொருந்தியுள்ளவர்களாயும், சகல இச்சைகளையும் விட்டவர்களாயினும், மோக்ஷயிச்சையில் மிக்கவர்களாயும், சிவபூசைசெய்வதைத்தவிர இதரகாரியத்தில் பிரவிர்த்தி அற்றவர்களாயும், தவத்தாலும், புராணசிரவணத்தாலும், சாஸ்திர

விசாரணையாலும், அளவிறந்த காலங்களை அரைக்ஷணமாய்க் கழிக்கின்றவர்களாயும், தங்கள் திருஷ்டி விசேடத்தால் உலகங்களைப் பரிசுத்தஞ்செய்கிறவர்களாயும், ஆனந்தமாகிய விதைக்கு மூலமாயும், பொறுமையாகிய சமுத்திரத்திற்குச் சந்திரர்களாயும், பாவமாகிய காட்டிற்கு அக்கினியாயும், புண்ணியமாகிய விதை முளைப்பதற்கு நல்லபூமியாயும், ஜன்மமாகிய துக்கத்தை நீக்குதற்கு இடைவிடாது பிரமத்தியானஞ்செய்கிறவர்களாயும், ஜடாவற்கலங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சிலர்களாய் அக்கினிஹோத்திராதிகளை புரிபவர்களாயும், இந்திரியங்களை அடக்கித் தத்துவஞானத்தை உலகத்திற்கு உபதேசிப்பவர்களாயும், அகண்டமான ஆனந்த விபவத்தையே தங்கட்குரிய சம்பத்தாய்க் கொண்டவர்களாயும் இருக்கின்ற மகரிஷிப்பிரபந்தங்களைப் பார்ப்பதற்கு வேதவியாசமுனிவரின் தபோபலம்போன்ற சூதமகரிஷி வந்தனர். முந்தினவர்கட்கெல்லாம் முந்தினவராயும் மகாத்மாவாயுமிருக்கிற சூதமகாரிஷியின் வரவைக் கண்ட நைமிசாரண்யவாசிகளான ரிஷீஸ்வரர்கள் கரைகாணாத ஆனந்தசமுத்திரத்தில் முழுகியமனதுள்ளவர்களாய் எதிர்கொண்டழைத்து விசேஷ மரியாதையுடன் ஆசனத்திலெழுந்தருளச்செய்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனீயமதுபர்க்காதிகளால உபசரித்துப் பலமுறை வந்தித்து அவரனுமதியின்பேரில் கைகூப்பிச் சந்நிதியிலுட்கார்ந்து அவர்வரவாகிய மகோற்சவ உற்சாக சித்தர்களாய் மலர்ந்தமுகத்தோடு விளங்கும் உயர்ந்த சூதமகாரிஷியை மிகுந்த வணக்கத்தோடு கேட்கத்தொடங்கினர்கள்.

சகலபுராண மர்மதர்மங்களை உள்ளபடி யுணர்ந்து அறிவினுயர்ந்த சூதமகரிஷியே! இரண்டாவது சூரியனைப்போன்ற தேவரீரால் இவ்வுலகம் பரிசுத்தமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. லோகானுக்கிரக கர்த்தாவாகிய வியாஸாசாரியர் சகலபுராணங்களுக்கும் அழிவில்லாத ஆதாரமாகத் தம்மைப்படைத்திருக்கின்றனர். தேவரீர்முகமாய் நெடுநாளைக்கு முன்னர் உலகின்கண்ணுள்ள மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், இவைகளின் மகாத்மியங்களைக் கேட்கப்பெற்றோம். அவற்றுள் உயர்ந்ததாய்ப் பிறவியால்வரும் பாபராசிகளைப் போக்கிப் புண்ணியத்தை விருத்திசெய்வதாய்ப்புத்திமுத்திகளை எளிதிற்கொடுப்பதாயிருக்கின்ற புண்ணியஸ்தலமாய்விளங்கும் புண்டரீகபுரமென்னும் சிதம்பர மகாத்மியத்தை இன்னமுந்தேவரீர்முகமாய் விஸ்தரித்துக்கேட்க அபேட்சிக்கின்றோம். வியாஸாசாரியின் முக்யசிஷ்யராயும், புராணபக்தருள் சிரேஷ்டராயும் விளங்குகின்ற

தேவரீரேதயைகூர்ந்து உரைத்தருளல்வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்கள். பிரம நிஷ்டர்களாகிய மகரிஷிகளின் வேண்டுகோளைக் கேட்ட வியாஸாசாரியரின் சிஷ்யரத்தினமாகிய சூதமகாரிஷி அளவிறந்தமகிழ்ச்சியடைந்து ஜகத்துக்கு ஆதிகாரணமாய் ஆதியந்தரகிதராய்ப் புருஷோத்தமராய்ப் புருஷார்த்தங்களை அளிப்பவராய் விளங்குந் தமதுகுருமூர்த்தந்தியானித்து வந்தித்து ஆனந்த பரவசராய்ச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

சிவஞானச்செல்வம்வாய்ந்த தபோதனர்காள்! எந்தக்ஷேத்திரமகிமைகள் வேதாகமங்களால் அளவிட்டறியக்கூடாமல் இருக்கின்றனவோ, எது கோடிஜன்மங்கள் ஜனிப்பினும் நினைத்தற்குத் துர்லபமோ அப்படிப்பட்ட க்ஷேத்திர மகிமையைக் கேட்கத் தொடங்கினீர்கள். உங்கள் புத்தியே புத்தி! உங்கள் பக்தியே பக்தி! உங்கள் பாக்கியமே பாக்கியம்! நீங்கள் வினவிய க்ஷேத்திர மகிமையைச் சுவர்க்கமத்திய பாதாளமென்னும் மூவுலகோரில் யாவரறிவார்கள். பரமசிவத்தின் உண்மையை உள்ளபடியுணர்ந்த ஐங்கரக்கடவுளும், பிரணவார்த்தந்தெரிந்த அறுமுகக்கடவுளும், நான்மறையோதும்நான்முகத்தேவும், யோகநித்திரைசெய்யும் லட்சுமிநாதனும், லட்சுமிநாதனை பத்திவிசேடத்தால் தாங்கும் ஆதிசேட பகவானும், தேஜசில் உயர்ந்த சூரியதேவனும், புத்தியிற் பெரிய தேவகுருவும், நீதிசாஸ்திரந் தெரிந்த சுக்கிராசாரியரும், திக்குகளை இரக்ஷிக்குந் திக்குப்பாலகர்களும் சிறிதும் அறியமாட்டார்கள் எனில், யான் அறிதற்கு உரியனோ? பிரமரூபமாய் விளங்குஞ் சிதம்பரக்ஷேத்திரமானது வேதாகமங்களின் ரகசியப்பொருளாயும், பரமசிவத்தின் ஆனந்தத்தாண்டவத்திற்கு விஸ்தாரமாகிய, முதன்மை ஸ்தானமாகவும் இருப்பதால் அதன் மகாத்மியத்தை யாவராலும் அறிதற்கு அசக்தியமாயிருக்கின்றது.

அந்தச் சிதம்பரமகிமையைச் சர்வலோக நாயகராகிய சாம்ப பரமேசுவரர் அறிவரேயன்றி மற்றொருவரும் அறியமாட்டார்கள். இதை நான் சத்தியமாகச்சொல்லுகிறேன், அன்றியும் எந்தத்தேஜசின் பிரபாவத்தாற் பிரம விஷ்ணு முதலிய பிரபஞ்சங்கள் விளங்கி வருகின்றனவோ, அந்தத்தேஜசே சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் சிற்சபையின்கண் அனவரதத்திருத்தாண்டவம் செய்தருளுகின்றது. அதற்குச்சமீபத்தில் மகாதேவியாய், ஆனந்தத்தாண்டவ சாக்ஷியாய் ஆனந்தப்பெருக்கைப் பரமசிவத்துக்குச் சதா கொடுப்பவளாய்ச் சகல புவனங்களின் உற்பத்திஸ்திதி லயங்களுக்குக்காரணி

யாய் பரமானந்தமாகிய சந்திரோதயத்திற்கு இராத்திரியாய் அன்பர்களுக் கருட்பாலிக்குங் கருணைநிறைந்து ததும்புங் கடாக்ஷ வீக்ஷண முள்ளவளாய், தன்புன்சிரிப்பாகிய முத்துத்தீபத்தால் உலகங்களைப் பிரகாசிக்கச்செய்கிறவளாய் இருக்கிற சிவகாமசுந்தரி யென்று அருமைத் திருப்பெயர் தரித்து விளங்கும் ஞானசக்தியும், அச்சக்தியைவாமபாகத்திற் கொண்டமர்ந்தருளும் சிற்சபைவாழ் ஈசனும் அச்சிதம்பரமகிமையை ஒருவாறு அறியுந்தாத்தாரோ அல்லவோ அறிகின்றிலேன், பதினெண்புராணங்கள் சொல்லும் க்ஷேத்திரங்களுக்குள் உயர்ந்ததாய்கேட்போர்களின் பாவங்களைப் போக்கடித்து முத்திகளை எளிதில் அளிக்கத்தகுந்ததாய் இருக்கின்ற சிதம்பரமகாத்மியத்தைப் பூர்வம் சிவபக்தசிரோன்மணியாகிய நந்திதேவர் உமாகாந்தராகியபரமேசுவரரின் முகமாய்க் கேட்கப் பெற்றுச் சிவஞான சாம்பவராகிய சனற்குமார முனிவருக்கு உபதேசித்தனர் சனற்குமாரமுனிவர் வேதவித்தாகிய வியாசமகாரிஷிக்கு அனுக்கிரகித்தனர். வியாசபகவானால் அதிரகசியமாயும் உத்தமோத்தமமாயும் விளங்குகின்ற அந்தக்ஷேத்திர மகிமையை எனக்குஅருளப்பெற்றனன் ஓ தபோதனர்களே! கேட்பதற்கினியதும் சோபான பரம்பரையாய்க் கிடைத்ததுமான அந்த அற்புத மகாத்மியத்தை உங்களுக்குநான் தெரிந்தவரையிற்சொல்லுகின்றேன். சிரத்தையுடன் அந்த க்ஷேத்திரமகிமையைக்கேட்டு ஆனந்தமாகிய மணம்வீசும் அம்புஜம்போன்ற அழகிய குஞ்சிதபாதத்தைத் தெரிசித்தவர்கள் திவ்விய ஞானம் வாய்த்து மோக்ஷ சுகத்தை அடைகிறார்கள் அசிரத்தையுடன் கேட்டவர்களும் தாங்கள்செய்த பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள் என்று சூதாசாரியர் முனிவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டுச் சிவபெருமான் நந்திதேவருக்கு அருளியபடி சிதம்பரமகிமையைச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

பரமசிவம் நந்திதேவருக்கு உரைத்த சிதம்பரமகிமையைச் சூதமகரிஷி நைமிசாரண்ணிய ரிஷிகட்குக்கூறுகின்றார்.

திருக்கயிலாச பர்வதத்திற்கு சிரோரத்தினமாய் விளங்குத் பரமேசுவரரைச் சிவகணத்தலைவரான நந்திகேசுவரர் நமஸ்கரித்து மிகுந்த அன்புடன் வினவுகின்றார். சராசர ரூபமாகிய இவ்வுலகம்

திற் பரிபூரணமாய்க் கருணையுடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பவர் தேவரீரைத்தவிர வேறுயாவரிருக்கின்றார்கள். பெரியதினும் பெரியதாய் சிறுபதினுஞ்சிறியதாய் முத்தொழிலுக்கும் முதற்காரணமாகியதேவரீரையன்றி ஒரு சிறுதுரும்பும் அசையவல்லதோ தேவரீரின் அவ்வியாஜ கருணாப்பிரபாவத்தால் அகண்ட சுகப்பேற்றை உலகங்கள் அடைகின்றன. எந்தக்காலத்தில் இப்பசுக்காளகியஜீவர்களுக்குத் தேவரீருடைய சரணாரவிந்தசேவை கிடைக்கின்றதோ அக்காலத்திற்றான் பிறவி யென்னும் பந்தத்தினின்று விடுபடுகின்றார்கள். கடினமான தவத்தாலும், கால்வருந்த ஓடிஆடுந் தீர்த்தாடனங்களாலும் வாய்வருந்தச்செய்யும் ஜெபங்களாலும் கண் புகையேறப்புரியும் ஹோமாதி கர்மங்களாலும், காயத்தைஇளைக்கப் பண்ணும் உபவாசங்களாலும், வெகுநாட்படித்துஞ் சந்தேக விபரீதங்கள் ஆறுதவேதாகமசாஸ்திர இதிகாச புராணங்களாலும், எந்தச்சுகங்கிடைக்கமாட்டாதோ அந்த நிரதிசயானந்தப் பெருஞ் சுகத்தைத் தேவரீர் சரணசேவையின் புண்ணியப்பிரபாவம் ஒரு க்ஷணத்திற் கொடுக்கச்சக்தியுள்ளதாயிருக்கின்றது.

தத்துவாதீதமான தேவரீரின் பாதசேவையால் உலகத்தார் துக்கமற்றவர்களாக ஆகின்றார்கள். எந்த இடங்களிற் சுகரூபமான சரணசேவை கிடைக்கின்றதோ அந்த இடங்களில் சகல சித்திகளும் உண்டாகின்றன. பதினன்கு லோகங்களுக்குள் உத்தமமான சிவக்ஷேத்திரங்கள் அனேகம் இருக்கின்றன. அவற்றுட் புண்டரீகபுரம் உத்மோத்தமமென்றனுக்கிரகித்திருக்கின்றீர். அதின் மகாத்மியத்தைத்தேவரீர் முகமாய் விஸ்தரித்துக்கேட்கமிகவும் அபேக்ஷிக்கின்றேன் தயைகூர்ந்து உரைத்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனர். பிரார்த்தித்த நந்திதேவரைக் கருணை மலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் பார்வதீபதியான பரமேசுவரர் பார்த்து மிகுந்தபிரியத்துடன் சொல்லுகின்றனர். மதியிலுயர்ந்த கணசிரேஷ்டனே! நீ அன்புடன் கேட்கப்பெற்ற சிதம்பர மகாத்மியத்தை விஸ்தாரமாய்ச்சொல்லுன்றோம். அந்த அற்புத மகாத்மியத்தை உள்ளபடி சொல்வதற்கு நாமும் அதை உண்மை தங்கிய பக்தியுடன் கேட்பதற்கு நீயுந்தவிர வேறு யாரிருக்கின்றார்கள். நிர்மலமாயும் அதிரகசியமாயுமிருக்கின்ற எமது ரூபத்தை யாவரறிவார்களோ அவர்கள்கூட அச்சிதம்பர மகிமையை அறியுந்தரத்தரல்லர் சிதம்பரம் என நினைத்தமாத்திரத்திற் கோடி ஜன்மங்களிற் செய்த மகாபாப சமூகங்களை ஒழித்து வீடளிக்கும் புண்ணிய விசேடம்

பொருந்திய அத்தலத்தின் அற்புதப் பெருமையை வர்ணித்துரைக்க எமக்கும் அசக்தியமென எண்ணுகின்றோம். பதினான்கு புவனங்களிலுள்ள எமது க்ஷேத்திரங்களுள் உயர்ந்ததாய் எமது பிரேமைக்கு இருப்பிடமாய் ஒரு யோசனை அகலமுள்ளதாய் எம்மையுணர்ந்த பேறிவாளர் வசிப்பதாய் எமபயத்தை நிவர்த்தி பண்ணுவதாய் விளங்கும் சிதம்பர தலமானது எமது கயிலாயத்தைப் பார்க்கிலும் அதிக மேன்மையுள்ளது. அத்தலத்தின் ஏழு நிலையமைந்த நான்கு கோபுரங்களும் எமது உருவங்களே அன்றியும்; புண்ணியராசிகளாகிற கொடிகள் வளர்தற்கு பூந்தோட்டமாயும் வித்தைகளாகி மங்கைகள் வசிக்கும் உப்பரிகையாயும் பாபரூபமாகிற கலிக்கு காளராத்திரியாயுமிருக்கிற சிதம்பர தலத்தில் ஓர் நிமிஷகாலஞ்சிரத்தையுடன் எவர்கள்வசிக்கப்பெற்றார்களோ அவர்கள்தான் தாண்டற்கரிய சமுசாரசமுத்திரத்தைச் சுலபமாய்த் தாண்டுகிறவர்கள். அவர்கள்தான் பிறந்தபயனை அடைந்தவர்கள். அவர்களே எமது பிரியத்திற்குரியவர்கள் ஜன்மமாகிய வினையை விட்டவர்கள். உலகத்தை பரிசுத்தஞ்செய்தற்குக் காரணமானவர்கள். அவர்களே எம்மை அனந்தராயும், அபரிச்சேத்தியராயும், லோகாதாரராயும், பிரபுவாயும், நித்தியராயும் ஞானதிருஷ்டியால் உள்ளபடி பார்க்கிறவர்கள் இவ்வாறு பார்க்கும் ஞானவான்கள் எம்மாலும் புகழ்தற்குரியவர்கள் மேலான சுத்த ஜென்மம் வாய்ந்த அவர்களின் வைபவம் வாக்கினாற்சொல்லி முடியமாட்டாது. அச்சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் ஒரு க்ஷணநேரம் வசித்தவர்கள் எமது ரூபமான கயிலாசத்திலெப்போதும் வசித்தவர்களாகின்றார்கள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸ்தலமகிமையும், மூர்த்திமகிமையும் உரைத்தது.

புண்டரீகபுர மென்னுஞ் சிதம்பர ஸ்தலமானது வசிப்பவர்களின் பாவங்களைப் போக்குவதில் அக்கினியைப் போன்றதாய், ஞானவான்களான ரிஷிசிரேஷ்டர்களால் வந்திக்கப்பட்டதாய், அனைவர்க்கும் இகபரங்களை ஈதற்குரியதாய், பிரமவிஷ்ணுகணபதி முதலிய தேவர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதாய், புண்ணியத்திற்கு எல்லையாய், வேதாகமங்கள் நெடுநாள் முயன்றும் நாடற்கரியதாய்

மாயையாம்பந்தத்தை 'யொழித்துயர்ந்த சிலஞானிகளாளறிவதற்குரியதாய் ஓர் நிமிஷம் வசிக்கும் புண்ணியவிசேடத்தால் அசுபகாமான ஜெனனமரணங்களை நீக்கிச் சுபகரமான சர்வசித்திகளையுங் கொடுப்பதாய், ஜீவகோடிகட்கு நித்தியானந்தத்தை விளைவிப்பதாய்க் கோடி சூரியர்கள் உதித்தது போன்ற சிவதேஜசு நிறைந்துள்ளதாய்க் குறைவற்ற சம்பத்தை உடைத்தாயு மிருக்கின்ற எமது பிரேமைக்கு வாஸஸ்தானமான சிதம்பர க்ஷேத்திரம் அது எல்லா க்ஷேத்திரங்களுக்கும் முந்தி எம்மாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது எக்காலத்தும் யாவராலும் அழிவற்றது. விசேட மகிமை தங்கிய உயர்வைப்பெற்றது.

எம்மை யுள்ளபடி யுணர்ந்த தத்துவ ஞானிகளாலும் பார்வதி தேவியோடு கூடிய எம்மாலும் புகழப்பட்டது. இவ்விதப் பெருமை பூண்டவிராட்டின் ஹிருதயாரவிந்தமாகிய அந்தக்ஷேத்திரத்தில் பக்தர்களுக்கு சுத்தபோத சுகத்தை யளிப்பதற்காக நாம் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்து வருகின்ரும். எமது இடது பாகத்தை யலங்காரஞ்செய்துவருகின்ற லோகமாதாவான பவானி எமது ஆனந்தப்பெருக்காற்செய்யும் நிர்த்தனத்தை உள்ளபடியே நோக்கிச்சுகிக்கின்றனள். விக்கினங்களாகிற இருட்டிற்குச் சூரியனைப்போன்ற விக்கினேசுவரனும் மிகுந்த அன்புடன் நேத்திர சலனமின்றிப் பார்த்துக்களிக்கின்றனன், பிரம, விஷ்ணு, இந்திரன், லட்சுமி, சாஸ்வதி முதலிய தேவர்களும் பக்தி செய்து தெரிசிக்கின்ருர்கள், மத்தியந்தனரின் புத்திராய் ஞானநேத்திரத்துடன் விளங்கும் வியாக்கிரபாதனும் பூமியைத் தாங்கிய சிரமும் வியாகரண முடிவிலோங்கிய மனமும் பொருந்திய பதஞ்சலியும், வேதாகமங்களின் உண்மையே உள்ளவாருணர்ந்த மூவாயிர முனிவர்களும, திடச்சித்தமுள்ள ஹேமவர்ம சக்கிரவர்த்தியும், எமது ஆனந்தத்தாண்டவத்தை அன்புடன் தெரிசிக்கப் போகின்ருர்கள்.

எவாகள் எமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தைத் தெரிசிகக வில்லையோ அவர்கள் புழுக்களினுந் தாழ்ந்த ஜன்மத்தை யடைவர்கள் தெரிசனஞ்செய்யாதவர்களின் புண்ணியக் கூட்டங்களும் பாவங்களாகவே ஆகிவிடும். எமது அருளினுற்கிடைக்குந்திவ்விய நேத்திரத்தால் எமது ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனையைச் செய்வார்கள். வேதாகமங்களினுட்பொருளை யுணராது பக்தியீனர்களாயும் சப்சார்த்தவாதப் பிராந்தர்களாயுந்திரிகின்ற அவிவேகிகளுக்கு எமது நிர்த்தனதெரிசனங் கிடைக்கமாட்டாது.

குறைவற்றதாகிய எமது நிர்த்தன விபவத்தைப் பார்த்தவர்கள் போகத்தைக்கொடுக்கிற சுவர்க்கத்தை யாகத்தால் இச்சிக்க மாட்டார்கள். சித்தனமாயும், மிகுந்தசுகமாயும், அழிவற்ற தாயும், விசேடமேன்மை பொருந்தியதாயுமிருக்கிற சாயுச்சிய முத்தியைக் கூட மனதினுல் ஓர்பொழுதும் இச்சிக்கமாட்டார்கள். கண்களுக்கு மங்களகரமாகிய எமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தை எவன் பார்க்க வில்லையோ அவன் பாவிகட்குள் தலைமையானவன், பயனற்ற ஜன்மத்தையுடையவன் அறிவில்லாதவன் தர்மமில்லாதவன், முத்திக்கு விரோதமாகிய பாசங்களாற் கட்டுண்டு அனேகந் தாழ்ந்த ஜன்மங்களிற்பிறந்து வருந்தமடைபவன் இதைப்பற்றி விசேடம் இனி என்ன சொல்லப்போகின்றேன். அளவிறந்த மகிமையமைந்த அத்தலத்தின் பிரபாவ விலாசத்திலுள்ள சூக்ஷ்மத்தைச் சொல்லுகின்ளேம். புண்ணிய விசேடத்தாற் செய்த உக்கிரமான தவத்தோர்க்குக் கிடைப்பதற்கரிய முத்தி சுகத்தை எமது சிதம்பரத்தில் வசிப்பவர் அடைகிருர்கள். ஆனந்த ரூபமான நித்திய தாண்டவத்திற்கு விஸ்தாரமான அரங்கமாயிருக்கின்ற அப்புண்டரீகபுரம் எம்மால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்று விஸ்தாரமாக இம்மகத்துவத்தைப்பூர்வம் அன்பு மிகுந்த நந்திதேவருக்குப் பரமேசுவரர் அநுக்கிரகித்தனர், அந்தத் திவ்விய மகத்துவத்தைச் சிவஞான சுகம் வாய்ந்த தபோத்தனர்காள்! நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். மிகுந்த பக்தியுடன் உகந்து கேளுங்கள், நிரதிசயானந்தமான மோக்ஷசுகத்தை வேண்டுபவர்கள் சிதம்பரக்ஷேத்திரமடைந்து ஞானசக்தியுடன் ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்யும் மகாதேவனைத்தெரிசித்து நியமத்துடன் வசித்தலைத்தவிர வேறு சாதனங்கள் இல்லையென்றுஉரைத்துப் பரமசிவம் நந்திதேவருக்கு உரைத்த தீர்த்தமகிமையை சொல்லத்தொடங்கினர்.

மூன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

தீர்த்த மகிமை யுரைத்தது.

அன்பு மிகுந்த நந்திதேவனே!

புண்டரீகபுரத்தில் ஆத்மாநந்தத்தைப் பிரகாசஞ்செய்துக் கொண்டு நிர்த்தனம் புரியுமெம்மை இடைவிடாது ஆனந்தவல்லியான சிற்சக்தி பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கிருள். அந்த க்ஷேத்

திரத்தில் எம்மைத் தெரிசிக்கும் பக்தர்களுக்கு நிமிஷந்தோறும் அனுக்கிரஹஞ் செய்து வருகின்றோம், அவ்விடத்தில் ஒருக்கால் நம்மைப்பார்த்த ஜீவர்கள் தாங்கள்செய்த பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள் அத்தலத்திற் செய்யப்படும் ஹோமம் தானம் ஜெபம் முதலியவைகள் சிறிதாயினும் அளவிறந்த புண்ணிய பலனைக் கொடுக்கத்தக்கவைகளாம் அந்த க்ஷேத்திரத்தில சிவகங்கை யென்று பேர்புனைந்து விளங்கும் அற்புத மகிமையுள்ள ஓர் தடாகமிருக்கின்றது கோடிஜன்மார்ஜிதமான பாவசமுகங்களைத் தனது மகாத்மிய புண்ணிய சிரவணத்தினாற் போக்க வல்லமையுள்ள அச்சிவகங்கையின்தென்கரையில் நாம்ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்து வருகின்றோம். அத்திர்த்தம் உலகின்கண்ணுள்ள எல்லாப் புனித திர்த்தங்களிலும் மிகப்புனிதமுடையது புண்ணியத்தை விருத்திசெய்து வீடளித்தற்குப் பெரிய காரணமானது. தங்கமயமானபங்கயமலர்ந்து எங்கும்மணம்வீசும் அத்தீர்த்தத்தில்பக்தியில்லாது விளையாட்டாகவாயினும் அருந்தல் குளித்தல் ஸ்நான முதலிவைகள் செய்தவரைப்பார்த்த எமனுடைய இருதயம் நடுங்குகின்றது. அவர்களுடைய வரவை நினைத்து எமதுவுலகம் விசாலத்தை அபேக்ஷிக்கின்றது புண்ணிய நிறைந்த அத்தீர்த்தத்தில் ஒருக்கால் ஸ்நானஞ்செய்தவன் பிறகு எத்தலத்தில் எவ்விதமாயிருப்பினும் எமதுலோகத்தை யடைகின்றனன். அதில் ஸ்நானஞ்செய்து சிற்றம்பலத்தில் நர்த்தனஞ்செய்யும் எம்மைத்தெரிசித்துச் சிவபஞ்சாக்ஷரத்தை ஆயிரத்தெட்டு உருஜெபித்தவன் சகல பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு எமது ரூபத்தை யடைகின்றனன். மேஷ சங்கரமணத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் உடனே மகாபாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள் ஆனிமாச பிரவேசத்திலும் அந்தமாசத்திய கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியிலும், ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் அளவிறந்த சிவபுண்ணியங்களை அடைகின்றார்கள், துலாமாசத்தில் உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் ஜனனமரணத்தினின்றும் நீங்குகிறார்கள். தைமாசத்தில் புஷ்யநக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் தேவர்கட்கெல்லாம் தலைவனுவார்கள். பங்குனிமாசத்தில் உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்களெமது சாரூப்பியத்தை யடைகிறார்கள். வெள்ளிக்கிழமையில் ஸ்நானம்பண்ணினவர்களின் புண்ணியவிசேடத்தை எம்மாலுஞ் சொல்லமுடியாது. மாசிமாசம் கிருஷ்ணபக்ஷம் அஷ்டமியில் ஸ்நானஞ்செய்து பிதுருகுலங்களில் நூறுகுலங்களை மோக்ஷத்திற் சேர்க்கிறார்கள். ஆவணிமாசத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தர்ப்பணஞ்செய்தவர்கள் 21-குலங்க

ளைத்திருப்திசெய்விக்கிறார்கள். மார்கழிமாசத்தில் சுக்கிலபக்ஷத்திலாவது கிருஷ்ணபக்ஷத்திலாவது பிதுருக்களை உத்தேசித்து அச்சிவகங்கைக்கரையில் சிரார்த்தஞ்செய்தவர்கள் 7-குலங்களைத் தாரணஞ்செய்விக்கிறார்கள் சந்திர சூரியர்களுடைய கிரஹண காலங்களிலும், திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து சிரார்த்தம் புரிபவர்கள் கதியற்றவர்களாய்ப் பசியாலும் தாகத்தாலும் வருந்துகிறவர்களான தமது குலபிதுருக்களைப் பிரமகற்பம் வரையில் நித்திய திருப்தர்களாகச் செய்கிறார்கள். அப்புண்ணிய தடாகக்கரையில் பிராமணபோஜனஞ் செய்துவைப்பவர்கள் தனது வம்சங்களுடன் எமது சாயுச்சியத்தை யடைகிறார்கள்.

கணோத்தமனான நந்திதேவனே! இவ்வித மகிமைபொருந்திய சிவகங்கையை உடைத்தான எமது சிதம்பரத்தில் வசிக்கும்படி பிராமணோத்தமர்களுக்குஞ் சிவஞானிக்கும் கிருகங்கள், மடங்கள் கட்டிக்கொடுப்பவர்கள் சம்சார பயத்தினின்று நீங்கி எமது சாரூபத்தை யடைகிறார்கள், அனேககோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியங்களிருந்தாலன்றிச் சிதம்பர க்ஷேத்திரவாசங் கிடைக்கமாட்டாது அந்த க்ஷேத்திரம் மனிதர்களின் பாவ நிவர்த்திக்காகவே ஆதியில் எம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது அதனால் அதற்கு மேலாகிய க்ஷேத்திரம் எவ்வுலகங்களிலுமில்லை. அந்த க்ஷேத்திரத்தின் முக்கியகாரணமானவர்களாயும் அமிர்தம்போன்ற குணத்தை உடைத்தானவர்களாயுமிருக்கிற திருஸகஸ்ரமுனீசுவரர்களின் மகாத்மியத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

திருஸகஸ்ரமுனீசுவரர்களின் மகிமையுரைத்தது.

மதுரமான வாக்கினால் சரஸ்வதியைப் போன்றவர்களும் சுத்த ஜன்மத்தைப்பெற்றவர்களும், வேதாத்தியயனஞ் செய்வதிற் பிரமதேவருக்குச் சமானமானவர்களும், தக்ஷிணைகளோடு கூடிச் செய்யும் யாகங்களால் தேவதைகளை திருப்தி செய்விப்பவர்களும், வஞ்சனையில்லாத மனதுடன் எமது பூஜையைச் செய்பவர்களும், சடையிற் சந்திரனும், நெற்றியில் நேத்திரமும் வாமபாகத்திற் பார்வதியும் இலாது எம்மைப்போல விளங்குகிறவர்களும், கிருபா கடாக்ஷத்தில் லட்சுமியையும், சித்தத்தில் சாந்தத்தையும், தேகக்

நிற்காந்தியையும் எப்போதும் உடைத்தானவர்களும், பாக்கியசாலி களாகியதங்களைத் தெரிசிப்பவரின் பாவங்களைப் போக்குகிறவர்க ளும் சத்திய சங்கற்பவான்களும், அக்கினியைப்போல் ஜொலிக் கின்றவர்களும், தர்மமாகிற பர்வதத்தின் சிகரத்தை யடைந்தவர் களும், பாவமாகிய இருட்கூட்டங்கட்கு சூரியர்களும் நிர்பீஜ யோகானுஷ்டானஞ்செய்வதினால் நிர்மல ஞானத்தை யளிப்பவர்க ளும், எமது சுயரூபத்தை இடைவிடாது மனதில் நோக்கிக் கொண்டு அளவிறந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பவர்களும், நிர்மல மான வாக்கினால் உச்சரிக்கும் அக்ஷரங்களால் காரணமின்றிமனி தர்களின் பாவங்களை சமூலநாசஞ் செய்பவர்களும், வித்தைகளா கிற யுவதிகட்கு நாயகர்களும் சாஸ்திரங்களாகிற சமுத்திரங்கட்குச் சந்திரர்களும், ஆகமங்களாகிற பூந்தோட்டங்கட்குக் குயில்களும், அதிதிபூஜைக்கு யோக்கியர்களும், ஷட்கருமங்களை நியமத்துடன் செய்பவர்களும் சத்தியம், ஆசாரம், சுத்தி இவைகளையே உருவ மாகக் கொண்டவர்களுமான திருஸகஸ்ர முனீஸ்வரர்களுள்நாமும் ஒருவராகயிருந்து அவர்களோடு கலந்து வசித்துச் சந்தோஷமடை கின்றோம். அவர்கள்தான் எமது வைபவத்தை அறிவார்கள், அவர் களுடைய உத்தம வைபவத்தைச் சிறிது நாமறியமாட்டோம், அவர்களது கிருபாதிருஷ்டியின் வீக்ஷணமானது வெகுகாலஞ் செய்யுந் தபோபலனைக் கொடுக்கின்றது. அவர்களை நினைத்தமாத்தி ரத்திற் பாவங்களெல்லாம் விலகிவிடுகின்றன. அவர்கள் தங்கள் சக்திவிசேடத்தால் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை இரக்ஷிக்கிறார்கள் வாக் குக்குஎட்டாத சிதம்பரமகிமையை அவர்கள்தான் அறிவார்கள் மாயாரகிதர்களாயும், பெருமைபொருந்திய எமதுஅனுக்கிரகத் திற்கு உரியவர்களாயும், விளங்கும் அவர்களே எமதுசக்தியை உள் ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலே அறிபவர்கள். சகலசம்பத்துகட்குங் காரணமாகிய விபூதியின் மகாத்மியத்தையும், தாரணவிதியையும், எமதுபூசையின் நியமங்களையும், அதின் விபவத்தையும் நிர்மலமான சித்தத்தால் அறிகிறார்கள்ஒப்பில்லாத மகிமைபொருந்திய அம்மூல லிங்கத்தில் நாம்வசிக்கும் ரகசியத்தை அவர்கள்தான் அறிவார் கள், சகலசம்பத்துகளுக்குக் காரணமாயும் குறைவற்றதாயுமிருக் கிற க்ஷமைக்குத் தங்கள் தங்கள் சித்தங்களை வசிக்குமிடமாகச் செய்துகொண்டு சுகிக்கின்றார்கள், விபூதியால் அலங்கரிக்கப் பட்ட அவர்களின் திருமேனிதெரிசனமே யாவர்க்குஞ் சிரமமன் றிக் கிடைத்ததவமாகும் அவர்களின் தெரிசனமே கால்வருந்திச் செய்யாத தீர்த்தாடனம் அவர்களின்தெரிசனமே சகலசிவக்ஷேத்

நிவாசம். இவை உண்மையேயாம். இந்தப்படி எவர்கள் அவர்களை எண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் எனக்குப் பிரியத்தை உண்டு பண்ணுகிறார்கள். அப்புண்ணிய முனிவர்களின் சந்தோஷத்திற்காகவே கனகசபையில் ஆனந்த நடனஞ்செய்து வருகின்றோம். வியாட்டியும் வேதாகமங்களின் பழக்கமுள்ளவர்களுமா யென்னையே கதியாக அடைந்தவர்களுமான அவர்களுக்குச் சமமாகச் சொல்லுதற்கு எம்மைத்தவிர இம்மூவுலகங்களிலும் மற்றெவ்வுலகங்களிலும் ஒருவருமில்லை வெட்கத்தினாலாவது பயத்தினாலாவது காமத்தாலாவது மோகத்தாலாவது கோபத்தாலாவது எதிர்ச்சையாலாவது எவன் எம்முடைய தாண்டவதெரிசனஞ் செய்கிறானோ அவன் எமது தெரிசனமாத்திரத்தில் முத்தியை யடைகிறான் பாவனைபக்தியுடன் தெரிசிப்பவரின் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ எமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தை அந்த க்ஷேத்திரவாசிகளான திருஸகஸ்ர முனிஸ்வரர்கள்தான் முழுதும் அறிவார்கள் என்று ஐயுருவாய் அன்பு பூண்டொழுகும் அற்புத நந்திதேவருக்குச் சந்திர சூடரான பரமசிவம் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி நைமிசாரண்ணியவாசிகளான தபோதனர்களே! உங்களுக்கு நான் அனுக்கிரகித்தேனென்று சூதமகரிஷி அருளிச்செய்தனர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

மாத்தியந்தன மகரிஷி உற்பத்தியும் அவர் சிதம்பர க்ஷேத்திரம் அடைந்ததுமுரைத்தது.

இவ்வாறு கூறிய சூதமகரிஷியை நோக்கி நைமிசாரண்ணியவாசிகளான ரிஷிசிரேஷ்டர்கள் கேட்கத்தொடங்கினார்கள். சிவபக்த சிரோன்மணியாகிய மாத்தியந்தினர் முற்காலத்தில் எவ்விதமாகத் தபசு செய்தனர் அடைதற்கரிய வியாக்கிரபாதத்தை எதற்காக எப்படியடைந்தனர். பரமேசுவரரால் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனம் எவ்வாராகக்கிடைக்கப்பெற்றனர். அந்த அற்புத சரித்திரங்களை விஸ்தாரமாகக்கேட்க அபேக்ஷிக்கின்றேன் தயைகூர்ந்து உரைத்தருளல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்த தபோதனர்களைச் சூதமகரிஷி கண்குளிரப்பார்த்து மனங்குளிரச் சொல்லத்தொடங்கினர். தவத்திலுயர்ந்த மகரிஷிகளுக்குள் மூத்தினவராயும், சதாபிரமநிஷ்டையும், தர்மம், தயை, தபசு, சாந்தி, சத்தியம் இவைகட்கு உற்பத்திஸ்தானமாயும் தன்னுடைய தபோ

விசேடத்தாற் பெரிதாகியபூமண்டலத்தைப் பரிசுத்தஞ்செய்பவராய் மத்தியந்தினரென்று மகிமையமைந்த திருநாமமுடையவராயும் மகரிஷி ஒருவரிருந்தனர். அம்மகரிஷியினிடத்தில் உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளின் துக்கங்களை நீக்கிச் சிவஞானச்செல்வமுடையவர்களாக்கும்படி அக்கினியினிடத்தில் அக்கினிஜனித்ததுபோல் தேஜோவானான ஒரு புத்திரன்பிறந்தான். தாம்செய்த தவமெல்லாஞ் சேர்ந்து ஒருருவெடுத்ததைப் போன்ற அக்குழந்தையை அன்புடன்நோக்கி அப்புத்திரசிகாமணிக்கு ஜாதகர்மஞ்செய்து மாத்தியந்தினரென்று திருப்பெயர் தரித்துக் குலத்திற்குரிய அன்னப்பிராசனம், சௌளம், உபநயனம் முதலிய சுபகர்மங்களைச் சிறிதுந் தவறாது அந்தந்த காலங்களிற் செய்து முடித்தனர். பின்பு அங்கபதக்கிராமங்களோடு கூடியவேதங்கள் முதலிய பதினான்கு வித்தைகளையும் எளிதிற்கற்பித்தருளினர். ஜனனமரணதுக்கமாகிய பாசத்தை யறுத்தற்குக் காரணமாயும் சைவ தேஜோமயமாயும் பெருமை பொருந்தி விளங்கும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை எப்போதுஞ் செபம்பண்ணும்படி யதாவிதியாயுபதேசித்து இனிஎந்தவிடத்தில் எந்தமூர்த்தியை உத்தேசித்துத் தவஞ்செய்து ஆத்மலாபத்தையடைதற்கு உனக்கு எண்ணமோ, அதை யுரைப்பாயாகில் அதற்கு வேண்டிய மார்க்கங்களைச் சுலபமாகச் சொல்லுகின்றேனென்றனர். இவ்வாறு கூறிய அருமைத் தந்தையை அன்புடன் வந்தித்து அவர் கருணையைச் சிந்தித்து அஞ்சலி பந்தனஞ்செய்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் கேட்கத் தொடங்கினர். என்னை ஜனிப்பித்து எல்லா வித்தைகளையு முணர்த்திய உண்மைக் குருவே! எத்தவம் உலகத்தோர்க்குச் செய்யற்கரியதும், சர்வத்திகளையுங் கொடுத்தற்குரியதும், மிகப்பெரியதும் சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தினின்றுங் கரையேற்றுவதும், துக்கத்தினின்றும் நீக்கி இடைவிடாத ஆனந்தத்தை யளிப்பதும், அம்பிகாபதியாகிய பரமசிவத்தை பூஜிப்பதுமாய் இருக்கின்றதோ அந்த நிர்மலதவத்தை விஸ்தாரமாக எனக்கு உரைத்தருளல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். பிரார்த்தித்த புத்திரமணியின் அற்புதத் திருவார்த்தையைக் கேட்டபிதாவாகிய மத்தியந்தினர் சொல்லுகின்றார். புத்தியிலுயர்ந்த புதல்வனே! பனிநிறைந்த ஹேமந்தகாலத்திலும் குளிர்மிகுந்தசிசிரகாலத்திலும், மழைமலிந்த வருஷகாலத்திலும் மன்மதனது கர்வத்திற்கு இடமாகிய வசந்தகாலத்திலும், கொடிய வெப்பமிகுந்த கிரீஷ்மகாலத்திலும், சூரியகிரஹண முதலியவைகள் மிகுந்பா

யுள்ள இராத்திரிகளிலும், ஆழ்ந்தசல மத்தியிலு முயர்ந்தபர்வத சிகரங்களிலும், மேன்மையான சிவக்ஷேத்திரங்களிலும், கண்ணு மையாதடர்ந்த காடுகளிலும், குளிர்மிகுந்த நதிக்கரைகளிலும், தளிர்நிறைந்த மரத்தினிழல்களிலும், மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும், குவிந்த அரும்புகளாலும் நிறைந்தகிளைகள் பொருந்தியமரங்கள் நெருங்கிய சோலைகளிலும், தவத்திற்குயோக்கியமாயும் மனதிற் குச் சிலாக்கியமாயுமிருக்கின்ற அன்னியதேசங்களிலும் நிச்சல சித்தர்களாய்த் தவஞ் செய்துகொண்டு கிழங்கு,வேர், பழங்கள், மரத்திற் பழுத்துதிர்ந்த சருகுகள் ஜலம் காற்று இவைகளை ஜீவ தாரணார்த்தம் ஆகாரஞ்செய்து வியவகாரம் விடுத்து பிர்மதியான பானுவிருக்கின்ற தபோதனர்கட்குப் பிரமலோகபிராப்தமான பத விமட்டுங் கிடைக்குமேயன்றி புனராவர்த்தி ஜன்மமற்றதான சிவ சாயுச்சியங் கிடைக்கமாட்டாது. சிவசாயுச்சியத்தை இச்சிப்பை யேயாகில் உமாகாந்தான பரமசிவத்தின் சரணாரவிந்தத்தைப் பூஜித்தல்வேண்டும். அப்பூஜையைப் பக்தியுடன்செய்வையேயாகில் அதுபாசபந்தங்களை நீக்கி அழிவற்றதாய் ஆனந்தமாய்விளங்கும் பரமுத்தியைக்கொடுக்கும். இதரமான தபசிகளிலொன்றும் நீ செ ய்யவேண்டுவதில்லை யென்று கூறி தந்தையின் அமுதத்ததும்பும் அரியவசனத்தை சிவபூசைசெய்வதற்கேயமைந்த திருமேனியை யும் பரமசிவத்தின் திவ்விய சரித்திரங்களைகேட்பதிற் சிரத்தையும் பாவிப்பதில் இனிமையும்பொருந்தி விளங்கும் பெரியமதியினை யுடைய மைந்தனுகிய யாத்தியந்தினர் அகமலர்ந்து கேட்டுமுகமலர் ந்து விண்ணப்பஞ்செப்கின்றனர். சந்திரனைச்சடையிற் புனைந்தும் அபாரக்கருணைத் தமக்குரிய வடிவமாயமைந்தும் விளங்குகின்ற பரமேசுவரன் இந்தவுலகத்தினுள் எந்த க்ஷேத்திரத்திற்பூசித்தால் எளிதில் பிரத்தியக்ஷமாகுவரோ அந்த வுத்தமக்ஷேத்திரத்தை யெனக்கு உரைத்தருளல்வேண்டும். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் எனது ஜன்மநிவர்த்தியின்பொருட்டுத் தேவரீர் அனுக்கிரகித்தபடி தவஞ் செய்யச்செல்லுகிறேனென்னலுர், பிதாவாகிய மத்தியந்தனர் தனது அருமைப் புதல்வனைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்துச் சொல்லு கின்றனா சிறிய வயதிலேயே பெரிய தவத்தில் மதியைப்பதித்த மைந்தனே! எல்லாப் பிரபஞ்சங்களுந் தயாநிதியான சிவபெருமா னுடைய சந்நிதியாகும். அவரைவிட்டுவிலகிய ஜகத்தானது ஓரிட த்துமில்லை. அவரைத் தவிர்த்து இவ்வுலகத்தை வேறாக நினைப்பவர் கள் சித்தபக்குவமில்லாதவர்களாய் அனேகஜன்மங்களிற் பிறந்து அஞ்ஞானிகளாய்ப் போய்விடுகிறார்கள். அவர்களே விருதாவான

ஜன்மத்தையடைந்தவர்கள். கிடத்துக்கு ஒப்பானவர்கள். பாபவிருத்திற்குக் காரணமானவர்கள். எங்கும் நிறைந்த பரமசிவம் எங்கும் நிறைந்திருப்பினும் அவ்விதமாய்ப் பாவித்தலருமையாதல்கொண்டு தமது கருணைப்பெருக்கால் சரீரமுழுதும்வியாபித்திருக்கின்ற ஆத்மாவிற்கு இருப்பிடமென்றிருத்தல் போல இவ்வுலகின்கண் ஓர் அற்புத க்ஷேத்திரத்தில் இடைவிடாது சான்னியத்தியமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தத்தலமானது தேவர் முனிவர் மனிதர் முதலியவர் எல்லோராலும் பூசித்துத் துதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அம்மகிமை தங்கிய தலத்தை யுனக்கு உணர்த்துகிறேம் நவகண்டமாய்ப் பகுக்கப்பட்டும், குலபர்வதங்களாற் சூழ்ந்த லோகாதாரமான மகமேருவாற் றரிக்கப்பட்டும், நவரத்தினங்கள் நிறைந்த சமுத்திரங்களாற் சூழப்பட்டும், புண்ணியமாகிய விதை முளைப்பதற்குரிய இடமாய் ஏற்பட்டு மிருக்கின்ற இப்பூமியின் எல்லை கைலாசபதியே நூறாண்டுரைக்கினுஞ்சிறிதும் முடிவுபெற மாட்டாது. அவ்வளவு விஸ்தார விசேடம் பொருந்திய புண்ணிய பூமியில் வசிக்கும் மகாத்மாக்களுக்கு முத்தியை அளிக்கும் வண்ணம் அளவிறந்த வடிவமும் நாமமுந்தரித்து அளவிறந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் கிருபாசக்தியுடன் பரமேசுவரர் எண்ணிறந்தவிளையாடல்களைச் செய்தருளினர். அத்தகைய தலங்கள் எவற்றினும் உயர்ந்ததாய் வேதாகமங்களில் உத்தமமென்று கூறியதாய் தவத்தைவிருத்தி செய்வதாய் தில்லைவனமென்று பிரசித்திபெற்றதாயுள்ள ஒரு திவ்விய தலமிருக்கின்றது. அதனடுவே ஆலடியின் பாதாளலோகத்தின்கீழ் தேஜோமயமான சிவபூமியினின்றுந் தோன்றி மூலஸ்தானேசுவரரென்று பேர் புனைந்து விளங்கும் சுயம்புலிங்கமே உனது அன்புமிகுந்த பூஜையைக் கொண்டருள்பவர் என்று வாசாதீக்ஷை செய்தருளினர்.

ஆறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

க்ஷேத்திர மகிமைக்குத் திருஷ்டாந்தமாக வால்கலியின் கதையை யுரைத்தது.

இவ்வாறு அனுக்கிரகம் பெற்றுப் பக்திப்பெருகிய மனத்துடன் நிற்கும் புத்திரனைப் பிதாவாகிய மாத்தியந்தின ரிஷி பார்த்து அந்த க்ஷேத்திர மகிமையால் தேவேந்திரன் அசுரர்களை

ஜெயித்துத் துன்பம் நீங்கி இன்பமடைந்த திவ்விய சரித்திரத்தை யுரைக்கின்றேன் சிரத்தையுடன் கேட்பாயாகவென்று பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினர்.

தேவ கந்தர்வ ராக்ஷதர்களாலுஞ் செயித்தற்கரிய உரத்தை யுஞ் சிவன் கொடுத்தவரத்தையும் வால்கலியென்று பிரசித்தமான பெயரையும்பெற்று விளங்கிய அசுரனொருவன் இருந்தனன். அவ னுடைய பராக்கிரம விசேடத்தாற் பூமண்டல முழுமையும் செயித்து ஏகச்சக்கிராதிபதியாய் அரசு செலுத்தி வருகிறபோது தேவலோகத்தையும் செயித்தற்குளண்ணங்கொண்டு தன்னுடைய நால்வகைசைன்னியங்களுடன் புறப்பட்டுச் சுவர்க்கலோகஞ் சென்று இந்திரனை யுத்தத்திற்கழைக்க அவனுந்தனது அமர சைன்னியங்களுடன் வந்து அசுரேசனை எதிர்த்தனன். இருவரும் அஸ்திரசஸ்திரங்களால் அதிக ஆக்ரோஷத்துடன் இரவுபகல் தோன்றாமல் பதினாயிரம்வருடம் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அந்த யுத் தத்திலுண்டான ரத்தப்பிரவாகத்தால் பூமண்டலமுழுமையுஞ் சேறாகியது. இறந்த சைன்னியங்களுடைய அஸ்திகளெல்லாம் மேருமந்தாமுதலிய பர்வதங்கள்போற்குவிந்துவிட்டன. சைன்னி யங்களையிழந்தும் அசுரேசுரனும் அமரேசனுந்தங்கள் சவுரியங்களை இழக்காமல் பின்னும் ஓராயிரம் வருடம் யுத்தஞ்செய்து கடைசி யில் வால்கலி பராக்கிரமத்திற்கு இந்திரன் எதிர்நிற்கச் சக்தியற்ற வனாய் அபஜயத்தையும் எஞ்சிய சைன்னியத்தையும் கைக் கொண்டு இனி லோகநாதனை லட்சுமிகாந்தனைத் தவிர வேறு ரக்ஷகர் ஒருவருமில்லையென்று பயந்தமனத்துடன் கூடிய இந்தி ரன் மிகுந்தவேகத்தோடு சுவேதத்துவீபத்தை யடைந்து பாற் கடல் மத்தியில் ஆதிசேஷதம்பத்தில் பூமகளாகிய மின்னல்விளங்க யோகநித்திரை செய்யுங் கருமுகில்வண்ணனைப் பெருமுகில்வாக னன்கண்டு நமஸ்கரித்து ஆயிரங்கண்கள்பெற்ற பலனைப்பெற்றே மென்று கண்குளிரப்பார்த்து வேதமந்திரங்களால் நாவாரஸ்தோத் திரஞ்செய்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கைகட்டிநிற்குஞ் சதமக னுடை தினவசனத்தைக் கேட்டபாவாசுதேவன் திவ்வியயோக நித்திரையையும் சேஷதற்பத்தையும் விட்டெழுந்து கருணைக்கண் மலர்ந்து பிரியத்துடன்நோக்கி, ஹே இந்திராணி மணாளா! நீயும் உன்னைச்சூழ்ந்த தேவர்களுஞ் சுகமா? நீங்கள் உங்கள் அதிகாரங் களைக்கிரமமாகச் செலுத்திவருகின்றீர்களா என்று குசலப்பிர சினஞ்செய்து நீ இப்போது உனது சுவர்க்கலோகத்தைவிடுத்து

வாடியமுகமுந்தேடியமனமுமுடையவனாய் உன்பரிவாரங்களுடன் இவ்விடம் வந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்று நாரணன் கேட்டலும், அமிர்தவருஷம் பொழிந்ததுபோன்ற அவாருமைத்திரு வார்த்தையை அமரேசன் கேட்டுசெவியாரப்பருகி நாவாரச்சொல்லுகின்றனன். தேவர்கள் நடுங்கும்படியாய் பலத்தையும்பெரிய வரத்தையுங் கரியகண்டனாகிய பரமசிவத்தின் கிருபையினாற் பெற்ற வால்கலி யென்னும் அசுரனால் என் வலியை இழந்து அபஜெயமடைந்தனன், அவனுடைய துவஜம் தேவரீரது கிருபைக்குரிய எனது லோகத்தி லாடுகின்றது, அதை நினைத்த என் மனம் வாடுகின்றது. ஜயத்தைவேண்டி மூவுலகளந்த தாளத்தைத் தேடுகின்றது, அசுர பயத்தை நீக்கி எனையாண்டருளல் வேண்டும். துஷ்டனான மதுவைக்கொன்ற மதுசூதனா! இரணியாக்ஷ இரணியகசிபு முதலிய அசுரர்களை அலக்ஷியமாயழித்த அரி வாசுதேவா யென்று பிரார்த்திக்கனன். பிரார்த்திக்க இந்திரனுடைய தீனவசனத்தை தீனதயாளனாகிய கண்ணன் கேட்டுப் புன்னகை செய்து சொல்லுகின்றனர். நீ உரைத்த வால்கலியென்னும் அசுரன் பரமசிவத்தைநோக்கி நெடுநாள்தவம்புரிந்து பெறுதற்கரியவரத்தையும் பலத்தையும்பெற்று ஜயத்திற்குரியவனாயிருக்கின்றான். அவனைச் சமயம் பார்த்துநாம் ஸம்ஹரிக்கின்றோம். நீ பூலோகம்சென்று உமாகாந்தரான பரமேசுவரனைக்குறித்துச் சீக்கிரத்தில் சித்தியைத் தருவதான புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் உறுதியான தவத்தைச்செய்தாலன்றி; அசுரேசனுடைய பலங்குறைந்து வதமாகமாட்டான் ஆதலால் விரைவில்தவஞ்செய்தற்குச்செல்லுகவென்றலும், இந்திரன் சொல்லுகின்றனன். சுவாமி! உலகின்கண்ணுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களில் எது உயர்ந்தது, எதில் தவஞ்செய்தால் சீக்கிரத்தில் சித்தியைத்தரும் அதை அனுக்கிரகித்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், ஹே! இந்திரா! சர்வ சித்திகளுக்குங் காரணமாய் ஆரணங்களுரைத்ததுவாய் க்ஷேத்திரம், தீர்த்தம், மூர்த்தி மூன்றினாலுஞ்சிறந்து ஓங்கியதாய் தில்லைவனமென்று பெயரைத்தாங்கியதாய் உள்ள ஒரு திவ்விய க்ஷேத்திரம் இருக்கின்றது. அந்த க்ஷேத்திரத்தில் உலகத்தின் நன்மைக்காகவும் பார்வதியின் நயனங்கண்டுகளித்து மகோற்சவத்தை அடைவதற்காகவும் ஸர்வாத்மாவான பரமேசுவரர் ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்து வருகின்றனர். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் நீ விரைவிற்சென்று அசுரவதார்த்தம் அருமையானதவத்தை உறுதியாகச்செய்தல்வேண்டுமென்று ஜனார்த்தனருரைத்தனர். ஜனார்த்தனரின் இதந்தங்கிய இனிய

வசனத்தைக் கேட்ட இந்திரன் சொல்லுகின்றனன். என்னை ரக்ஷிக்கும் கருணைநிறைந்த கேசவத்தெய்வமே! தேவரீர் கூறிய வண்ணம் தில்லைவனஞ்சென்று தவஞ்செய்தற்கு என் மனஞ் செல்லினுங் காலெழுவில்லையே அசுரனாலடைந்த பீதி சிறிதும் என்னைவிட்டு நீங்காதிருக்க நானெவ்விதமாய்த் தவஞ்செய்யப் போகின்றேன். தேவரீரை விட்டு ஓரிடத்திலும் போகேன். ஜகத் ரக்ஷகரான தேவரீர் தயைகூர்ந்து எனக்குத்துணையாக என்னுடன் கூடத்தில்லைவனம் வந்து அசுரனால் எனக்கு யாதொரு துன்பமும் இல்லாமல் ரக்ஷித்தருள்வீரேல் தவஞ்செய்தற்கு என்மனஞ் சலியாதிருக்கும் யானும் சிவானுக்கிரகத்தால் சத்துருவை ஜெயித்துச் சுகிப்பேனென்று வேண்டலும் ஹேசதமகா! நாம் கூறியபடி தவஞ்செய்தற்கு சீக்கிரம் நீ செல்லல்வேண்டும். நாமும் வந்திருந்து ரக்ஷிக்கின்றோம் என்று அச்சுதன் அருளிச்செய்ததை அமரேசன் ஆனந்தத்துடன் கேட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு தன்னைச்சூழ்ந்த தேவர்களுடன் தில்லைவனம் வந்து தவத்திற்காக ஆசிரமம் அமைத்துக்கொண்டு பரமசிவத்தை நோக்கி யருந்தவம் புரியத்தொடங்கினன். தேவர்களுமவ்வாறே தனித்தனி ஆசிரமம் இயற்றிக்கொண்டு தவஞ் செய்தார்கள். சரணமடைந்தோரை ரக்ஷிக்கும் அவ்வியாஜகருணாமூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவும் ஆனந்தத் தாண்டவதெரிசனம் பார்ப்பதற்கு இயற்கையாகவே அபேக்ஷையிருப்பினும் இந்திரனுக்குச்சொல்லியபடி போய்க் காத்தலை வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டுஉடனே தாம்வாசஞ்செய்யுந் திருப்பாற் கடலைத் தமது பாயலாகிய ஆதிசேஷனுடன் தில்லைவனஞ் செல்லும்படி ஆக்ஞாபித்து லோகமாதாவான லக்ஷ்மீ சமேதராய்த் தாமும் தில்லைவனம் வந்து தேவர்கள் துதிக்க மகாதேவரிடம் ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனஞ்செய்து யோக நித்திரை செய்து கொண்டு மிகுந்த களிப்புடன் வசித்தனர்.

இவ்வாறு நெடுநாட் சென்றதின்பின் தபசு செய்து கொண்டிருக்கும் இந்திரனுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதினவரும் சிதம்பர மகிமையைத்தானே தவஞ்செய்து பரமேசுவரரால் வாஸஸ்பதி யென்று பேர் பெற்றிருந்தவரும் தாம் ஆனந்தத் தாண்டவ போதத்திலிருப்பதால் விஷ்ணுவைக்கொண்டே தம்மைத் தெரிசிப்போர்கட்குச் சர்வ சித்திகளையுங் கொடுக்கும்படி பரமசிவம் அநுக்கிரகித்திருக்கு முண்மையை உணர்ந்தவருமான தேவகுரு இந்திரனுக்கருகில் வந்து ஓ ஸஹஸ்ர ராக்ஷசனே! நீ இந்தப் புண்

ஷிய க்ஷேத்திரத்தில் தவஞ்செய்த பிரபாவத்தால் அசுரர்கள் பலங் குறைந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் வதமாவதற்கு சீக்கிரம் சித்திகரமாகிய ஒரு விரதத்தை அனுஷ்டித்தல்வேண்டும். அந்த விரதம் உத்தமமானது. அசுரவைரியாகிய விஷ்ணுவைக்குறித்துச் செய்யவேண்டுவது. அசூன்யசயனமென்று பெயருள்ளது அதை பக்தியுடன் இந்தக்கிருஷ்ணபக்ஷ துவிதியையிற் றொடங்கி விஷ்ணுவை விக்கிரகரூபமாய்ப் பிரதிஷ்டை செய்து அபிஷேகித்து மாதவாவெனு மாதவி முதலிய புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து இனிமையான நைவேதனங்களும் வாசனையுள்ள தூபதீபங்களும் கொடுத்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நான்கு மாசம் பூஜித்துக்கார்த்திகை மாதத்தில் உத்தான ஏகாதசி தினத்தில் ஸ்ரீ ஹரியின் பூஜையை முடித்து மறுதினத்தில் பிரம ரிஷிகளுக்கு திருப்தியான போசனஞ் செய்வித்து விரதத்தை சமாப்தி செய்குவையேல் பகைவனை முடித்து ஆகண்டலனாகக் கிரீடந்தரித்து வாழ்வாயென்று உரைத்தருளினர். இவ்வாறு குரு வுரைத்த வாக்கியமே சிவனளித்த பாக்கியமென்று நினைத்து யோக்கியமான மனதுடன் கூடிய இந்திரன் சிலாக்கியமான விரதத்தை யதாவிதியாகத் தொடங்கிச் சிரத்தையுடன் பூர்த்தி செய்து பின்பு அசுரசேனை ஜயித்து மிகுந்த களிப்புடன் சுவர்க்கலோகஞ் சென்று சுகித்திருந்தனன். கேட்டனையோ அவம் விடுத்துத் தவந்தொடுத்துச் செல்லும் மதியை யடுத்த மைந்தனே! மிகுந்த பாவியான ஒரு நீசன் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசித்து இருந்து மோக்ஷமடைந்த திவ்விய சரித்திரத்தையுஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளென்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

புல்கஸன் கதையுரைத்தது.

நெடுநாளைக்கு முன்னர் புல்கஸன் என்று பேருள்ள ஒரு நீசனிருந்தனன் அவன் பிராணிகளிடத்தில் தயவில்லாதவனாய் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் பிராமணர்களை வதைத்தும், வழிப்போக்கர்களைச் சிதைத்தும் அவர்கள் பொருளைப் பறித்தும், வனஞ்சென்றவழி சஞ்சரித்தும், பாவிகளும் அஞ்சும்படி துன்மார்க்கங்களைச் செய்து வருகையில் அவனிடத்திற் பொருளபேக்ஷைக்காகச் சிநேகஞ்செய்கிறவனாப், ஜாதியிலுயர்ந்தும் மற்றைய

ஒழுக்கங்களிற் சமதையானவனுயுள்ள ஒரு பிராமணன் அவனது தொழிலுக்கு அனுகூலியாய்ச் சென்றும் அதிற்கிடைத்த தனங்களில் பங்கு வைத்து வாங்கியுங் காலங்கழித்து வந்தனன். வருகையில் வேதியனுக்கு வேண்டியமட்டுந் திரவியம் நிறம்பிவிட்டமையால் மித்திரனுகிய புல்கஸனிடத்தில் இரக்கம் ஜனித்துச்சொல்லுகின்றனன். எனது அன்புள்ள புல்கஸனே! நீ இத்தனை நாளாய் ஜீவகாருண்ணியமில்லாத தொழிலைச்செய்து பாபரூபமான தனத்தைத்தேடி இத்தனத்த வுடலை வளர்த்ததினுல் என்ன சுகத்தைக் கண்டாய்! பெரியோர்கள் வெறுக்கும்படியான கொலை முதலிய எண்ணிறந்த பாவங்களை நெடுநாட்புரிந்தும், ஓர்நிமிஷமேனும் இரக்கமின்றி இருக்கின்றனையே என்றுரைத்த இதவசனத்தைக் கேட்டவுடன் பூர்வபுண்ணிய விசேடத்தால் நல்லறிவு சிறிதுஜனித்து, ஆ இதுவரையில் நமதுபிருக்காகப் பலஉயிர்களை வதைத்து இவ்வுயிரை வளர்த்ததன்றி என்னபலனைக்கண்டோம்என்று தனக்குத்தானே நினைத்துப்பயந்த மனதுடன் கூடியபுல்கஸன் நயந்துரைத்த மறையவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றனன் என்னை நற்கதியிற்சேர்க்க நண்பாகவந்த அந்தணரே! நான்ஒருவராலும் செய்தற்கரிய பெரிய பாவங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவுஞ் செய்திருக்கின்றேன் அப்பாவங்களைப் போக்குகற்குரிய வழிகள் ஒன்றும் நிர்மூடனுன எனக்குத் தெரியவில்லை இதற்கு என்ன செய்குவேன். குலத்திலுயர்ந்த நாமே ஒருபாயஞ்சொல்லி என்பாவங்களை ஒழித்துக்காத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். பிரார்த்தித்த புல்கஸனுடைய வசனத்தைக் கேட்ட மறையவன் சொல்லுகின்றனன் ஓ புல்கஸா! நீயுரைத்த வார்த்தை மிகுந்தநன்மையைக் கொடுப்பதாய் உயர்ந்த பதவியிற் சேர்த்தற்குரியதாயிருக்கின்றது. உன் பாவங்களனைத்தையும்போக்கி மோக்ஷசுகத்தை தாத்தகுந்த உபாயமான மார்க்கம் ஒன்றிருக்கிறது. அது என்னவெனில் உலகின் கண்ணுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களுக்குள் மேலானதாய் என்றுமுள்ளதாய் தேவர் கந்தர்வசித்த வித்தியாதரர் ரிஷிகள் முதலிய பேர்களாற்பூசித்து வந்திக்கப்பட்டதாய் அம்பிகாபதியான பரமசிவம் தெரிசிப்பவர்களின் பாவங்களை நீக்கி தமது சாரூபத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதற்காகவே ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்தருளுகின்ற தில்லைவனமென்று ஒரிடமிருக்கின்றது. நீ அதிற்சென்று காலையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிரத்தையுடன் தூரத்தில் நின்று சிற்சபையை வணங்கி நீ சம்பாதித்த தனமெல்லாம் சிவஞானிகளுக்கும்சம்சாரிகளாயிருக்கின்றவர்கட்கும் சிவபக்தர்களுக்

கும் கொடுத்து அந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசிப்பவர்கட்குச் சோர பய முதலியதுகள் இல்லாமல் பாதுகாத்து ரக்ஷித்து வருவையாகில் உன் பாவமெல்லாம்நீங்கி மேலாக ஓங்குவையென்றுசொல்லினன். அந்த ஆப்தவசனத்தைக்கேட்ட புல்கஸன் சந்தோஷித்தனுய் உடனே எழுந்திருந்து தான் சம்பாதித்த தனங்களைக் கைக் கொண்டு மறையவனுடன் தில்லைவனஞ்சென்று தயைபுகுந்த சித்த முடன் குணமிகுந்த சிவபக்தர்கள் யோகிகள் அத் தலத்தில் வசிக் குமேழைகள் முதலிய பலருக்குந் திருப்தியுண்டாகும்படி கொடுத் தும் தூரத்தில் நின்று சிற்சபையை நினைத்து வணங்கியும் ஸ்தூல லிங்கமான கோபுரங்களை தெரிசித்தும் பஞ்சகுரோசத்திற்கு வெளியில் வசித்தும் க்ஷேத்திர ரக்ஷணையைக் குறைவில்லாது செய்துகொண்டும் பலநாளிருந்து ஊழ்வினையைமுடிய ஓர்நாளிறந் தனன். சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் சரீரவியோகமான புண்ணிய விசேடத்தால் மறு ஜன்மத்தில் பரமசிவத்தைப்பூசித்து அருகில் நின்று சுகித்தற்குரிய சுகிர்தமான பிராம்மண குலத்தில் ஜனித்து உயர்ந்ததான பக்திஞானவைராக்கியங்களைப் பொருந்தி வாழ்ந்து அந்தத்தில் அம்பிகாபதியின் அற்புத அருளால் அண்டர்க்கும் அரிய அழகியசச்சிதானந்த லக்ஷணமானமுத்தியையடைந்தனன் கூடவந்திருந்த மித்திரனை புத்தியுள்ள பிராமணனும் சிவகெங் யில் ஸ்நானம் செய்து யதாவிதிபாய்ப் பரமசிவனை நெடுங்காலம பூசித்துச் சிற்சபேசரின் அனுக்கிரகத்தால் நற்பதவி சேர்ந்தனன். கேட்டனையோ! சிவத்தைக்குறித்த தவத்தைப்பநிச்த மனத் தைப்படைத்த மைந்தனே! என்று பிதாவாகிய மத்தியந்தினர் புத்திரனுகிய மாத்தியந்தினருக்கு சிதம்பர க்ஷேத்திரம் சீக்கிரம் சித்தியைக் கொடுக்கத்தகுந்ததென்பதை இரண்டு கதையால் விளக்கித் தன்னருமைப் புதல்வனைக் கண்குளிரப்பார்த்து சர்வ சித்திகளுக்குங் காரணமாய் மங்களகரமான எல்லா சுகங்களையுங் கொடுப்பதாய் விளங்குகின்ற விபூதியை தமது திவ்விய அஸ்தத் தாலெடுத்து மைந்தனிடநெற்றியில் தரித்து ஆசீர்வதித்துக் கட்டி யணைத்து உச்சிமோந்து என் கண்மணியே! இனி நீ தவத்திற்குச் சென்று சிவானுக்கிரகச் செல்வம் பெற்று வரக்கடவாயென்று அனுக்கிரகித்தனர். உடனே புத்திரராகிய மாத்தியந்தினர் தனது அன்புள்ள மாதாவையும் அறிவுள்ள பிதாவையும் பிரதக்ஷணம் செய்து நமஸ்கரித்து அவர்களிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு பரமசிவ சரணாரவிந்த தியானத்துடன் தில்லைவனத்தை நோக்கி தீவிரமாய்ப் புறப்பட்டனர். அந்த தில்லைவனமானது சமுத்திர

ராஜின் அலைகளாகிய கரங்களால் நக்ஷத்திரம்போன்ற வெண் முத்துக்களை வாரியிறைப்பதனால் பர்வதம்போற் குவிந்த முத்துக் குவியல்கள் பொருந்திய சிங்கம், யானை, புலி, கரடி, செந்நாய் முதலிய துஷ்ட ஜெந்துக்கள் நிறைந்தும் தே, மா, பலா, சம்பகம் வேங்கை, பாதிரி, வில்வம் முதலிய மரங்கள் வளர்ந்தோங்கியும் கார்காலமேகமானது அசைவற்று நின்றதைப்போன்ற பச்சிலை மரங்களும் பனைமரங்களும் தழைத்துவளர்ந்தும் ஆறுருதுக்களும் எப்போதும் விளையாடுதற்கமைந்த உத்தியானம் போன்றும் புன் னியங்களாகிற கொடிகள் வளர்தற்குரிய தோட்டமாயும் பெரி தாகிய பலவிருக்ஷங்களுக்கும் இடிபாரையுடைய ஆற்றங்கரையா யும் ஜனங்களுடைய கண்களுக் கெட்டாத விஸ்தாரமுடன் நான்கு பக்கங்களிலும் நதிகளாற் சூழப்பட்டும் பார்ப்பவரிட மனதிற்குங் கண்ணுக்கும் எப்போதும் ஆனந்தத்தை யுண்டுபண் ணுவதாயும் மனதினால் நினைத்தற் கரியதாயுமிருக்கின்ற வைப வங்கள் பெற்றும் விளங்குகின்றது. அவ்வழகிய தில்லைவனத்தை யடைதற்கு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தையே துணையாகக்கொண்டு மாத்தி யந்தினமகரிஷி வந்தனர்.

அந்த வனத்தின் நடுவே மகிமை பொருந்தியதாய் வேதத் துவனியினாற் பரிசுத்தமாய் சங்கீத வாத்திய கோஷங்கள் உள்ள தாய் நான்கு பக்கங்களிலும் முனீஸ்வரர்களால் சேவிக்கப்பட்ட தாய் பெருகுகின்ற மதுக்களுடன் வண்டுக்கூட்டங்கள் பொருந் திய சுவர்ண தாமரை மலர்கள் நிறைந்த தடாகத்தாற் சோபிப்ப தாய் அழிவில்லாத ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாய் விளங்கும் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தைப் புதிதாகப் பார்த்தவுடன் நமது ஜென்மம் சாபல்யமாயிற்றென்று மிகுந்த குதூகலமடைந்தனர். சந்தோஷ சித்தத்துடன் செல்லும் மாத்தியந்தினர் பார்த்தவுடன் சகலபா வங்களையும் போக்குவதான சிவகெங்கையைக்கண்டு தரிசித்து அதற்குத் தென்கரையின்வழியாய் மெல்லநடந்து எல்லாவுல கங்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கின்ற மூலஸ்தானத்தைக் கண்டு அதனடுவேசந்திரசூடராய், கங்காதரராய், நீலகண்டராய், முக கனமைந்த முகாரவிந்தராய், கோடிசூரிய சமான சரீர காந்தி யாலும் புன்சிரிப்பாகிய சந்திரகிரகணப் பிரகாசத்தாலும் வனத் தின் நான்கு பக்கங்களைப் பிரகாசிக்கச்செய்பவராய் விளங்கு கின்ற பரமசிவத்தைக் கண்ணால் தெரிசித்து அடங்காதஆனந்தத் துடன் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம்

பெருக ஸ்தோத்திரம் செய்யத் தொடங்கினர். தேவதைகளெல்லாம் வணங்குந் தெய்வமே! உலகபாரத்தை வகிக்கும் உத்தமனே சோமசூரியாக்கினியனென்னும் மூன்று கண்களையுடைய விருபாக்ஷனே! பெரியோர்களெல்லாம் வணங்கும் பெரிய பரம் பொருளே! பிரபஞ்ச விருத்திக்காகப் பிரமவிஷ்ணு ருத்திர னென்னும் மூவுருவந்தரித்து முத்தொழிலைநடத்தும் முதற்பொருளே! கருணைரூபமான புண்டரீகப் பொய்கையை யுடைய புனிதனே! என்னையாண்டருளும் அறிவே! என்னன்பே என்னமுதே என்று பற்பலவிதமாய் ஸ்துதித்து அஷ்டாங்கமாய் வந்தித்து சிரசின்மேற் கைதூக்கி அஞ்சலி பந்தனஞ் செய்துகொண்டு ஹே! கருணாநிதியே! நாரணனும் நான் மறையும் நாடற்கரிய தமது திருவடித்தாமரையை அறிவில்லாத அடியேன் பூசிக்க விரும்புகிறேன், என்னால் பூசிக்கப்படுவதில் குறைதல் அதிகரித்தல் முதலிய குற்றங்களிருப்பினும் அவைகளைச்சிறிதுங் குறியாது குணமாகக் கொண்டருளல் வேண்டும் எனது ஆண்டவனே என்று பிரார்த்தித்து உடனே புண்டரீகப் பொய்கைக்கு வந்து விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து பஸ்ம ருத்திராட்சங்களைத் தரித்து நித்திய கர்மங்களை முடித்து அன்று மலர்ந்த அழகிய சுவர்ண தாமரையலர்கள் முதலிய பலமலர்களை எடுத்து அன்புடன் மூலஸ்தானேசனை அடுத்து அவரது அருட்பிரபாவங்களை வேதாகமங்களிற் கூறியவாறு பூசித்துப்பிறந்த பலனைப்பெற்றேனென்று மிகுந்தசந்தோஷமடைந்தனர். பின்பு அவ்விடம் விட்டெழுந்து மேற்காகச் சிறிதுதூரஞ் சென்று புஷ்பங்களால் நிறைந்த உயர்ந்த விருட்சங்கள் சூழ்ந்த தடாகத்தின் கரையில் தவஞ்செய்வதில் இச்சித்ததுமுள்ள மாத்தியந்தினர் ஓர்பர்ணசாலை அமைத்துக்கொண்டு அதனடுவேசோதிரூபமான சிவலிங்கப்பெருமானைத் தமது ஆத்மபூஜைக்காக ஸ்தாபித்து மூலஸ்தானத்துடன் இரண்டிடமும் பூசித்து வந்தித்துப் பதியேதுணையாக திரிவித கரணங்களும்பொருந்தியிருந்தனர்.

எட்டாவது அத்தியாயம். முற்றிற்று,

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

மாத்தியந்தின முனிவருக்கு வியாக்கிரபாதரென்னும் பெயர்கிடைத்ததையுங் குறித்தது.

இவ்வாறு மாத்தியந்தினமகரிஷி சிவபூசையை மிகுந்த பத்தியுடன் செய்துக்கொண்டும் சுவரூபானுசந்தானமாகிய தவத்தைச்

சரீரம் இளைத்தும் மனமிளைக்காமல் உறுதியாய் அனுஷ்டித்தும் வருகையில் ஒருநாள்விடியற்காலமெழுந்து தந்ததாவனஞ்செய்து விபூதி உத்தூளனமாகிய ஸ்நானம்பண்ணி தண்டுகமண்டலம் திருப்பூக்குடை முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு எட்டுச் செடைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரிஷிசிரேஷ்டர் சிவபூசைக்காக மலர்களெடுக்க வனத்திற்சென்றும்வாசனையுள்ளதாய் அன்றுமலர்ந்தவைகளாய்புஷ்பவிதிகளிற் கூறிய புஷ்பங்களைச் சிவபூசையிலுள்ள பிரேமையினால்விசேடமாக எடுத்தும் தன்னுடைய ஜீவதாரணநிமித்தியமாய் இனிமையுள்ள கிழங்கு, வேர், சருகு முதலியவைகளை சேகரித்தும் தூசங்கள் பத்திரங்கள் சமித்துக்கள் இவைகளைக் கைக்கொண்டும் தனது ஆசிரமத்தில பூசைக்காகப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்குஞ் சிவபெருமானது சந்நிதியில்வந்து பூசைக்குரிய புஷ்பங்களை விதிப்படி ஆராயும்பொழுது புழுக்களால் வெட்டுண்டிருத்தல் முதலிய குற்றமிகுந்த புஷ்பங்களைக்கண்டு பயந்து வியாகூலச்சித்தராய் சொல்லுகின்றனர். புஷ்பங்களை விடிந்தபிறகு எடுப்போமெனில் மதுவையுண்பதற்கு வந்துவிழுகின்ற மதுகரங்களால் தீண்டப்பட்டும் இராத்திரியில்எடுப்போமானல் மார்க்கங்கள் இருட்டுகளால் மறைக்கப்பட்டுமிருக்கின்றன. அன்றியும் விருட்சங்களிலேறிப் புஷ்பங்களை எடுப்போமென்னில் விருட்சங்களெல்லாம் பனியினால் அபிஷேகிக்கப்பட்டதாய் ஆகாயத்தைத் தொட்டதாய் ஒழுங்கற்றதாய் ஏறுதற்குரியகிளைகளற்றதாய் இருக்கின்றனவே அவைகளைப்பாராது மரங்களிலேறும்போது எனதுகைகளும் கால்களும் மரத்திற்பொருந்தாது வழுக்கிவிடுகின்றன. இவ்வாறின்றி வண்டுகளாற் புசிக்கப்பட்டதும் அருப்புசுவாயுள்ளதும் முந்தினதினத்தில் மலர்ந்ததும் புழுக்களால் அருப்புண்டதுமான புஷ்பங்கள் பரமேசுவாருடைய பூசைக்கு ஆகா என்று ஆகமங்கள் கூறுகின்றனவே இதற்கு என்னசெய்குவேன் என, வியாகூலித்துச் சிவபெருமானைச் சிந்தித்துக்குளிர்ச்சிபொருந்திய கங்கையுடன் சந்திரன் தவிழும் ஜடாதரனே! புண்ணியமிகுந்த தில்லைப்பதியோங்குஞ்சிந்தாமணியே! வாமபாகத்தில் ஆனந்தவல்லி படர்ந்து விளங்கும் அழகனேஎன்று பரமசிவசந்நிதியில் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து அஷ்டாங்கத்துடன் நமஸ்கரித்து ஹே நாதனே! அறிவில்லாத இவ்வடிமையை ரக்ஷிப்பதற்குத் திருவுளமிருக்குமாயின் எனது அன்பைக்குறியாது அனுக்கிரகித்தல்வேண்டும் பக்திலேசமில்லாது நின்பூசையைச் செய்பவனாயினும் வேறொரு சுகத்தில் ஆசை சிறிதுமில்லாதிருக்கின்றேன், அன்றியும் தேவரீரைத்தவிர

ரக்ஷிப்பதற்கு ஒருவருமில்லை. அரிபிரமாதி தேவர்களால் அன்பு மிகுந்த பூசையைக் கொண்ட சரணாரவிந்தத்திற்கு பக்திலேச மிலாத வெளியனென செய்யும் பூசை ஏற்குமோ பக்தியீனர்க ளாகிய மனிதர்களுக்குத் தமதுசுயரூபதெரிசனங் கிடைக்கமாட் டாதென்று வேதாகமங்கள் கூறியதை நான் செவ்வையாக அறிந்துமிருக்கிறேன் என்று பலவிதமாய்த் துக்கித்துக்கொண்டி ருக்கும் மாத்தியந்தினருக்கெதிரில் அகண்டானந்த விக்கிரஹராய் பிரமவிஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் துதிக்கப்படுகிறவராய் நந்தி முதலிய கணங்களாற் சூழப்பட்டவராய் அம்பிகாசகாயராய் விருஷ பாரூடராய் விளங்கும் பரமேசுவரன் கருணைமலர்ந்த முகத்துடன் பிரசன்னராயினர். இவ்வாறு பிரசன்னமான பரமசிவத்தைப் புண்ணியசாலியான மாத்தியந்தின முனிவர் கண்டு மிகுந்த அனந்த பரவசராய்க் கண்களில் தாரை தாரையாய் இன்பநீர் பொழிய மயிர்க்கூச்செறிந்து இடைவிடாது நமஸ்கரித்து ஸ்தோத் திரிக்க நாவெழாது அஞ்சலியஸ்தராய் நிற்கையில் பார்வதிபதி யான பரமசிவம் மந்தகாஸத்துடன் மாத்தியந்தினரைக் கருணை நிறைந்த கண்ணால் கடாக்ஷித்து, ஓ தபோதனா! உன்னுடைய சீலத்தையும் சிரத்தையையும் உயர்ந்த தவத்தையும் பக்தியுடன் எம்மைப்பூசிக்கும் விசேடத்தையுங்கண்டு மிகுந்த திருப்தியடைந் தோம். உனக்கு இப்பதினான்கு லோகங்களுக்குள் எந்த வஸ்து வினிடத்தில் இச்சையிருக்கின்றதோ அதைக் கேட்பாயாகில் கொடுப்பதற்குச் சித்தமாயிருக்கின்றோம் என்றருளிய ஐபனது அமிர்தம் விரும்பும் அழகிய வசனத்தைக் கேட்ட மாத்தியந்தின முனிவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து பரமேசுவரரைப் பார்த்து தீனரைக்காக்குந் தெய்வமே! தேவரீரது பூசையின் பொருட்டு மலர்களெடுக்க பனியால் நிறைத்த மரங்களில் ஏறும்பொழுது வழுக்காதிருக்க அடியேனுடைய கைகளும் கால்களும் புலியைப் போல் வலிமையான நகப்பற்றுண்டாகவும், அவைகளில் தேவரீ ரது பூசைக்குரிய புஷ்பங்களைத் தோஷமிலாது இருட்டிற் சென் றெடுப்பதற்கிசைந்த ஒளி பொருந்திய கண்கள் பொருந்தவும் அனுக்கிரகித்தல் வேண்டும். தேவரீரது திருவருளால் வியாக்கிர ரூபங்கிடைத்த பின்பும் தயது பூசையைக் குறைவிலாது பக்தி யுடன் எந்நாளும் யான் புரிதல் வேண்டும் சபலபுத்தியுள்ள என் னாற் செய்யப்படும் பூசையிற் குறைதல் அதிகரித்தல் முதலிய குற் றங்கள் இருப்பினும் அவைகளைப் பொறுத்தருளல்வேண்டும். இந்த க்ஷேத்திரம் இன்றுமுதல் என் பெயரால் வியாக்கிரபுர

'மென்றும் வழங்கவேண்டும் இவைகளைத் தவிர வேறொன்றிலும் எனக்கு இச்சையில்லையென்று பிரார்த்தித்துநிற்கும் ரிஷிசிரேஷ்டரைப்பார்த்து லோகநாதனான ஸர்வேசுவரன் சொல்லுகின்றார்: "ஓ அன்பரிற்சிறந்த மாத்தியந்தின! நீ யாவரும் கேட்டற்கரிய வரத்தை நம்பூஜையில் உகந்த சிரத்தையாற் கேட்டனை! மிகுந்த சந்தோஷமாச்சுது நீ கேட்டபடியே எல்லா வரங்களையும் உனக்கு அளித்தனம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உடனே மாத்தியந்தின முனிவரின் கைகளிலும் கால்களிலும் வியாக்கிரத்தைப் போல நகப்பற்றுடன் கண்களும் உண்டாகி விளங்கின. அதைக் கண்ட மகாரிஷியானவர் ஆ புஷ்ப விருக்ஷங்களிற்பற்றியேறுவதற்கு நகமும் பார்த்தெடுப்பதற்கு விழியுங் கிடைத்ததேயென்று மிகுந்த குதூகல சித்தராய் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து நிற்கையில் உமாகாந்தராகிய பரமசிவம் தேவர்களுடன் திரோபவித்தருளினார். சிவபூசையிற்சிறந்த மாத்தியந்தினரை அதுமுதற்கொண்டு வியாக்கிரபாதரென்று உலகத்தோர்கள் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். அவர்கள் பிரதிதினமும் சூரியோதயத்திற்கு முந்தியெழுந்து சிரத்தையுடன் செய்யவேண்டிய நித்திய கர்மங்களை முடித்துவர இருட்டிற்செல்லுதற்கு நிர்ப்பயமுள்ளவராக ஆயினர் இவரது உருவத்தைக்கண்ட துஷ்டமிருகங்களெல்லாம் அதிக பீதியடைந்து விலகி ஓடுகின்றன. வண்டுகள் விழித்து புஷ்பங்களிற் செழித்து மதுக்களைப் புசித்தற்குமுந்தி சுவர்ணகாந்தியோடு கூடிய கொன்றைமலர்களையும் மாணிக்க முளையைப் போன்ற நிறத்துடன் வாசனை வீசும் பாதிரிமலர்களையும், மிகுந்த மணமுள்ள மருதாணி சம்பக முதலிய கோட்டுப்பூக்களையும் முல்லை மல்லிகை முதலிய கொடிப்பூக்களையும் சுவர்ணநிறமுள்ள தாமரை நெய்தல் செங்கழுநீர் முதலிய நீர்ப்பூக்களையும் பக்தியுடன் எடுத்துப் பரமேசுவரன் சாரூர லிங்கத்தைப் பூசித்தும், சந்தோஷ சித்தராய் மனத்தை ஒடுக்கித் தவத்திலிருந்தும் அநேகநாள் வசித்தனர். கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே என்று சூதபுராணிகர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

பத்தாவது அத்தியாயம்.

உபமன்னியுஉற்பத்தியும், அவர்க்காகத் திருப்பாற்கடல் வருதலும் உரைத்தது.

இப்படியாக நெடுநாள் வசித்து வருகையில் வியாக்கிரபாதரின் பிதாவாகிய மத்தியந்தினமகரிஷி தனது அருமைப்புதல்வன் இளமை வயதில் அரியயன் காணா அமலமூர்த்தியைக் கண்டு பெருதற்கரிய அவரது அனுக்கிரக விசேடத்தால் அற்புத வரங்களைப்பெற்றனன் என்று கேள்விப்பட்டு உடனேமிகுந்த ஆசையுடனெழுந்து விரைந்துநடந்து தில்லைவனத்தையடைந்து தனது வம்சத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்பவனும் உத்தமஜன்மத்தை அடைந்தவனும் தவமே வுருவாய்க் கொண்டவனுமான தனது புத்திர சிகாமணியின் ஆசிரமத்துக்குச் சமீபத்திற் செல்லுகையில் பிதாவின் வரவைக்கண்ட வியாக்கிரபாதர் மிகுந்த பிரீதியுடன் எதிர் சென்றழைத்து ஆஸனமளித்து எழுந்தருளச்செய்து பன்முறை வந்தித்து என்னை ஆண்டருளிய குருவேஎன்று நாவாரத்துதித்துக் கைகட்டிநிற்கும் சிவானுக்கிரகச்செல்வம் பெற்றமைந்தனைக் கட்டியணைத்து ஆபாதமஸ்தகபரியந்தம் கண்குளிரப்பார்த்து மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தனர். இவ்வாறு களிப்புடன் இருக்கும் பிதாவை வியாக்கிரபாதமகரிஷி மெல்ல அழைத்துக்கொண்டு வந்து தங்கநிறமுள்ள தாமரைமலர்கள் நிறைந்த சிவகங்கையில் விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்வித்து முத்தியளிக்க முளைத்து விளங்கும் மூலஸ்தானேசனைப் பூசிக்கச்செய்து தனது ஆசிரமத்திற்கு வந்து தன்னால் ஸ்தாபித்திருக்கும் சிவலிங்க மூர்த்தியை அர்ச்சிப்பித்து அவ்வனத்திற் கிடைத்த கந்தமூலபலாதிகளை நைவேத்தியம் செய்து அவைகளை பிதாவுடன்தானும் புசித்து மிகுந்த சந்தோஷசித்தராய் நெடுநாள் வசித்து வந்தனர்.

இவ்வாறு வசித்து வருகையில் ஒருநாள் பரமசிவத்தைப் பூசித்துத் தன் சமீபத்திலிருக்கும் அருமைப் புதல்வனைப் பார்த்து என் கண்மணியே! உன்னால் நமது வம்சமானது மிகுந்த கீர்த்தியும் இந்தப் பூமியானது பரிசுத்தத்துடன் மேன்மையையும் அடைந்து விட்டது. இனி மனிதர்கள் பெறவேண்டிய ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான ரணங்கள் மூன்று உண்டு அதில்ரிஷி ரணத்தைப்பிரமசரிய ஆசிரமத்தாலும், தேவரணம் பிதுர்ரணம் இரண்டையும் கிரகஸ்தாசிரமத்தாலுந் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது,

ரிஷிரணத்தை யதாவிதியாயிருந்து நடத்து அவர்களுக்குத் திருப்திசெய்து வைத்தனை அவ்வாறே தேவபிதுர் ரணங்களையும் விதிப்படி அனுஷ்டித்து அவர்களுக்குத் திருப்தி செய்து வைக்க வேண்டியதுன் கடமையாயிருக்கின்றது. கிரகஸ்தாசிரமப் பிரவேசத்தில் உனக்கு இச்சையில்லாமலிருப்பினும் எனது வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்கிற தர்ம புத்தியுள்ளவனாதலால் நான் உன்னைப்பெற்றதுபோல நீயும் ஒரு புத்திரப்பயனைவேண்டிக் கிரகஸ்தாசிரமத்தைக்கிரகிக்க அபேக்ஷித்துச் சொல்லுகின்றேன். தடையின்றி ஒப்புக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று உரைத்தருளிய பிதாவின் வசனத்தைக்கேட்ட வியாக்கிரபாத மகரிஷி பிதுர்வாக்கியத்திற்கு அஞ்சி உத்தரம் ஒன்று சொல்லாது சிவன்செயலென்று அங்கீகாரபாவமாக இருந்தனர். இவ்வாறிருக்க, சகல தர்மங்களையும் அறிந்த பிதாவாகிய மத்தியந்தினமகரிஷி உடனே நன்னடக்கை நற்குணம் நல்லவழகு இவைகளே தனக்குரிய ஆபரணங்களாய்க் கொண்டவளும் தவசிரேஷ்டரான வசிஷ்ட மகரிஷிக்குத் தங்கையாயுமுள்ள ஓர் கன்னிகையை நிச்சயஞ்செய்து தனது புத்திரனாகிய வியாக்கிரபாதனுக்கு விதிப்படி விவாகஞ்செய்து வைத்தனர். பிறகு அப்பெண்ணுடன் வியாக்கிரபாதரும் கிரகஸ்தாசிரம தர்மம் நடத்திவருகையில் சிலநாட்கழித்து மகா பதிவிரதையான வியாக்கிரபாதரின் பத்தினி கெர்ப்பவதியாய் ஸ்ரீமானும் கீர்த்திமானும் ஞானவானும் விளங்குகின்ற ஓர்புத்திரனைப் பெற்று அப்புத்திரனுக்கு உபமன்யு வென்று பெயரிட்டு வளர்த்து வருகையில் வியாக்கிரபாதருக்குப் புத்திரன் பிறந்த சமாச்சாரத்தைப்பதிவிரதாதர்மத்திலும் சத்தியத்திலும் பெருமையடைந்த வசிஷ்டமகரிஷியின் பத்தினியாகிய அருந்ததியம்மை கேள்விப்பட்டு உடனே தில்லைவனம் வந்து, புண்ணிய லக்ஷணங்கள் அமைந்த வியாக்கிரபாதரின் குழந்தையைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்துத் தனது ஆசிரமத்திற்கு கொஞ்சநாள் கொண்டுபோய் வளர்ப்பதாய்ச் சொல்லி எடுத்துக்கொண்டுவந்து சகலசம்பத்துக்களும் நிறைந்த தனது ஆசிரமத்தில் அமிர்தத்திலும் இனிய காமதேனுவின் பாலை காலந்தவறாது ஊட்டி ஓர் குறைவுமில்லாது வளர்த்து வருகையில் வியாக்கிரபாதரும் தனது மனைவியுடன் புத்திரனைப்பார்க்க வேண்டிய அபேக்ஷையினால் வசிஷ்டமுனிவரின் ஆசிரமம் சென்று மிகுந்த குணவானும் காமதேனுவின் பாலைப்புசித்ததினால் தேஜோவானுமிருக்கின்ற புத்திரனைக்கண்டு திருப்தியடைந்து அருந்ததி வசிஷ்டர் இவர்களிடத்தில் விடை

பெற்றுத் தனது ஆசிரமத்திற்கு அழைத்து வந்து சேர்ந்தனர். அழைத்துவந்த குழந்தையானது வசிஷ்டாசிரமத்தில் தெய்வீகமான காமதேனுவின் பாலை உண்டு வளர்ந்ததினால் சுகுமாரமான தேகத்தையும் மிகுந்தகளிப்பையும் அடைந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. இப்படியிருக்கையில் வியாக்கிரபாதர் தனது ஆசிரமத்தில் தான் புசிக்கும் காய் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளைப் பாகஞ் செய்து மிகுந்த அருமையாய்க் குழந்தைக்குக் கொண்டுபோய் உண்ணும்படி கொடுக்க, இவைகளொன்றையும் சிறிதும் புசிக்காமல் உமிழ்ந்துவிட்டு இனிமையுள்ள காமதேனுவின் பாலை நினைத்து நினைத்து அழுதுகொண்டிருந்தது. இவ்வாறு முகம் வாட, சரீரம் வெயர்க்க துக்கிக்கும் குழந்தையைப் பிதாவாகிய வியாக்கிரபாதர் தயவுடன் பார்த்து, ஓ குழந்தாய்! நீ ஏன் துக்கிக்கிறாய் துக்கிப்பதினால் பயன் ஒன்றுமில்லை யானோ மிகுந்த தரித்திரன் எனக்குப் பரமசிவத்தைத் தவிர வேறு தனம் இல்லை. தபோலோகத்தில் இருக்கிற காமதேனுவின் பாலை நினைத்து இவ்விடத்தில் அழுதால் நான் என்ன செய்குவேன் அதன் க்ஷீரத்தையும் அதன் ருசியையும் ஓர் நாளும் பார்த்தவனுமல்லேன், இவ்விடத்தில் க்ஷீரத்திற்காக ஒரு பசுவையாவது வாங்குவோமெனில் அதற்குப் பொருள் வேண்டுமே நான் கயிலாச பதியைத் தவிர வேறு பொருள் உண்டென்று கனவிலும் நினைத்தறியேன். இதைச்சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன். என்றுரைத்து ஸர்வஜீவ தயாபரனன பகவான் முற்காலத்தில் சகலமான தேவர்களுக்கும் இடைவிடாத ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதான மதுரமிகுந்த அமிர்தத்தைக்கொடுத்து ரக்ஷிக்கவில்லையா! உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகள் பரமசிவப் பிரசாதத்தால் சகல சம்பத்துக்களையும் அடையவில்லையா! அந்தக்கருணாசாகரரான பரமேசுவரனைத்தவிர உனக்கு வேறு கதியில்லை யென்று சொல்லி உடனே குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பிரிய வசனத்தால் அழுகையைமாற்றி மூலஸ்தானம் சென்று அவ்விடத்தில் சரணம்புகுந்தோரைக் காத்தற்கே கட்டிய கங்கணத்தையுடையவரும் ஜகதாதாரமூர்த்தியாயுமிருந்து அருள்பவருமான சம்புவைக்காண்பித்து இதோ விளங்கும் சிவமூர்த்தியே உனது துக்கத்தைப் போக்கி மனோபீஷ்டத்தைக் காத்தருள்பவரென்று சிறுவனைச் சந்நிதியிலே விட்டுவிட்டனர்.

உடனே குழந்தையும் ஸ்ரீமூலநாதரைப் பார்த்துப் பார்த்துத் தாங்கமுடியாத பசியால் வருந்தித் தேம்பித் தேம்பி அழுதது.

வெய்யிலில் வாடிய முல்லைக்கொடியைப்போல சரீரம் வாடி இளைத்துப் பசியினால் துன்புற்று அழுகின்ற குழந்தையைத் தயாநிதியாகிய ஸ்ரீ மூலநாதன் தமது கருணை நிறைந்த கடாக்ஷத்தால் வீக்ஷித்து நம்மிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவனாய்நம்மையே கதியாக அடைகின்ற வியாக்கிரபாதனுடைய அருமைப் புதல்வன் க்ஷீரமிலாது வருந்திப்பசியாலழுகிறான் நமதுபெருங்கருணைக்கு அழகல்லவென்று உடனே க்ஷீரசமுத்திரத்தையே இவ்விடத்தில் வரும்படியாக ஆஞ்ஞாபித்தலும், பாற்கடலானது தனது அலைகளாகிய கரங்களைக்கூப்பியும், தன்னிடத்திலுள்ள நவரத்தினங்களால் அர்ச்சிப்பித்தும், பரமசிவத்தின் ஆஞ்ஞைக்குப் பாத்திரமானேமே யென்கிற ஆனந்தத்தாற் பொங்கிச் சப்தித்தும், சந்நிதிக்குச் சமீபத்தில் வந்து நின்றது. உடனே தயாபரானபகவான் உபமன்னியுவைப்பார்த்து உனக்கு ஆகாரத்திற்காக க்ஷீரசமுத்திரம் வந்திருக்கின்றது வேண்டிய அளவு புசித்துப் பசிதணிந்து சுகித்திருவென்று அநுக்கிரகித்தனர். குழந்தையும் அவ்வாறே திருப்தியாக க்ஷீரபானஞ் செய்துகொண்டு சந்தோஷ சித்தத்துடன் பேரறிவுள்ளவனாய் கீர்த்திமானாக வளர்ந்தனன். பின்பு நிச்சல சித்தத்தோடு கூடிய வியாக்கிரபாதமகரிஷியானவர் மூலஸ்தானேசுவரருடைய சந்நிதியிற்சென்று தனது இடது காலைக் கிழாக்கி வலது காலை மேலாக்கி ஒரு பாதம் பூமியையும் ஜனத்தையும் பொருந்தாமல் வயிற்றைச் சுருக்கி மார்பை நிமிர்த்திப் புஜங்களை வணங்கி கைகள் இரண்டையும் தாமரை மலர்போல விரித்து அழகுபொருந்திய துடைகளில் வைத்துச் சங்கம்போல பருத்த அழகியகழுத்தை அசையாமல் தூக்கிநிறுத்திக் கீழ்வாய்மேல் வட்டப்பட்ட பல்லுக்கு நடுவே நாவை வைத்து ஸ்தாணுவைப்போல் சலனமற்றுப் பத்மாஸனத்திலிருந்து சிவனைத் தியானித்துச் சிவானந்தத்தைத் தரும்படியான சிவயோகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினர்.

இவ்விதமாய்த் தேஜசில் உயர்ந்த வியாக்கிரபாத மகரிஷி சிவயோகஞ் செய்துவருகையில் மகத்தாகிய சிவயோகம் ஆத்மசைதன்னியத்தைப் பொருந்த அதில் விளைந்த சுகாநுபவத்தாலே பார்த்தவிடத்திற் சந்நிதருடாரான பகவான் தம்மைச் சிறிதும் உணராத தேவதாருவன மகரிஷிகளுக்கு தம்மைத் தெரிவித்து அநுக்கிரகிக்கத் திருவுளங்கொண்டு தேஜோரூபமான ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருளினதைச் சிறிது பார்த்து மிகுந்த வியாகுலசித்தனாய்ச் சிந்திக்கின்றனர். நமது பரமசிவம் முனிவர்களுக்

காக கிருபையுடன் ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்தருளிய தேவதாரு
வனத்தை எனது பூசைக்குரிய இடமென்று பிதாவாகிய மத்தியந்
தினர் கூறுது தில்லைவனத்தில் மூலஸ்தானேசுவரரைக் காட்டினரே
இவ்விடத்திலிருந்து சாணுவிந்த பக்தி சிறிது மில்லாத நமது
ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனம் எவ்வாறு கிடைக்கும் தன்னறி
வால் அறியத்தகுந்ததும் சர்வலோகங்கட்குஞ் சுகத்தையளிப்பது
மாயிருக்கிற ஈசுரனுடைய சாணுவிந்த தரிசனங் கிடைத்தகுரிய
புண்ணியம் புரிந்த உத்தமர்கட்கும் அறிவிலாத எனக்கும் எவ்வ
ளவுதூரம் ஞானத்தினாலேயே அறியத் தகுந்த உத்தமத்தாண்ட
வத்தை சிற்சத்தியான பார்வதிதேவியுடன் எனக்குஎப்படி காண்
பிப்பர் என்று பற்பலவிதமாய் நினைத்துத் துக்கித்து சர்வஞ்ஞ
னான நமதுபிதாசொல்லிய வாக்கியத்திற்கு ஓர்நாளும் பழுதுவா
மாட்டாதே என்று எண்ணித்தெளிந்து தன்னுடைய மனமுதலிய
காரணங்களை ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனஞ்செய்யவேண்டியதைத்
தவிர இதரவிஷயங்களிற் சிறிதுஞ்செல்லாது நிறுத்திவேதார்த்
தங்களைச் செம்மையாய்ச்சிந்தித்து ஆலோசிக்கின்றனர். எந்த இடத்
தில் பரமானந்த விக்கிரகான பரமசிவன் சர்வமங்களை யென்
னுஞ் சிற்சத்தியோடுந் தமதுகணங்களோடும் ஆனந்தநிர்த்த
னஞ்செய்து வருகின்றனரோ அந்த இடத்தில் பெயர்களைக்குரு
வென்றும், பரத்துவமென்றும் எல்லா இச்சைகளையும்அளிக்
குமிடமென்றும், ஆனந்தமென்றும், அமலமென்றும், சத்தென்
றும், பரமமென்றும், நித்தியமென்றும், மகத்தென்றும்,
கோசமென்றும், ஹிரண்மய மென்றும், அந்தப்புரமென்
றும், ஏகாந்தமென்றும், புண்டரீகமென்றும், குகாசிரேஷ்டமென்
றும், ஆகாசமென்றும், பரிசுத்தமென்றும், பரமாத்புதமென்றும்,
உத்தமமென்றும், சத்தியத்திற் கிருப்பிட மென்றும், சுழிமுனை
யிலுதிக்கின்ற ஞானமென்றும், சுகோதயமென்றும், சிதம்பர
மென்றும், சுவமுக்தியென்றும், பிர்மஸ்வரூபமென்றும் மகாசக்தி
யென்றும், திவ்யமென்றும், பெரியதென்றும், சிவாலயமென்
றும் வேதாகமங்கள் கோடிகோடியாய்க் கூறுகின்றனவே.
அந்தவாக்கியார்த்தங்கள் முழுமையும் சிதம்பரசபையின் பரியாய
நாமங்களாகவேசொல்லியிருப்பதனாலும்ஆனந்தநிர்த்தன தரிசனத்
தைக்கண்டவர்கள் உண்டென்று இன்று பார்த்தறிந்தோம் இத
னாலும் வேதாகமங்கள் இவ்வளவென்று அளவிட்டறியக்கூ
டாதஇந்தச்சிதம்பர க்ஷேத்திரத்திலேயே ஆனந்தத்தாண்டவ தரி

சனங் கிடைப்பதற்குச் சகாயமாய் ஓர் புனிதரான மகாரிஷியைக் கூட்டிவைப்பரென்னுஞ்சிவாநுக்கிரகத்தால்ஓர் பேரறிவு தோன்ற நிடச்சித்தாய்ச்சந்தோஷத்துடன் மூலஸ்தானேசுவாருடையசந் நிதானத்திலேயே தவஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும் வியாக்கிரபாத ருக்கு அனேக சுபசகுனங்கள் உண்டாயின. அதைக்கண்டுவியாக் கிரபாத மகாரிஷியானவர் ஆனந்தத்தா ண்டவ தரிசனத்துக்குப் பிராப்தகாலஞ்சமீபத்திருக்கின்றதென்று உற்சாக சித்தா யிருந் தனர்.

பத்தாவதுஅத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராவது அத்தியாயம்.

ஆதிசேடன் விஷ்ணுமூர்த்தியால் ஆனந்தத்தாண்டவ மகிமையை வினவியது.

இவ்வாறிருக்கின்ற வியாக்கிரபாதரிடத்தில் ஆனந்தத்தாண் டவதரிசனத்திற்குச் சகாயராய்ப் பதஞ்சலியெனத் திருப்பெயர் பூண்ட ஓர் மகாரிஷிவந்தனர். அவரது திவ்விய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் என்று நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகா ரிஷிகளுக்குச் சூதாசாரியர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

திருப்பாற்கடலில் சமஸ்தமான தேவர்களாலும், நித்தியஸூரி களான ரிஷிகளாலும், அநாதியான வேதங்களாலும் துதிக்கப் பட்டு விளங்கும் லக்ஷ்மீபதியான விஷ்ணுவானவர் ஓர்நாள் தமது ஆதிசேட சயனத்தில் யோகநித்திரை விட்டெழுந்து உட்கார்ந்து சிவசிவாவென்று உச்சரித்து இருகைதூக்கி அஞ்சலிபந்தனஞ் செய்து கண்களில் ஆனந்தஅருவிபெருக, அங்கங்களில் மயிர்க் கூச்செரிய, அகிலலோகநாதரான கயிலாஸபதியின் ஆனந்தத் தாண்டவத்தை அன்புடன் தியானஞ்செய்து ரத்தினதீபம்போ லப் பிரகாசித்து அசைவற்றுப்பத்மாசனத்திலிருந்தனர். இவ்விதந் தியானஞ்செய்து ஆனந்தானுபூதியிலிருக்கும் அச்சுதனை ஆதி சேஷன் தாங்கமாட்டாமல்பயந்து முன்னிராத பாரமாயிருக்கின் றதேயென்றுவியாகூலமடைந்தனன். அருகிலிருக்கும்லக்ஷ்மீதேவி யுங்கண்டு பயந்து திகைத்துநின்றனள். இப்படிப் பயப்படுவோர் களைக் கமலக்கண்ணன் அறிந்து உதயபர்வதத்தில் இரண்டுசூரியர் கள் உதித்ததுபோலத் திருக்கண்மலர்ந்து மிகுந்த தயவுடன் தான் செய்துகொண்டிருக்குஞ் சிவாநுபூதியை மெதுவாய் விலக்கி

எழுந்து காலையிற்செய்யும் விதிகளை முடித்து நவரத்தின மண்டபத்தில் முத்துப்பந்தலிட்ட சுவர்ண சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து சிவானந்த ரசத்தையே பானஞ்செய்துக்கொண்டு சுகநித்திரையுடனே சிறிதுநேரமிருந்து அதைவிடுத்து வியவஹாராஜாக்கியம் பொருந்தியிருந்தனர். இவ்வாறிருக்க, கனத்தால் வருந்திய ஆதிசேடன் பெருமூச்சுவிட்டு எழுந்து தனது ஆயிரம் முடிகளிற் பிரகாசிக்கின்ற மாணிக்கங்களாகிற மலர்களால் திருமாலின் திருவடிகளை அர்ச்சிப்பதுபோல நமஸ்கரித்து மிகுந்தவணக்கத்துடன் மிருதுவாகக் கேட்கத் தொடங்கினன். வேதங்கள் தொடுத்தற்கரிய திருமேனியை என்மீது சாற்றிய கருணைநிறைந்த கமலக் கண்ணனே! யோகநித்திரைக்கு யோக்கியமான சயனத்தில் முன்போல் பள்ளிகொள்ளாமல் தாங்கமுடியாத பாரத்தை எனக்கீந்து ஓர்விதமாய் எழுந்தருளியிருத்தற்கு யாதுகாரணமோ தெரியவில்லையே? அதைக் கேட்போமெனில், மிகுந்த பயமாயிருக்கின்றது. என்னிடத்தில் தேவரீருக்கு உண்மையான பிரியம் இருக்குமாயின் இந்தக்காரணத்தை எனக்குக் கிருபையுடன் அறிவித்துக் காத்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துநிற்கும் ஆதிசேடனைத் தயாநிதியான பரமபுருஷன் பார்த்துப்புன்னகைசெய்து சொல்லத் தொடங்கினர். ஓ ஆதிசேடனே! நீயும் லக்ஷ்மிதேவியும் என் பயப்படல்வேண்டும், அந்தப் பயத்தை விட்டுவிடுங்கள். கருணைநிதியான எனது பரமசிவானுக்கிரகத்தால் யான் இதுவரையில் அறிந்திலாத பேரின்பத்தைஅடைந்தனன். அச்சுகவிசேடம் இவ்வளவென்று சொல்லி முடிவுபெறமாட்டாது. மிகுந்த ரகசியமானது. அதை அன்பனை நீ சிரத்தையுடன் கேட்டமையால் என்னல் இயன்றவாறு சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாகவென்று லோகநாதரான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு சொல்லத்தொடங்கினர். எல்லாத்தேவர்களும் இடைவிடாது வணங்கும் சைவதேஜோமயமான கைலாசகிரிக்கு ஓர்தினஞ் சென்று எனது கர்த்தரான பரமேசுவரரைத் தரிசித்து சந்நிதியில் வணங்கிநிற்கின்ற என்னைக் கடாக்ஷசப் பார்வையினல் அழைத்து ஒரு ஆசனத்தில் உட்காரச் செய்து மந்தஹாசத்துடன் கிருபைகூர்ந்து உடனே ரகசிய சமாச்சாரஞ்சொல்ல எத்தனித்து எழுந்தவரைப்போல் எனது கையின் மீது தமது ஒப்பில்லாத திவ்விய அஸ்தத்தையூன்றி எழுந்தருளினர். உடனேபாலுகம்பனல் ஊதப்பட்டசங்கத்துவனியானது அஷ்டதிக்குகளில்முழங்கவும், பரமபக்தரான நந்திதேவரால் அடிக்

கப்படும் மிருதங்கநாதம் மூவுலகங்களில் கேட்கவும், தும்புருநாரதர் வீணாகானம் செய்யவும், வேதாகமங்கள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து பாவவும், சத்துஷ்டர்களான கணநாதர்கள்சேவிக்கவும், தபோசீலர் களானமகாரிஷிகள் பாலிக்கவும், தேவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்த் தொழுதுகொண்டு புஷ்பவருஷங்கள் வருஷிக்கவும், சந்திர சூடரான பகவான் கைலாசகிரியின் அடிவாரத்தை அடைந்து அவ் விடத்திற் பொருந்தின ஒரு ஏகாந்தமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து என்னைப்பார்த்துப் புன்னகைசெய்து அமிர்தம் பெருகுவதுபோல திருவாய்மலர்ந்தருளினர். தேவதாருவனத்தில் கர்மத்தையேபிரமா மென்னிக் கர்மத்திற்குப்பலதாதா நாமென்றுணராது தவத்தைச் செய்து அவத்தில் நிற்கும் முனிவர்களின் சித்தபக்குவத்தைச் சோதித்து அனுக்கிரகித்தற்குக்கோடி மன்மதாகிருதியான ஓர் வேடந்தரிக்கப்போகின்றேம் நீயும் அதற்கிசைந்த அழகுள்ள பெண்ணுருவந்தரித்து நம்முடன்கூட வருவாயாகவென்று ஆஞ் ஞாபித்து, உடனே தமது சரணாவிந்தங்களால் நவரத்தினமய மான மிதியடியை யலங்கரித்தும் சந்திரனைப்பார்க்கிலும் வெண்மை யான கோவணத்தை நடுவுடலாகிய அரையிற் புனைந்து, பர்வதத் திற்பெருகும் அருவிபோலவெண்மையுள்ள பூணூலை விஸ்தாரமான மார்பில்தரித்தும், உன்னதமான தோளில் திருநீற்றுப்பையைப் பொருத்தியும், இடதுகையில்பிர்மகபாலமும், வலதுகையில்தமருக மும்விளங்கத்தரித்தும் சௌந்தரியமென்னும் அறும்புகளையுடைய கொடிகள்படர்ந்ததைப்போன்ற ரேகைகளமைந்த அழகியகழுத் தையும், புன்சிரிப்புடன்கூடிய அதரதளத்தையும், சுபலக்ஷணமாம் பிரவாகத்தின் கழிகள்போன்ற இரண்டுசெவிகளையும், உலகத்தை மோசஞ்செய்தற்கே செவ்வரிபரந்து நீண்டுவிசாலிந்தநேத்திரங் களையும், வேர்வைகளாகிற நக்ஷத்திரங்களால்சோபிக்கின்ற முக மாகிய சந்திரனையும் அச்சந்திரனால்விழுங்கப்படும் இருட்கூட்டம் போன்ற கஸ்தூரிதிலகமிட்ட நெற்றிப்பிரதேசத்தையும், நெருங்கி நீண்டுசுருண்டு அழகாய்த் தம்மிலொத்து மணம்வீசுகின்ற கரிய கூந்தலையும்,பவழத்தளிர்போன்ற மிருதுவானசுத்ததேகத்தையுந் தரித்து மெல்லமெல்ல நடக்கத்தொடங்கினர்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.
பரமேசுவரர் பிக்ஷாடனவுருவந்தரித்துத் தேவதாருவனத்தை யடைந்தது.

எனது கர்த்தாவான பரமேசுவரர் இவ்வண்ணம் அழகிய வண்ணந்தரித்து விளங்கியதைப் பார்த்தவுடனே அவர் ஆக்ஞையைப் பரிபாலிக்குங் கடமைபூண்ட யானும் ஜெகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளின் மனங்களை ஏககாலத்தில் அபகரிக்கும்படியான ரூபலாவண்ணியம் நிறைந்த பெண்ணுருவந்தரித்து அதற்கேற்ப வண்டுக் கூட்டங்களைப்போற் கருத்த கூந்தலில் இருண்ட இரவிற் பிரகாசிக்கும் நக்ஷத்திரங்களைப்போல் புஷ்பங்களைத் தரித்தும், அஷ்டமி சந்திரன் போன்ற அழகிய நெற்றியில் ஜெகன்மோகனகாமாகிய திலகத்தையிட்டும் மதர்த்து நிமிர்ந்து பருந்து பருத்துத் தேமல் படர்ந்து ஓங்கிய ஸ்தனங்களின் முகத்தை உயர்ந்த பீதாம்பரத்தால் சிறிதுமறைத்தும், காமாகிய தாமரைப் புஷ்பத்தில் ஓர் புஷ்பம் ஜனித்ததுபோல 'செங்கழுநீர்மலரைக் கையிற்பிடித்தும் நவரத்தினமயமாய்ச் சிற்றொலியோடுகூடிய சலங்கைகள்தொடுத்த அரைவடம் அணிந்தும், தருமதேவதையான உமாகாந்தரின் சந்நிதியிற் பொருந்தினேன். பொருந்திய என்னைக் காமவிருப்பங் கொண்டவரைப்போல்கடைக்கண்ணால்பார்த்துப்புன்னகைசெய்து மன்மதனைவென்று மகாமுனிவர்களைஉன்னுடைய நேத்திர சலன சௌந்தரிய விசேடத்தால் ஜயிப்பதில் சந்தேகமில்லை என்று என்னைச் சிலாகித்து லோகநாயகியான பார்வதியைக் கைலாசத்தில் இருக்கும்படிசெய்து பெண்ணுருவந்தரித்த நான் பின்செல்லப் புண்ணியவான்களுக்குக் காணற்கரிய தேவதாருவனத்தை யடைந்தனர். அவ்விடத்தில் பிக்ஷாடனரூபந்தரித்த எமதையன் ரிஷிகள்வசிக்குந் தெருவில் ஒவ்வொரு ஆசிரமத்தின் துவாரத்திலும் நின்று விலைமதித்தற்கரிய பாதச்சிலம்பை ஒலிக்கும்படி செய்து கையிற்பிடித்த தமருகத்தை முழக்கி உல்லாசத்துடன் நிற்கும் பகவானை ஆசிரமங்களிலிருந்து பிக்ஷைகொண்டுவந்து போடுகிற வியாஜமாய்ச் சில ரிஷிபத்தினிகள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். உடனே கபாலியானவன் தேவனும் தன்னையேமிகுந்த இனிமையுடன் பார்த்துக் கண்களுக்கு விருந்து செய்து வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ரிஷிபத்தினிகளின் மனதுமயங்கும்படியான அபிநயங்களைக் கோடிகோடியாய்ச் செய்தனர். அந்த அபிநய விசேடத்

தைப்பார்த்த சில ரிஷிபத்நினிகள் தங்கள் கொங்கைகள் குலுங்க நடந்துவரும்போது அவிழ்ந்த கூந்தலை ஒருகையாலும் நழுவிய அரைவடத்தை ஒரு கையாலுந் தாங்கிக்கொண்டு தாங்கமுடியாத காமபரவசர்களாய் அருகில் ஓடிவந்து பகவானைப் பார்த்துநின்றார்கள். சில ரிஷிமங்கைகள் மன்மதனையெரித்த புன்முறுவலின் அழகையே நோக்கி ஆனந்தித்தார்கள். சில ரிஷிமாதர்கள் மனதிற்கிசைந்த மிருதுவான நின் திருமேனியால் எங்களை ஒருதரங்கட்டியணைத்து முத்தம் அளித்தாலாகாதோவென்பார்கள். சிலரிஷிமங்கைகள் பகவானுக்குப்பிக்ஷையிடுவதற்கு அரிசியைக் கையிற் கொண்டுவரும்போது தங்கள் காமாக்கினியாலெழுந்த வெப்ப மிகுந்த வேர்வையால் கையேபாத்திரமாகக்கொண்டு பசனமான அன்னத்தைப் பிக்ஷாபாத்திரத்தில் இடுவதற்கு வந்தவர்கள் கண்களும் மனமும் கபாலியைச்சூழ்ந்து இருத்தலால் நிலத்தில் இட்டார்கள். சில குலவதூக்கள் பரிமளமிகுந்த பத்திர புஷ்பங்களைக் கொய்து திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தின் சரணங்களை அர்ச்சிப்போமென்று மலர்களைக்கையிலெடுத்து வருகையிற் பெருகிய விரகதாபத்தால்வெந்ததை நோக்காது பூர்ண சந்திரோதயம் போன்றமுகமண்டலத்தை பார்த்துக்கொண்டே மலர்களை முன் படைத்திருக்கு மன்னத்திற்கிடும் சாதத்தைப்போலப்பூமியில் இட்டார்கள். சிலகற்புள்ள முனிமங்கைகள் விசேடமகத்துவம் உள்ள இந்த ஆடவமணியைப் பார்த்தால் முன்பு பழகிய அன்பரைப் போல தோற்றுகின்றதே என்றுசொல்லிக் களிப்பார்கள். சிலரிஷிமங்கைகள் பதிசேவையை விட்டுவிலகி எல்லோரும் மயங்கும்படியான இந்த அற்புதவுருவைத்தரித்து இரக்கமில்லாது ஐந்து பாணங்களை ஏககாலத்தில் ஏழையர்களாகிய எங்கள் உயிரைவாட்டத் தொடுத்துநிற்குங் காமனோ என்பார்கள். பிக்ஷை கொண்டுவந்த எங்களை மோகத்துக்குள்ளாக்கிமயங்கச்செய்து செல்லுதலானது இரவினிடத்தில் இருட்டைக்கொடுத்துச் செல்லுஞ் சூரியனைப் போன்றிருத்தலால் உம்மை விடுத்தும் போகவிடோம் என்று தடுத்து உமது தேககாந்தியாகிய அமுதத்தைப் பானஞ்செய்கிற எங்கள் மனம் இன்னும் திருப்தியடையாதிருக்கின்றது அதைப் பூர்த்திசெய்து செல்லலாம் என்று சிலர்நெருங்கினார்கள். சிறுமருங்கினர்கள் நீர் இவ்விடத்திலேயே நின்றும் போவீராகில் உமது விரஹவிசேடத்தால் நழுவி விழுந்த எங்கள் வளையல்களைக் கொடுத்துச் செல்லும். இல்லையேல் அடியெடுத்துவைக்க விடோ

மென்றுதடுத்தார்கள். சில தருணிகள் பிக்ஷைக்காகவேடந்தரித்து வந்த பெருமானைப் பார்த்துப் பெருத்து உயர்ந்த ஸ்தனங்கள் சிறிது தோன்ற நின்று சுவாமி! எங்கள் ஆசிரமம் இதோ இருக்கின்றது அதிக தூரமில்லையென்று சொல்லி யழைப்பார்கள். சில யுவதிகள் ஆசிரமங்களில் என்ன சுகமிருக்கின்றது உம்முடைய மனம் எந்த பூதலத்தில் சுகிக்க அபேக்ஷிக்கின்றதோ அதுவே எங்கட்கிசைந்த வாஸஸ்தலம் என்று அருகில் வந்தார்கள். சில அங்கனைகள் இந்த வனத்திற்குள் எந்த இடம் மனதிற்கு ரம்மியமாய்த்தோன்றுகிறதோ அந்த இடத்திற்கு எங்களையும் அழைத்துக்கொண்டுபோதல் வேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள். சில சோபனைகள் பிரபுவே என்னுடைய வீட்டில் பக்குவமுள்ள அன்னங்கள் மிகுதியாயிருக்கின்றது அதைப் புசித்துச் சுகித்திருக்கலாம் வீடுகள்தோறும் கால்வருந்தச்செல்லுதல்வேண்டாமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். ஒரு மெல்லியவள் நாதனே விரகதாபத்தால் ஜீவிப்பதில் சந்தேகமடைந்த எங்கள் நிலையைத் தம்மிடம் அறிவிப்பதற்கு நாங்கள் அனுப்பியிருக்கும் பிராணன்களை ஆலிங்கனத்தால் எங்கட்கு ஈந்தருளுமென்று பிரார்த்தித்தாள். சில லாவண்ணிய ரமணிகள் மகாரூபமுள்ள மங்கள புருஷனைப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்து நெடுநேரம் தங்கள் கொங்கை குலுங்க நிருத்தனஞ் செய்தார்கள். சில அழகுள்ள தோகையர்கள் இவ்வாறுபார்த்தற்கு அருமையாகிய நிர்த்தனஞ்செய்யும்போது மன்மதாவேசத்தால் அளவிறந்த அபிநயங்களைச் செய்தார்கள். சில பங்கஜலோசனைகள் மன்மதனுனவன் வலிமையுள்ள தனதுபாணங்களால் அடித்து ஓட்டலும் இவரைத்தவிர வேறுகதிகிடையாதென்று பின்தொடர்ந்து சென்றனர். சில பொற்கொடிகள் மன்மதனை யமன்வந்து புகுந்து எங்கள் பிராணன்களை அபகரிக்கின்றனன் இச்சமயம் மனமிரங்கிக்காத்தருளவேண்டுமென்று வேண்டினர்கள். சிலசுந்திரவதனைகள் பிக்ஷை வாங்கவேண்டியதற்காக இப் பாத்திரத்தை ஏன் சுமந்து நிற்கவேண்டுமென்று காமவேதனையடைந்து கேட்டனர்கள். சில காதலிகள் பிக்ஷைக்குவந்த காமாரியைக் கிட்டநெருங்கி இருபக்கங்களிற் பிரேமையுடன் சூழ்ந்து மலர்கள்தரித்த குழல்கள் அசைய முத்துமாலை தாங்கிய கொங்கைகள் குலுங்கபாடினர்கள். சில பால்மொழிப் பைந்தொடிகள் அரைநான்மாலைகளோடு நழுவிய வஸ்திரங்களுடன் மன்மதபாணம் பட்ட வருத்தந்தாளாது ஓடிவந்து கபாலியின் திருமேனியில் வீழ்ந்தனர்கள். பதிவிரதா சிரோன்மணிகளாகிய சில ரிஷி பத்

நினிகள் இவ்விதங்களாகப் பினகபாணியானபரமேசுவரன் முனி பத்தினிகளான பாலிகைகளையும், யுவதிகளையும், பிரவுடைகளையும், விருத்தைகளையும், தமது கடாக்ஷ வீக்ஷணத்தால் மோகிக்கச் செய்து புன்சிரிப்புடன் முனி மங்கைகளின் மண்டலமத்தியில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

பிக்ஷாடன வடிவங்கோண்ட பரமேசுவரர், அபிசாரஹோமம் செய்த தாருகாவனரிஷிகளுக்கு ஆனந்ததாண்டவ தெரிசனம் கொடுத்ததைக் கூறியது.

அப்பொழுது அவ்வனத்தில் வசிக்கும் தவசிரேஷ்டர்களிடத்தில் அவரவர்களின் பத்தினிகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க நான் சென்று நடத்திய வித்தைகளைச் சொல்லுகின்றேன் அன்புமிகுந்த ஆதிசேடனே என்று மங்கைவடிவந் தரித்த மாதவன் சொல்லுகின்றனன். நான் காமினிரூபந்தரித்து மெதுவாய்ச்சிரித்துப் பரமசிவன்பக்கத்தை யடுத்து நிற்கும் எனது ரூபத்தைப் பார்ப்பதற்குவந்துசூழ்ந்த முனிவர்களின் மனது பிரமிக்கும்படி வாசனையுள்ள பூங்கொத்தைக்கையிற்பிடித்து அன்னம்போல மெதுவாய் நடந்து புன்சிரிப்பாகச் சிரித்துத் தாமரையிதழ்போல் நீண்டு செவ்வரி பரந்து கறுத்து விசாலமான கூர்மையுள்ள நேத்திரங்களாகிற அம்புகளைப் புருவமாகிய வில்லிலேபூட்டி என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் முனிவர்களின் கண்களையே லக்ஷியமாய் எய்தவுடனே முனிவர்களெல்லோரும்மோகித்து என்ன ஆச்சரியம்! இதுவரையிற்கண்டறியாதலக்ஷணராசிகள் அமைந்த இவ்வணங்கின் செய்கையைப்பார்த்தால் விலைமாதுபோலத்தோன்றுகின்றது. நாயகனதுசாயைப்போல் பின்தொடர்ந்து செல்லுதலால் பதிவிரதையாகவும் விளங்குகின்றனள் என்று சிந்தித்து மிகுந்த காமபரவசர்களாய்ச் சடைகள் அவிழவும், கட்டிக்கொண்டிருக்கும் மரவுரிகள்நழுவவும், கையிற்பிடித்தஜபமாலை சுழலவும், நீங்காத பிராமண்ணியத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருக்க நின்ற உபவீதமட்டும் உடையவர்களாய் என்னுடையமுகத்தையே கண்ணிமையாது பார்த்து காதலுடைய சந்நிதியிலே என்னை இச்சித்து அனேகம் காமசேஷ்டைகளைச் செய்தார்கள். இவ்வாறிருக்க விருத்தர்களான முனிவர்கள் தங்கள்மனதை ஒருவாறு திருப்பி

விசேட லக்ஷணமுள்ள ஒரு யௌவன சரீரத்துடன் பிக்ஷைவாங்கும் வியாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு தங்கள் பத்தினிகளின் மத்தியில் மந்தஹாசஞ்செய்து உல்லாசத்துடன் நிற்குங் கபாலியைக் கண்டு மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களாய் இவன் யாவனொருவரும் நாடற்கரிய நமது ஆசிரமத்தில் அச்சமில்லாது வந்து புகுந்து மகாபதிவிரதைகளான நம்மனைவிகளின் கற்பையழிக்கின்றனன். யாவரும் மயங்கும்படியான ஒரு பெண்வடிவைக்கொண்டு ரிஷீஸ்வரர்களின் தவத்தை ஒழிக்கின்றனன் என்று சங்கித்து விசேடக் குரோதமுற்று இத்துர்த்தனை நமது தவவலிமையாலும் சாபமாகிற பாணத்தாலும் அதஞ்செய்துவிடுவோமென்று அனேக கடூரமான சாபங்களையிட்டார்கள். அவர்களிட்ட சாபங்களெல்லாம் புன்சிரிப்பால் முப்புரமெரித்த தேவனிடத்தில் அணுகச் சக்தியற்று விருதாவாய்ப் போனதைக்கண்ட விருத்தமுனிவர்கள் அதிக ஆக்ருஷங்கொண்டு எவ்விதத்திலாவது இக்கபாலியைக்கொன்றுவிடுவதே தகுதியென்று உடனே அபிசாரஹோமஞ்செய்ய எத்தனித்து அதற்குரிய குண்டங்களை ஏற்படுத்திக் கபாலியைப் பார்த்து நீ ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங்கொடுத்துவிட்டு அப்பாற் செல்லுக என்று சொல்வதைப்போல அவரை அவ்விடம்விட்டுப் போகாமல் தடுத்துக் குண்டங்களில் ஜ்வாலை எழும்பும்படி அக்கினியைமூட்டி அபிசாரமந்திரங்களை ஜபித்து அதற்குவேண்டிய கடூரமான தைலங்கள் சமித்துக்கள் முதலியவைகளால் ஓமஞ்செய்து அபிசாரத்தை நடத்திவருகையில் அந்த அக்கினிகுண்டத்திலிருந்து அதிபயங்கரமான ஒரு வியாக்கிரமானது மிகுந்த வேகத்தோடு எழுந்து அக்கினி ஜ்வலிப்பதுபோன்ற கண்களுடன் எட்டுத்திக்கும் பிளக்கும்படி சப்தித்து நின்றதைப்பார்த்து நீ போய் இதோ நிற்கின்ற பாவியைச் சங்கரித்துவாவென்று சர்வசம்ஹார மூர்த்தியினிடத்தில் விடுத்தார்கள். உடனே அதிககோபமாய்வருகின்ற பயங்கரமான வேங்கையை எனது நாதராகிய பரமசிவம் தமதுநகத்தின் நுனியாற் கிழித்து அதின் சர்மத்தை உயர்ந்த பட்டுவஸ்திரம்போல அரையிற் றரித்தருளினர். அதைக்கண்ட முனிவர்கள் முன்னிலும் அதிக முனிவுகொண்டு குண்டத்தில் விஷத்திரவியங்களால் ஹோமஞ்செய்ய அதிலிருந்து எரிகின்ற கண்களையும் விஷங்கலந்த பெருமூச்சையும் உடைய ஓர் பெரிய நாகமானது பயங்கரமாகச் சீறிக்கொண்டு எழுந்து பகவானுக்கு எதிரேவருகையில் நீலகண்டரான பரமேசுவரர் அனேகஞ்சுப லக்ஷணங்கள் அமைந்த தமது இடதுகரத்தில் கங்கணமாகத்தரித்

தருளி நமது பக்தர்களாகிய இத்தபோதனர்கள் இன்னும் நம்மை யுணராமல் சத்துருவாக நினைத்திருக்கின்றார்களே இவர்களுக்குச் சுவரூபதரிசனங்காட்டி அனுக்கிரஹித்தல் வேண்டு மென்று திருவுளத்தெண்ணி நிற்கையில், நீண்டு சுருண்டு அழகிய கரியகூந்தல்கள் பொன்வர்ணம்போன்ற சடைகளாடவும், முந்தின இரண்டுகைகளுடன் மற்றும் இரண்டுகைகள் தோன்றவும், அனுக்கிரஹ ரூபமான தாண்டவ திவ்வியசரணத்திற் கூடவும், தேவரைக்காத்த நீலகண்டமும், மன்மதனையெரித்த பாலநேத்திரமும், வெளிப்படக் காட்டி நிற்கும்போது அக்கினியானது தானுண்ட இருட்கூட்டங்களை உமிழ்ந்ததைப்போன்ற கரியசரீரத்தையும், நெருப்புத்தணலையொத்த கண்களையும், எரிகின்ற சிவந்த மயிர்களையும், குறளாகிய சரீரத்தையும், சூழ்ந்துவருஞ் சர்ப்பங்களில் ஒருநீண்டசர்ப்பத்தைக்கையிலும் பொருந்தி கர்ச்சித்துப் பூமி அதிரவரும் பூதத்தைக் காலாந்தகரான பரமபதிகண்டு நடம்புரியுஞ் சரணப்புஜத்துக்கு பீடமாகச்செய்தருளினர். இதைக்கண்டமுனீசுரர்கள் நமது தவவலிமையாற் செய்த பிரயோகங்களெல்லாம் இவனிடத்தில் விருதாவாய்விட்டனவேயென்று மிகுந்தவருத்தமுற்று ஹோமஞ் செய்த குண்டத்திலிருக்கும் அக்கினியைவாரிக் கோபத்துடன் பகவான்பேரில் இறைத்ததும், அந்த அக்கினியானது சுவாலையானது சுழன்று வேகமாக வருதலை பசுபதி பார்த்து லீலையாகத் தமது திருக்கரத்தில் தரித்தருளினர்.

இவ்வாறு தாம்செய்த கிருத்தியங்களெல்லாம் அகிர்த்தியங்களாய்ப் பயனற்றுப்போனதை நினைத்து முனிவர்களெல்லோரும் தங்கள் தவத்தினால் சித்திசெய்து வைத்திருக்கும் மகாமந்திரங்களை ஆகர்ஷித்து மகாதேவரிடஞ் செலுத்த, அவைகளை வேதமூர்த்தியான என்னையன் நடனஞ்செய்யுந் தமது பாதங்கட்கு நூபுரங்களாகத் தமது திவ்விய அஸ்தத்தால்தரித்தருளச் சுவர்ணநிறமுள்ள அழகிய ஜடைகளானது அசையும்படி பரமேஸ்வரன் ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்யத் தொடங்கியவுடனே ஆயுதமிழந்த யுத்தவீரனைப்போல தாங்களேவிய அக்கினியும் மந்திரங்களும் பயனில்லாது போனதைக்கண்டு வாட்டத்துடன்நிற்கும் அஞ்ஞானிகளான முனிவர்கள் பகவானுடைய தாண்டவவேகத்தைப் பார்த்து ஓர் நிமிஷமேனும் சகிக்கமாட்டாது மோகத்தால் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். பயமில்லாது பரமசிவத்தின் பக்கத்தில் நின்றநானும் மிகுந்த பயத்தையடைந்தேன். உடனே

சர்வஞ்ஞான என்னையன் சகலலோகங்களையும் அளிக்கின்ற அபய அஸ்தத்தாற் பயப்படாதேயென்று அநுக்கிரகித்து அதி வேகமாய்ச் செய்துகொண்டிருந்த தாண்டவத்தை மெதுப் படுத்தி பர்வதராஜ குமாரியான பார்வதியை நினைத்தார். லோக மாதாவான பரமேசுவரியும் தருமரூபமான விருஷபத்திலேறித் தேவர்கள் பூமழைபொழிய ஜகத்குருவான பகவானுடைய வாம பாகத்தில் அமர்ந்தருளலும் பெண்வடிவந்தரித்து அருகில்நின்ற யான்மகாதேவருடைய அநுக்கிரகத்தில் எனது சுவயரூபத்தையும் பெற்று இருத்தலும் ஜெகன்மாதாவான சிற்சத்தி மலர்ந்தமுகத் தோடு என்னைப் பார்த்து நீதரித்திருந்த அழகிய பெண்வடிவம் மிகுந்த சிலாக்கியமாயிருந்ததென்று சந்தோஷித்துக் கொண்டி ருக்கும்பொழுது காருண்ணிய விக்கிரகமாகிய பரமசிவம் தமது நீண்டு சிவந்த சடைகளானது அஷ்டதிக்குகளிற் பரவவும், கையி லேந்திய அக்கினியானது எழுந்து ஜ்வலிக்கவும், கற்பாந்தத்தில் எழுந்த இடியைப்போல் தமருகத்தின் சப்தமானது மூவுலகங்க ளில் முழங்கவும், எல்லாப்புவனத்தோர்களும் வணங்கும் சரணங் களில் மந்திரமயமான சிலம்புகள் ஒலிக்கவும், புலித்தோல் அரை யில் விளங்கவும், சர்ப்பங்கள் பூண்ட அஸ்தங்கள் அசையவும், நவ ரத்தினமயமான நூபுரங்களணிந்த குஞ்சிதபாதம் நிர்த்தனஞ்செய் யவும் அமர்ந்தருளிய சர்வேசுவரன் தமதுகருணைநிறைந்த கடா க்ஷத்தால் அச்சத்துடன் நிற்கும் அம்பிகையைப்பார்த்து நீயே எமது ஆனந்தத்தாண்டவ ரசத்தைமுழுதும் அநுபவித்தற் குரியை என்று அநுக்கிரகித்து சக்தியற்ற என்னையும் தாண்டவ தரிசனஞ் செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபித்தனர்.

இவ்வாறிருக்க, தாண்டவவேகத்தைக்கண்டு தரிசிக்கச் சத்தி யற்று மூர்ச்சித்துவீழ்ந்த தேவதாருவனவாசிகளான மகரிஷிகள் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து நிர்த்தனஞ்செய்பவர் கருணாநிதியான பரமேசுவரரென்றுணர்ந்து மிகுந்த பயமடைந்து தாங்கள்செய்த அபராதங்களைப் பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்று அடிக்கடிவந் தித்துப் பலமுறை ஸ்தோத்திரஞ்செய்தனர்கள். உடனே கருணா சாகரரான பகவான் தமது ஆனந்தத்தாண்டவத்தைப் பார்க்கச் சக்தியற்றமுனிவர்களுக்கு ஞானதிருஷ்டியைக்கொடுத்துநிர்த்தன வைபவத்தைச் சந்தோஷசித்தர்களாய்ப் பார்க்கும்படி செய்தரு ளித் தமதுபுன்சிரிப்பினல் தேவதாருவனமுழுமையும் நிலவு பரவி யதுபோற்செய்து அவ்வனவாசிகளான முனிவர்கள்செய்த அபரா

தங்களெல்லாந் திரண்டு ஒருருவெடுத்ததைப்போல் கரியநிறத்துடனிற்கின்ற பூதத்தை முதுகுநெரியும்படி சரணத்தால் மிதித்தும்தபோதனர்கள் ஜன்மந்தோறுஞ் செய்திருக்கின்ற பாபசமூகங்களைஒழித்து நற்கதியிற்சேர்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு தமது குஞ்சிதசரண தரிசனங்காட்டியருளினர். உடனே பரமசிவானுக்கிரகத்தால் நேத்திரோற்சவமான ஆனந்தத்தாண்டவத்தை தரிசனஞ்செய்து எல்லையில்லாத சிவானந்தரசத்தில் மூழ்கிய தபோதனர்கள் தண்டுகமண்டலங்களுடன் கைகளை யுயரத்தூக்கிச் சிவந்த ஜடைகள் வனமுழுதும்பரவ ஆனந்தப்பரவசமடைந்து திருத்தனஞ் செய்தார்கள். பிரமேந்திராதி தேவர்கள் எல்லோரும் மிகுந்த சந்தோஷசித்தர்களாய் இருகைகளில் மலர்களையெடுத்து அஞ்சலியஸ்தத்துடன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு தாண்டவமூர்த்தியின் சமீபத்தில் சூழ்ந்தார்கள். வீணையிற்சிறந்த நாரதர் முதலிய முனிவர்கள் கானஞ்செய்வதை மறந்தும், ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ்செய்யச் சக்தியற்றும், ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள். பூதகணங்களெல்லாம் ஆனந்தமுற்று அதிவேகமாக நிர்த்தனஞ்செய்யத்தொடங்கின. இவ்வாறிருக்க, கிருபாநிதியாகியபகவான் என்னையும் பிர்மாமுதலிய தேவர்களையும் பிர்மபாராயணர்களானதபோதனர்களையும்பார்த்து நீங்களெல்லோரும் தேவதாருவனத்தில் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து அதில் எமது ஆனந்தத்தாண்டவ சுவபருபத்தைப் பக்தியுடன் தியானித்து மயக்கமற்றுப் பூசைசெய்யுங்கள். அந்தப்பூசாவிசேடத்தால் குறைவற்ற சுகத்தையடைவீர்கள் என்றுதிருவாய்மலர்ந்தருளிப் பவானிபதியான பரமேசுவரர் ஆகாசமார்க்கமாய்த்தமதுதேவியோடுஅந்தர்த்தானமடைந்தனர். உடனே பார்வதிபதியான பகவான் மறைந்த திக்கைநோக்கி நமஸ்கரித்து பிரியாதஅன்புடன் இவ்விடம்வந்து சேர்ந்தனன். கேட்டனையோ அதிசேடனே! கருணாநிதியான என்னையன் நடித்தருளியஆனந்தத்தாண்டவ தரிசன சுகத்தை நினைத்து யோகநித்திரையினின்றும் விழித்துத்தாங்கமுடியாத ஆனந்தப்பெருக்கால் செழிதிருந்தனன் என்று மகாவிஷ்ணு திருவாய்மலர்ந்தருளினர். கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளானமுனிவர்களே! பின்புநடந்த அதிசேஷபகவானுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

பதிமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினுன்காவது அத்தியாயம்.

ஆதிசேடன் ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்தலைக்கூறியது.

ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அற்புத வசனங்களைக்கேட்ட ஆதிசேடன்மிகுந்த ஆனந்தபரவசனுய்க் கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருகக்கரங்களைச் சிரங்களிற்றாக்கி ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ் செய்தவனைப்போல் எல்லையில்லாத களிப்பையடைய அதை நோக்கிய சிவானந்த பரிதரான ஸ்ரீயம்பதியானவர் இந்தஆதிசேடனே நாம்கூறிய ஆனந்தத்தாண்டவவைபவத்தைக்கேட்டு ஈசசரணுரவிந்தத்திற் பதிந்த மனதுடையவனுய் இருப்பதினுலும் இவனது செயலெல்லாம் பரமேசுரரின் பூஜைக்காகவே பொருந்தி இருத்தலினுலும் மகாத்மாவாகிய இவனை இனி அடிமையாகக் கொண்டிருத்தல்மிகுந்த அபராதமென்றுயோசித்து ஆதிசேடனே நீ சிவபக்திவிசேடத்தால் தன்னியனுயினை! இனிமேல் எனக்குப் பாயலாக இருப்பது தகுதியன்று முன்போல உன்மீது படுத்து யோகநித்திரை செய்தற்கு என்மனம்பொருந்தவில்லை. ஆதலால் எனதுகைங்கரியங்களை உன்புத்திரனைக்கொண்டு நடத்தச்செய்து வேதங்கள் காணாற்கரியஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ் செய்தற்குறிய தவத்தைச் சிக்கிரம்செய்துமுடித்துக்கொள்ளென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்வாறுகட்டளையிட்ட பத்மநாபனைப்பார்த்து, ஓ நாதனே! நான் சம்புவின் தாண்டவதரிசனத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவனுயினும் தேவரீரை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவனுய் வருந்துகின்றேனென்றுகூற, கமலாபதியான பகவான் சேஷனுடைய அடிமைத்திறத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து ஓ ஆதிசேடனே! பரமேசுவரரின் கிருபையுனக்குக் கிடைக்கும், நீ உத்தரகைலாசத்தின் பக்கத்திற்சென்று உறுதியான தவத்தைச்செய்து பக்தியோடு பரமசிவத்தைப் பூசிப்பாயாகில் அன்பர்கள் நினைத்தவைகளையெல்லாம் கொடுத்தருளுஞ்சிவபெருமான் உன்னுடைய மனதைப் பூர்த்திசெய்துவைப்பார் சந்தேகமில்லையென்றுவரமளித்தவைகுண்டநாதனை வணங்கி நான்செய்யப்போகிற அருமையான தவம் விக்கினமில்லாது பூர்த்தியாதல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துச் சந்தோஷித்தனுய்க் கேசவமூர்த்தியிடத்து விடைபெற்றுக் கைவல்லிய பூர்த்திக்குக் காரணமாகிய கயிலையங்கிரிச்சாரலை யடைந்து நாலுபக்கங்களிலும் அக்கினியைவளர்த்து அதனடுவேயிருந்து படங்களிலுள்ள இரத்தினங்கள் ஜ்வலிக்க, கண்களிலெழுந்த அக்

கினிர்சுவாலைகளால் சூரியன்பயப்படும்படிச்செய்து பரமசிவதாண்டவதரிசனத்தைக் கருதித் தவஞ்செய்யத்தொடங்கினன். தவஞ்செய்யும்போது தன்னுடைய சுவாசமும் ரேசகமொழிந்து பூரககும்பகங்களைச் செய்தனன். தனக்குரியவுணவென்று காற்றையுங் கொள்ளான். சுவரூபத்தியானஞ்செய்து வருவதினால் நெடுநாட் சென்றதையுமினையான் பரமசிவத்தின் ஜோதிமயமான ஆனந்தத் தாண்டவத்தைத் தரிசிக்க இச்சித்திருக்குங் கண்களுக்குப் பிரகாசத்தைப் பார்க்குந்திரமையை உண்டுபண்ணுவதுபோல உக்கிரதாபத்தோடுகூடியசூரியமண்டலத்திற்செலுத்தி சந்திரகாந்திபோன்ற வெண்மையான சரீரத்தை இளைக்கச்செய்து கடூரமான தவத்தைப் புரிந்தனன்.

இவ்வாறு தவஞ்செய்கையில் பக்தர்களின் சித்தத்தில் இடைவிடாது வசிக்கும் கிர்த்தகர்த்தாவாகிய மகேசுவரன் பூர்வந்தேவதாருவனவாசிகளான முனிவர்களின் மனதை சோதிக்கச்சென்றதுபோல ஆதிசேடனுடைய மனதைச் சோதிக்கத் திருவுளங்கொண்டு அம்ஸவாகனத்திலேறிச் சதுர்முகரான பிரமாவின் உருவெடுத்துத் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ஆதிசேஷனுடைய சமீபத்தில் வரவும், ஆதிசேடன்கண்டு பிரமதேவனென்று நினைத்து அர்க்கியபாத்திய வுபசாரங்கள்செய்து இருத்தலும், பிரமரூபியான பரமசிவம் சேஷனைப்பார்த்துத்தவஞ்செய்ததுபோதும், இக்கடூர தவத்தினால் எந்த வஸ்துவை இச்சிக்கின்றாயோ அது எவ்வளவு அருமையாகவிருப்பினும் யாம்கொடுக்கின்றோம். உனக்குயோகத்திலிச்சையா? அல்லது வித்தைகளிலிச்சையா? சித்திகளிலிச்சையாவென்று வினவியருளினர். அவ்வசனத்தைக்கேட்டுச் சிவபக்தியில் பதிந்த மனமுடைய பணிநாயகன், கலைமகள் நாதனைப்பார்த்து சுவாமி! தாம் கேட்டபடி ஒருவஸ்துக்களிலும் எனக்கு இச்சையில்லை நிர்மலனான பரமசிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கின்றேன். அப்பரமசிவனே எனக்குக்கதியேதவிரவேறில்லை அவரே அடைதற்கரிய வரங்களை அளிப்பர் என்றுசொல்லவும், அதைக்கேட்டுச் சதுர்முகரூபியாய்வந்த சர்வேசுவரன் ஆதிசேடனுடைய மனோநிச்சயத்தை யறியவேண்டிப் பின்னுஞ்சொல்லுகின்றார். ஓ பணிசுவரனே! நீயுரைத்த பரமேசுவரன்வந்து உனக்கு அளிக்கும் வரங்களை யாருங்கொடுப்பார்கள் அதிற் சந்தேகமில்லை உனது உண்மையான கருத்தையுரைப்பாயாகில் அதின்படி மனோபீஷ்டத்தை பூர்த்திசெய்து வைக்கிறேனென்று கூறினன் அதைக்கேட்ட ஆதிசேஷன் ஓ பிதாமகரே! என்விருதாவான மொழிகளை வசனிக்க

வேண்டும். விபுவாகிய எமது பரமசிவத்தைத் தவிர இதரர்களா லும் உம்மாலும் எனக்காகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. எனதுகோ றிக்கை உங்களால் முடிகின்ற சுலபமானதுமல்ல என்றுசொல்ல வும், நான்கொடுக்கின்ற வரங்களில் உனக்குஇச்சையில்லாதிருப்பி னும் நீ எதைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கின்றாய் அதையுரைப்பாயாக வென்றனர். சுவாமி! சர்வத்தையும்விட்டு பரமசிவத்தையே நாடித் தவஞ்செய்கின்ற எனக்குப்போகங்களாலும், வித்தைகளாலுஞ், சித்திகளாலும், முத்திகளாலும். என்னபிரயோசனம்? ஆனால்தேவ தாருவனத்தில் அவ்வனவாசிகளான முனிவர்களுக்குக் கிடைத்த ஆனந்தத்தாண்டவத்தைப்பார்க்க அபேக்ஷையயன்றி வேறொன் றிற்சிறிது மிச்சையில்லை என்று சொல்லவும், ஹம்சவாகனனாய் வந்த அற்புதன் நீ கிடைத்தற்கரிய ஆகாராதிகளை விடுத்து அழகிய சரீரத்தைஇளைக்கச்செய்து கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தில் இச்சைவைத்தனையே இதுலபிக்குமா? ஞானிகளா லும் யோகிகளாலும் அளவிட்டுஅறியவொண்ணாத பரமாத்மா வைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து முத்தினவர்கள் தாண்டவத்தைக் கேட்டார்கள். எவர்களுக்குப்பரமசிவம்தாண்டவதரிசனங்கொடுத் திருக்கின்றனர். இது அசாத்தியமன காரியம் என்றுரைத்தலும் ஓ சுவாமி! பரமேசுவரரைப்பிரார்த்தித்த எவர்கள்அபீஷ்டங்களையடை யாமற்போனார்கள். பூர்வத்தில் தேவதாருவன ரிஷிகளுக்கு அவர் கள்பிரார்த்திக்காதுஎழுந்தருளி அனுக்கிரகிக்கவில்லையா! பிரார்த்தித் தஎனக்கு ஏன்வாரமலிப்பார்? அவசியம்பிரசன்னமாகி ஆனந்தத் தாண்டவதரிசனத்தைத் தந்தருள்வார் சந்தேகமில்லை என்னலும், நீ கூறியது பரமசிவம் உனக்கு அருள்வாராயின் சரீரம் இளைத்து எலும்பு தோன்றும்படி தவஞ்செய்கின்றனையே. இத்தனைநாள் ஏன் வரவில்லை? பயனில்லாதவிஷயத்தில் முயற்சிப்பவர் உன்னைப் போல் கண்டதில்லை என்றுரைத்தலும், ஓ தேவனே! கடூரமான தவத்தால் அனித்தியமாகிய சரீரம்இளைப்பினும், நித்தியமான காலமானது இளைப்பதில்லையே என்னலும், ஆதிசேஷனே! நீசொல் லிய காலமானது நித்தியமாயினும் சரீரம் ஒடுங்கி ஆத்ம சந்தேகத் தை அடைகிற காலத்தில் நீகோரிய தாண்டவதரிசனம் சம்ப விக்கின் உனக்கு என்ன பிரயோசனம் என்றுகூறலும், சுவாமி! இந்தஜன்மமானது நீங்குகிறகாலத்தில் என்மனமானது ஆனந்தத் தாண்டவதரிசனத்தையே அபேக்ஷித்து உறுதியுடன் இருப்பதி னால் அந்த எண்ணமே வித்தாக மற்றொரு சரீரம் எடுத்து அந்த ஜன்மத்திலாவது ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனத்தைக் காண்பேனே

யன்றி விருதாவாக ஆகமாட்டேன் என்று சொல்லலும், இவ்வாறு கூறியஆதிசேஷனுடைய மனோநிச்சயத்தைப்பார்த்துபிரமதேவாாய் வந்த பகவான் ஹம்ஸவாகனத்தை விருஷபவாகனமாய்ச்செய்து நான்முகத்தைவிடுத்துச் சுவயரூபத்தையெடுத்துஇடதுபக்கத்தை அலங்காரஞ்செய்யும் உமையவளோடு பிரசன்னமாய் விளங்கினர்.

பதினான்காவது அத்தியாயம்முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

பரமேசுவரர் ஆதிசேடனுக்கு அனுக்கிரகித்துப்பதஞ்சலியென்னும் பெயர்கொடுத்ததைக் கூறியது.

இவ்வாறு பிரசன்னமாய் விளங்கும் பரமேசுவரனை ஆதிசேடன்பார்த்துக கைகால் நடுக்கமுற்று அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து நமஸ்கரித்துத் தெளிந்த மனத்தோடு வேதங்களாலுந் தேடற்கரியவுருவமுள்ள நாதனே! விருபாக்ஷனே! தேவதேவனே! பார்வதிநாதனே! நடனபதியே! எனதுஅஞ்ஞானத்திற்செய்த அபராதங்களனைத்தும் பொறுத்தருளல் வேண்டுமென்று பலவாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்தபரவசனாய்த் தவசிரேஷ்டனான ஆதிசேடன் மனதிற்குறித்த வாத்தைக் கேட்கவேண்டித் தண்டம்போல் கீழேவிழுந்து நமஸ்கரித்தனன். உடனே சாம்பபரமேசுவரர் தமதுவிருஷபத்தை ஆதிசேடனுக்குச் சமீபத்திற் போகும்படிசெய்து வந்தனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் சேஷனைத் தமது திவ்விய அஸ்தத்தால் எடுத்து அன்புடன் பலதரம் கட்டியணைத்து ஸர்வார்த்தங்களையும் கொடுக்கத் திருவுளங்கொண்டு தமது அழகியகாத்தை ஆதிசேஷனுடைய சிரத்தில் வைத்து மிகுந்த கிருபையுடன் சொல்லுகின்றனர் ஓ அன்புள்ள ஆதிசேஷனே! ஒருவராலுஞ் செய்தற்கரிய தவத்தை உன்னைப்போற்செய்தாலன்றிக் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனங்கிடைக்கமாட்டாது உன்னுடைய தபோவிசேடத்திற்கு வசியப்பட்ட நாம் ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்தை அவசியம் உனக்குக் காண்பிக்கின்றோம். அன்றியும் எமது சுவரூப உண்மையை யுனக்கு உபதேசிக்கின்றோம். இரகசியமாகிய அதைப் பக்தியுடன் கேட்பாயாக இந்தப் பிரபஞ்சமானது மாயையிலுண்டாகிக் கர்மபாசத்தாற் கட்டுண்டு சுகம், துக்கம். மரணம் பயம், சத்துரு இவைகளை யறியாது மண்ணால் உண்டாகிற கடம்போலக் கிரியாசக்தியால் உண்டாக்கப்பட்

டிருக்கின்றது. அம்மாயையினால் நிர்க்குணனாகிய நம்மிடத்தில் சிருஷ்டிமுதலான கிரியைகள் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன எமக் குஸகளமென்றும் நிஷ்களமென்றும் இரண்டுவுருவமுண்டு. அவை களிற்சகளமானது வைராக்யம் பொருந்தினவர்களின் கண்களால் பார்த்தற்கும் தியானித்தற்கும் உரியது. நிஷ்களமானது உருவ மற்றதாய், பரிபூரணமாய், ஜெனனமாண மில்லாததாய், ஒருவரா லும் பார்க்கவும் நினைக்கவும் தியானிக்கவும் அரிதாயிருப்பது. இவ் வாறிருப்பினும் எவர்கள் அன்புடன் என்னையே அடைக்கலம் புகுந்து அகங்காராதிகள் நீங்கிப் பற்றுதலற்ற பக்குவிகளாய் இருப் பவர்களின் பாசஜாலங்களை அறுக்கவேண்டிக் குருவடியாய் வந் தருள்பவரும் நாமே. மேற்கூறிய சகலநிஷ்களங்களைக்காட்டிலும் ஞானமே எமக்கு முக்கியமாகிய வடிவம் அதற்கு ஆனந்தமே பிராணன். இவ்வித வடிவங்களுள்ள எமக்கு ஞானமென்றும் பரா பரமென்றும் பெயர். சிருஷ்டி முதலிய ஐந்து கிருத்தியங்களும் எமது தாண்டவமாகும் எம்மை வேதங்கள் இயற்கையாய் ஆனந் தத்தாண்டவத்தையே உடையவனென்று சொல்லுகின்றன. இவ் வாறு சொல்லும் வேதங்களுக்கு எமது தாண்டவத்தின் ஹேது வும், திக்கும், காலமும், ஸ்தானமும் தெரியமாட்டாது. நாம் பூர் வம் தேவதாருவனத்தில்முனிவர்களுக்காக ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்யும்பொழுது அந்தத்தாண்டவவேகத்தைச்சகிக்கமாட்டாது அப்பூமியானது விருக்ஷங்களுடன் நடுங்கியது. அதைக்கண்டு ஆனந்தத்தாண்டவத்தொடக்கத்திலேயே மெதுவாக நிறுத்திவிட் டோம். நாம் வேகமாகத் தாண்டவஞ்செய்யின் அதை வகிக்கத் தகுந்த பூமி ஓரிடத்து மில்லை. ஆயினும் நமது தாண்டவத்தைத் தாங்கும்படியான விஸ்தாரமுள்ளசபை ஒன்று பூமியிலிருக்கின் றது என்று பரமேசுவரர் அனுக்கிரகித்தனர். அதைக்கேட்ட பணி ராஜனும் சந்தோஷசித்தனாய் மிகுந்தவணக்கத்துடன் சொல்லு கின்றனன் ஓ நாதனே! இந்தப் பூமியில் அப்படிப்பட்ட சபை ஒன்றிருக்கின்றதா? எனதுபாக்கியமேபாக்கியம்! வேதாகமங்களா லும் இப்பிரபஞ்சங்களாலும் அறிதற்கரியஉத்தம சபையில் இவ்வ டிமைக்காகப்பிரசன்னமாகி ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனந் தந்தரு ளல்வேண்டும். இதைத்தவிர வேறு எவற்றிலும்சிறிதுமிச்சை எனக்கில்லையென்றுரைத்தலும், இதைக்கேட்டபகவான் மிகுந்த பிரேமையுடன் ஆதிசேடனைப்பார்த்து ஸ்தாவரமான அண்டசிருஷ் டியும் ஜங்கமாகிற சரீரசிருஷ்டியும் ஒக்கும். ஆதலால் சரீரத்தில் இடைநாடி இடத்திலும், பிங்கலைநாடி வலத்திலும், சுழிமுனைநாடி

மத்தியிலும் போவதுபோல் இப்பூமிக்கு இளையென்னும் நாடி
இலங்கைக்குநேரேபோம், பிங்கலையென்னும் நாடி இமயமலைக்கு
நேரேபோம். இவைகளிரண்டிற்கும் நடுவில் சுழிமுனையென்னும்
நாடி தில்லைவனத்தின் மத்தியில் தொடர்ச்சியாய்ச் சென்றிருக்கின்
றது. புருஷாகிருதியாகிய இந்த பூதலத்திற்குக் கைலாசபர்வதம்
சிரசு, ஸ்ரீபர்வதம் முகம், கேதாரம் நெற்றி, காசி புருவமத்தி, குரு
க்ஷேத்திரம் குதம், பிரயாகை நாபி, திருவாரூர் மூலாதாரம், சிதம்
பரம் ஹிருதயமத்தி, இவற்றுள் பூமியின் ஹிருதயமாகிய சிதம்ப
ரக்ஷேத்திரத்தை விடுத்து இதரக்ஷேத்திரத்திற்குப்போக அபே
க்ஷிக்கிறவர்கள் கையிலிருக்கின்ற இரத்தினத்தைவிடுத்துக் காச்சுக்
கல்லைத்தேடுவோரை ஒக்கும். சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமூலநா
தனென்று பேரமைந்த ஜோதிர்மயமான மகாலிங்கமொன்றிருக்கின்
றது. அதற்குத்தக்ஷிணபாகத்தில் தேஜோரூபியாய் ஆகாசமென்று
பேர்பெற்ற ஓர் சபையிருக்கின்றது அந்தச்சபையில் குறைவற்ற
ஆனந்தத் தாண்டவத்தை எப்பொழுதுஞ் செய்துவருகின்றோம்.
அந்தச் சபையைச் சிதம்பரமென்று எல்லோரும் புகழ்ந்துவந்தி
ருக்கிறார்கள். ஞானக்கண் எவர்கள் பெற்றார்களோ அவர்கள்தான்
அந்தசிற்சபையைப் பார்ப்பார்கள். எவர்கள் புண்ணியஞ்செய்ய
வில்லையோ அவர்கள் நமது சபையைக்காணமாட்டார்கள். அவர்
களுக்கு முத்தியுமில்லை. அளவிறந்த மகிமைதங்கிய அற்புதக்ஷேத்
திரத்தை நீ அடையவேண்டிய உபாயத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.
உன்னுடைய விஷச்சுவாலையோடுகூடிய பயங்கரமான ஆயிரமுகங்
களையும், நெருப்புப்பொறிகளைக் கக்குகின்ற இரண்டாயிரம் கண்
களையும் கண்டு பூமியிலுள்ளோர் நடுங்குவார்கள். ஆதலால் இவ்வு
ருவத்துடன் அவ்விடஞ் செல்லாது பூர்வத்தில் அத்திரி மகரிஷி
தன் பத்தினியாகிய அனசூயையுடன் புத்திராபேக்ஷையாய் விஷ்
ணுவைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தார்கள். அவர்களுக்கு புத்திரனாக
உன்னைச் செல்லும்படி அச்சுதன் ஆஞ்ஞாபித்தலும், நீ அவர்கள்
வயிற்றில் ஜனிப்பதற்கு அஞ்சி அனசூயை ஸ்நானஞ்செய்து சுத்
தியாய் இருகையேந்தப் புத்திரப்பேறு வேண்டிப் பிரார்த்தித்து
நிற்குந்தருணத்து அவளதுகரத்தில் அழகமைந்த ஐந்து தலையுள்ள
சிறியநாகமாய்த் தோன்றலும், புத்திராபேக்ஷையாயிருப்பவர்களா
யினும் சர்ப்ப சுவரூபத்தைக்கண்டு பயந்து பூமியில் விடுத்தனள்.
அவளுடைய கையிலிருந்து பூமியில்விழுந்த காரணத்தால் பதஞ்
சலியென்று பேர்பெற்றனை. அவ்வுருவத்தைத்தாங்கி இப்போதி
ருக்கும் அறிவு குறையாமல் பதஞ்சலி பகவானென்று பிரசித்தி

பெற்று இருதயத்தில் எம்மையிடைவிடாது தியானஞ்செய்து நாகலோகத்தின் வழியாய்ச்செல்லுதல்வேண்டும். அவ்வழிநடுவே அஸ்திதுங்கமென்று ஓர் பெரிய பர்வதமிருக்கின்றது, அதற்குத் தெற்கில்ஓர் பிலத்துவாரமிருக்கின்றது, அந்தப்பிலத்துவாரத்திற்கு முன்னே நாம் கூறிய தில்வவனமிருக்கின்றது, அதற்குவடபக்கத்தில் ஆலமரத்தடியில் ஸ்ரீ மூலநாதரென்றுஓர்லிங்கமூர்த்தமிருக்கின்றது பெருமை பொருந்திய அம்மகாலிங்கத்தை எப்போதுந் தேவர்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள். அம்மூர்த்தத்தில் எமது ஆனந்தத்தாண்டவத்தைத்தியானஞ்செய்து வியாக்ரபாதனென்று ஓர் முனிவன் பூசித்துவருகிறான் நீ அவ்விடஞ்சென்று புண்ணியசாலியான அம்முனிவனுடன் கலந்து எம்மைப் பக்திசெய்துகொண்டு இருக்கக்கடவை. தைமாசத்தில் குருவாரத்தில் புஷ்ய நக்ஷத்திரங் கூடிய அமிர்தசித்தயோகத்தில் சூரியன் பகலில் மத்தியபாகத்தில் விளங்குஞ்சமயத்தில் விருஷபலக்கினத்தில் உனக்கும் வியாக்கிர பாதனுக்கும் நாம் ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனங் கொடுத்தருள்கின்றோம் என்று திருவாய்மலர்ந்த பரமேசுவரரின் அற்புத வசனத்தைக்கேட்ட ஆதிசேடன் பரமானந்த மோகங்கொண்டு நமஸ்கரித்துப் பகவானைப் பார்த்துக்கொண்டே நெடுநேரம் நின்றனன். தர்மமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரருங்கணநாதர்கள் துதிக்கப் பார்வதி தேவியோடு அந்தர்த்தானமாயினர்.

உடனே ஆதிசேடன் பகவான் மறைந்த திக்கைநோக்கி வந்தித்து மிகுந்த அன்புடன் தனது பயங்கரமான பெரியவுருவை மறைத்துப் பதஞ்சலிவுருவத்தைத் தியானித்துச் சிவானுக்கிரஹத்தால் அவ்வுருவையடைந்தனன். அவ்வடிவத்தால் விளங்குகின்ற பணீசுவரன் மெள்ளத் தன்னுடைய உலகத்தின் மார்க்கமாய்ச் சென்றனன். அப்போது நாகலோக வாசிகளான பன்னக சிரேஷ்டர்கள் பரமேசுவரரைக்குறித்து தவஞ்செய்து அவரருளைப்பெற்று வரும் தங்கள்தலைவன் வரவைக்கண்டு எதிர்சென்று அழைத்து அவர்களாற் சூழப்பட்டு சிறிதுதூரஞ்செல்லும் ஈசனால் அனுக்கிரகித்த அஸ்திதுங்கமென்னும் பர்வதத்தைக்கண்டு உடனேவணங்கினன். இதைக்கண்ட கார்க்கோடகன் முதலிய நாகேந்திரர்கள் ஆச்சரியபபட்டுச் சகலலோகங்களையும் தாங்குகின்ற நீங்கள் எதற்காக இந்தப்பருவதத்தை வணங்கல் வேண்டுமென்று கேட்டலும், ஆதிசேடன்புன்னகைசெய்து ஓ நாகர்களே! இந்தப்பர்வதத்தின் அடிவட்டமானது பாதாளத்திலும் சிகரமானது தில்வவன

னத்திலு மிருப்பதால் அதில்வசிக்கும் பரமேசுவரரைநினைத்துநமஸ் கரித்தனன் என்னலும், சுவாமி! பரமசிவரூபத்தைத் தரிசித்தஇப் பருவதத்தையும் பிலத்துவாரத்தையும் நாங்கள் உண்மையாகக் கண்டதில்லையென்று வந்திக்கவும், பின்புதன்னைச்சூழ்ந்திருக்கும் நாகேந்திரர்களை அனுப்பிவிட்டுப் பரிசுத்தமாகிய பிலத்துவாரத்தை நமஸ்கரித்துச் சந்தோஷத்துடன் பஞ்சாக்ஷரத்தையே நேத்திர மாகவும், தன்னுயிர்த்துணைவரான பரமேசுவரரையே வழித்துணை வாகவும்கொண்டு எல்லோரையும் நற்கதியேற்றவந்த தேஜோவா னான பதஞ்சலிபகவான் அப்பிலத்திலே பிரவேசித்துச் சர்வசித்தி களையும் கொடுக்கிற தில்லைவனத்தை உத்தேசித்துப்புறப்பட்டனர்.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்முற்றிற்று.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலிபகவான் சிதம்பரக்ஷேத்திரமடைந்து வியாக்கிரபாதருடன் நடனதாண்டவ தரிசனத்திற்கு காத்திருத்தலைக்கூறியது.

இவ்விதம்புறப்பட்டபதஞ்சலிபகவான் தில்லைவனத்தைநோக் கிச் செல்லச்செல்ல சிவானந்தத்தில் மூழ்கியமனதுடன் ஆனந்த வெள்ளம்பெருகிய நேத்திரங்களுடையவராய் சுருக்கிய ஐந்துதலை களில்விளங்கும்ரத்தினங்களின் காந்திகளையே கிரணமாகக்கொண் டஞானசூரியன்போல் பிலத்துவாரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு உல கத்தின்க்ஷேமத்திற்காக அமைந்ததில்லைவனத்தைஅன்புடன்கண்டு பன்முறைவந்தித்து அவ்வனத்திற் பிரவேசித்துச்செல்லும்போது மகாதபசியாகிய வியாக்கிரபாதர் முன்பு கண்டறியாத பதஞ்சலி பகவானுடைய திருவுருவைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டி ருக்கப் பதஞ்சலியும் பரமேசுவரன் தனக்கருளியபடி தபசி யாய் வியாக்கிரபாதம் பொருந்தியிருக்கின்றனரென்றுமிகுந்தபிரே மையுடன் வியாக்கிரபாதரைக்கண்டனர்.

உடனே வியாக்கிரபாதர் மிகுந்தசந்தோஷமடைந்து தேஜ ஸால்நிறைந்த பதஞ்சலிபகவானைப்பார்த்து ஆதரவுடன் கையேந்தி உபசரித்து வாருங்களென்றழைத்து அருட்செல்வம்வாய்ந்ததமது வாசஸ்தலம் எவ்விடம்! எவ்விடமிருந்து வருகின்றீர்கள்? நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயர் யாது? எந்த தேசம் போக இச்சித்திருக்கின்

தீர்? இவைகளைவிஸ்தாரமாய் சந்தேகமறஎனக்கு உரைத்தல்வேண் டும் என்று கேட்ட வியாக்கிரபாதரைப்பார்த்து முனிசிரேஷ்டரே! நான்பர்வதங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் சமுத்திரங்களால் சூழ்ந் துமிருக்கின்ற இப்பூமியைத் தாங்கியும், விஷ்ணுஅம்சம்பெற்றும் விளங்குகின்ற ஆதிசேஷன். என்மீது சயனங்கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுமூர்த்தி ஓர்நாள் தாம்கண்டறியாத அற்புதத்தைக்கண்டு ஆனந்தபரிதராய் நித்திரைகொள்ளாது இருப்பதைக்கண்டு என்ன காரணம் என்றுநான்கேட்டலும், அரிவாசுதேவன் தேவதாருவ னத்தில் பரமசிவானுக்கிரகத்தால் கிடைத்தஆனந்தத்தாண்டவ தரி சனத்தைத் தியானித்திருந்தனனென்று சொல்லவும், நான் அதில் மிகுந்த இச்சையுடையவனாய் சுவாமி! ஆனந்தத்தாண்டவதரிச னம் எனக்குக்கிடைக்கும்படி அனுக்கிரஹிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த என்னைதவஞ்செய்யும்படி அனுப்பவும், நான்கைலா ஸபர்வதஞ்சென்று அளவிறந்த கடுமையான தவத்தைச்செய்யவும், மகேசுவரன் பிரமரூபமாய்வந்து என்னைச்சோதிக்கவும், அக்காலத் தில் கலக்கமற்ற மனதையுடைய என்னிடத்தில் தயவுசெய்து பவ ழமலைபோன்ற திருவுருவைக்காண்பிக்க, அதைக்கண்டு ஸ்தோத்தி ரஞ்செய்து வணங்கிநிற்கும் என்சிரத்தில் பூதேசராகிய பரமசிவன் தமதுகரகமலத்தைச்சாத்தி வேதத்தின்முடிகளால் அறியுந் தமது சுவரூபத்தை எனக்குஉபதேசித்து, இவ்வுலகத்திற் கிசைந்தஇவ் வுருவையும் அளித்து, பதஞ்சலியென்று பேரையுங்கொடுத்து, என்னைஉனதுலோகமாகிய நாகலோகத்திற்சென்று பூர்ணஞானஞ் சோடு பிலத்துவாரத்தின் வழியாய்நடந்து பூலோகத்தின்பாதகண் டத்தில் பூமியின் இருதயாரவிந்தமாகிய தில்லைவனத்தை அடைந்து அவ்விடத்தில் மாத்தியந்தினனென்னும் ஓர் முனிவியாக்கிரபாத னென்னும் பேர்பெற்று நமது ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ் செய்ய அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். அவ்விடத்தில் அவ னுடன்சேர்ந்து இருக்கக்கடவை, அவனுக்கும் உனக்கும் ஆனந் தத்தாண்டவதரிசனங்கொடுக்கின்றோம் என்று அருளிச்செய்து பரமேசுவரன்மறைந்தருளியபின்பு பகவானுடைய ஆஞ்ஞையின் படி இவ்விடம்வந்துசேர்ந்தனன். இதுதவிர ஒருகாரியமும் எனக் கில்லையென்றுரைத்த பதஞ்சலியின் அற்புத வசனத்தைக்கேட்ட வியாக்கிரபாதமகரிஷி மயிர்க்கூச்செரிந்து ஆனந்த மூர்ச்சையை அடைந்து பதஞ்சலிபகவானுடைய உபசாரத்தால் தெளிந்து பிர் மாதிகளான தேவர்களும் அடைதற்கரிய பரமசிவ கடாக்ஷத்திற்கு யானும் பாத்திரமாகின்றேனோ பார்வதி நாதராகிய பரமேசுவரனு

டைய கருணா சமுத்திரத்தின் அலையில் மூழ்க நான் என்ன சுகிர்தஞ்செய்தேனோவென்று ஆனந்தபரவசராய் பரமசிவனைப் போன்ற உம்மாலே எனக்கு இவ்வளவு பாக்கியங்கள் உண்டா யினவென்று துதித்து எல்லையில்லாத சந்தோஷ சித்தராய் அடிக் கடி கட்டிக்கொண்டு ஞானதிருஷ்டியால் ஆனந்தத் தாண்டவ தெரிசனஞ் செய்தவரைப்போல ஆனந்தபரிதராயினர். பின்பு பதஞ்சலி பகவானை அழைத்துக்கொண்டு புண்ணியமிகுந்த சிவ கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, மூலஸ்தானேசனைப் பூசிக்கும் படி செய்து ஆசிரமத்திற்கு அழைத்துச்சென்று அங்குள்ள தடா கத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்து தமது ஆன்மார்த்த சிவலிங்க மூர்த் தத்தை மலர்களால் பூசிக்கச்செய்து அப்பர்னகசாலையில் ஆசன மிட்டு இருக்கச்செய்து, ஆதரவுடன் பூசித்து அன்றையதினம் க்ஷேத்திர உபவாசஞ் செய்வித்து மறுதினத்தில் தவத்தோர்க் குரிய இனிமையுள்ள சாகமூலபலாதிகளால் விருந்து அளித்தனர். பூர்ண ஞானமுள்ளவராயும் புத்திமானாயும் விளங்குகின்ற பதஞ்சலி முனிவர் வியாக்கிரபாதரின் ஆசிரமத்துக்கு சமீபத்தில் மேற்குத் திக்கில் மனோஹரமான பூமியில் ஓர் குளம் வெட்டிவைத்து அக்குளத்திற்குக் கிழக்கரையில் உமாபதியை யதாவிதியாய்ப் பிர திஷ்டைசெய்து பூசித்து அக்குளத்தின் வடகரையில் தனக்கு ஆசிரமம் அமைத்துக்கொண்டு ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தில் ஆசையுள்ள பிரசன்ன மனதையுடையவராய்த் தவஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தனர். இவ்விதமாக பதஞ்சலிமகாரிஷியும் வியாக்கிர பாதமுனிவரும் தபசுசெய்துக்கொண்டு உலகத்தின் பாவங்களைப் போக்கியும், மூலஸ்தானேசனைத் தியானஞ்செய்து பூசித்தும், தேஜோவான்களாய் பரமசிவகிருபையால் உண்டாகும் ஆனந்தத் தாண்டவத் தரிசனத்தை இச்சித்தவர்களாக வாழுநாளில் இவர் களது உருவங்களைக்கண்டு அவ்வனத்தில் சஞ்சரிக்கும் மிருகங்கள் முதலியவைகள் முந்தி புலிருபமாய் ஒருவன் தவஞ்செய்துகொண் டிருந்தனன்; இப்போது பாம்பு ரூபத்துடன் ஒருவன் தவஞ் செய்ய வந்திருக்கிறானென்று பயந்து கழுத்துநடுங்க, கண்கலங்க, மயிர் குலுங்க, ஒடுப்பதுங்கியிருந்து, பின்பு அவைகள் அவர்க ளுக்கு உதவித்துணையாயின. இந்தத்தபோதனர்களைத் தரிசிக்க அநேக மகரிஷிகள் அவ்விடம் வந்துசேர்ந்து மூலஸதானேசனைத் தரிசித்து அங்கே ஞானசபை யுண்டென்பதை முனிவரிருவருக் கும் உணர்த்த அவ்விருவரும் மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் அந்த ஞானசபையையும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தையும் தியானஞ்செய்து

வணங்கிப் பிரசன்னமான முகத்துடன் அந்த இடத்திலேயே தபோதனர்களுடன் கலந்து வசித்தார்கள்.

பதினாறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலி வியாக்ரபாதருக்கு பரமேசுவரர் ஆனந்தத்தாண்டவதெரிசனங் கொடுத்ததைக்கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே இங்ஙனம் ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனத்திற்காக தவம் செய்துவருகின்ற பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் அனேக காலஞ்சென்றபின்பு பரமேசுவரனால் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்திற்காகக் குறிப்பிட்ட தினமானது சமீபித்து வரும்போது மிகுந்த உல்லாசத்துடன் அமிர்தம், க்ஷீரம், கருப்பின்ரசம் இவைகளின் இனிமையெல்லாந் திரண்டதுபோன்ற ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மயமாகிய ரசத்தைத் தெவிட்டாது பானஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனத்தில் மிகுந்த இச்சையுள்ள திருசகஸிர முனீசுவரர்கள் இவர்களிடத்தில்வரவும், அவர்களைப்பார்த்து ஓ தபோதனர்களே! நிவர்த்திசெய்யக்கூடாத ஜன்மமாகிய அந்தகாரத்தைப்போக்குதற்கு சூரியோதயம் போலவும் நேத்திரங்களின் தவப்பயனும் விளங்குகிற ஈசதாண்டவ மகோற்சவத்தை நாம் எல்லோரும் பரமேசுவரரால் குறித்த தினத்தில் பார்க்கக்கடவோம். நீங்கள்எல்லோரும் உங்கள் ஆசிரமஞ்சென்று தவஞ்செய்துகொண்டிருங்களென்று விடுத்து ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்திற்குறிய தினத்தைஎண்ணி அளவிட்டுக்கொண்டு தாயை தேடும் பசியுள்ள கன்றைப்போலவும் மேகங்களை விரும்பும் சாதக பக்ஷிபோலவும் பகவானுடைய வரவை எதிர்பார்த்து நடுநின்ற நாட்களைக் கழித்து வருகையில் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங் கிடைத்தற்கமைந்த தினத்திற்கு முந்தியதினத்தில் சூரியன் கைலாசஞ்சென்று பரமேசுவரன் சிதம்பரத்திலே நிருத்தனஞ் செய்ய எழுந்தருளுகின்றார் என்ற செய்தியை அறிந்து விரைந்துநடந்து யாவருக்கு முந்தித்தரிசிக்க வந்தவனைப்போல் கீழ்க்கடலில் உதயமாயினன், உடனே பதஞ்சலி வியாக்கிரபாத ரிருவரும் மிகுந்த

சந்தோஷ சித்தராய் பரமேசுவரர் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி குரு வாரமும் புஷ்யநக்ஷத்திரமுங்கூடிய உத்தமதினம் வந்துவிட்டது. இன்றையதினம் அபார கருணாநிதியான அத்தன்வந்து நிர்த்தனம் செய்குவார் நாம் பார்த்து அளவிறந்த சுகத்தையடையலாமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது சுபசகுனங்கள் அநேகம் உண்டாகவும், அவற்றைக்கண்டு மிகுந்த களிப்புற்றவர்களாய்த் தாண்டவதரிசனத்திற்கு விக்கினங்கள் உண்டாகாமலிருத்தற்கு ஈசபுத்திரராகிய விக்கினராஜனைபூசித்து நித்தியகிரியைகளையும் முடித்துக் கொண்டிருக்கையில் சூரியனானவன் பிர்மாதிகளுக்குங் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனம் நமக்கு கிடைக்குமென்னும் ஆசையினால் விரைந்துவந்து மிகுந்த ஒளியுடன் ஆகாயத்தின் மத்தியில் நின்றனன். அதைக்கண்ட பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் தங்கள் ஆசிரமத்திலிருந்து புறப்பட்டு மூலஸ்தானம் வந்து பகவானுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருக்கும்போது பிரணவாத்மாவாயும் ஜகத்பதியாயுமுள்ள நடராஜபதிவந்தாரென்று தாளத்துவனியோடுகலந்த காகளமுதலிய வாத்தியத்துவனிகள் உயர்ந்து கேட்கவும், மிருதங்கம், சங்கம், பணவம், கொம்பு, குழல் முதலிய வாத்தியங்கள் சப்திக்கவும் சகலவாத்தியங்களுக்குமேலாய் எழுகின்ற தாளத்துவனிக்கு முன்னே கணேசுவரர்களான ஆயிரமுகங்களுடைய பாநுகம்பனும் பர்வதம்போன்ற ஸகஸிரசிருங்கனும் ஆனந்தமேலிட்டவர்களாய் வேகத்துடன் பூமியை அடைந்தார்கள் அவர்களில் பாநுகம்பன் சந்திரமண்டலத்திற்குச்சமமான வெண்மையுள்ள பெருத்த சங்கங்களை ஆயிரமுகங்களிலும் வைத்து அண்டம் பிளக்கும்படி பிரணவத்துவனிஉச்சரிக்கும்படி கோஷித்தனன், பரமசிவப் பிரசாதத்தால் காந்தர்வவேதத்தில் மிகுந்த வல்லமையுள்ள ஸகஸிர சிருங்கனென்று பேர்பெற்ற பாணாசுரன் ஆயிரங்கரங்களால் அடிக்கின்ற சுத்தமத்தளத்துவனியானது கடலோசையடங்கசப்திக்கவும், தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக் கருவி, கஞ்சக்கருவி யென்னும் ஐவகை நாதங்களும், நான்குவேதங்களின் கோஷங்களும், பரமேசுவரருடைய சரணாரவிந்தங்களை நீங்காத ஸ்ரீ நூபுரங்களின் சப்தமும், தேவர்களுடைய இனிமையுள்ள கானங்களும் ஏககாலத்திற் கேட்டவுடனேதேவர்களால் வருஷிக்கும் பாரிஜாத முதலிய வாசனையுள்ள மலர்களைக்கண்டு அந்தத் திக்கை நோக்கி நமஸ்கரித்து அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ பார்வதி நாதனே! நடராஜதெய்வமே! அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்.

தேவரீரத்து பாதாம்புஜத்தைத் தரிசிப்பிக்கவேண்டும் என்று புள காங்கித விக்கிரர்களாய்த் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில் கருணாநிதி யான பரமேசுவரர் பதஞ்சலிக்கும் வியாக்கிரபாதருக்கும் ஞான திருஷ்டியைக் கொடுத்து மோகத்தின் மாதாவாயும், ஜகத்தை சம் ஹாரஞ் செய்கின்றவளாயுமிருக்கிற மாயையாகிய திரையை நீக்கி யருளலும், உடனே ஆயிரம் சூரியர்கள் உதித்தது போன்றதாயும், இவ்வளவென்றறிய முடியாததாயும், சர்மநேத்திரங்களால் கிரகிக் கத்தகாததாயும்,யோகிகளுடைய இருதயத்தில் விளங்குவதாயுமுள் ள ஒரு தேஜோவிசேஷம் ஞானமயமான சிற்சபையில் ஆவிர்ப்ப வித்தலும் அந்தத்தேஜஸின்நடுவே அசைவற்று ஓர் சரணத்தை ஊன்றியும், மற்றொருசரணத்தைக் குஞ்சிதமாகத் தூக்கியும், அத் திருவடிகளிற் சாத்தியமாணிக்கமயமான திருச்சிலம்புகளும், அழ கிய அரையில் அணிந்தபுலித்தோலுடையும், படத்தின்ரத்தினங்க ளால் விளங்குகின்ற சர்ப்பக்கடி சூத்திரமும் நவரத்தினங்களி ழைத்த உதரபந்தனமும் எக்ஞோபவீதம் பொருந்திய திருமார்பும் வளைத்து வீசியருளிய வாமகரமும், பணிகங்கணந்தரித்த அபய அஸ்தமும் அசைகின்ற தமருகத்தையும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியை யும் ஏந்திய இருகைகளும் காளகூடத்தால் அழகிய திருக்கழுத்தும் திருத்தோளும் சங்கக்குழையும் பொருந்திய செவிகளும் திருவாய்ப் பவளத்தில் பிரகாசிக்கின்ற புன்னகையும் மலர்ந்த பங்கஜத்தின் அழகுபோன்ற திருமுகப்பிரசன்னமும் பார்வதிதேவியைப் பார்த் தருளுகின்ற திருநயனங்களின் கடாக்ஷவிளக்கமும் புருவமாகிய இளங்கொடியில் விளங்குன்ற நெற்றியாகிய சந்திரன், கங்கை, சர்ப்பம், சந்திரன் கொன்றை வெள்ளெருக்கு ஊமத்தம் தும்பை இவைகளால் அழகிய ஜடாபாரமும் பிரமகபாலமாலையும், ஆபாதமஸ்தகபரியந்தஞ் சாத்திய திருவெண்ணீறும் அசைகின்ற சிவந்த ஜடாபாரமும் பொருந்தி விளங்குகின்ற அற்புதமான ஆனந்தத்தாண்டவ ரூபத்தைப் புனிதர்களான பதஞ்சலி வியாக்ர பாதர் இருவரும் கண்டு அதற்கு இடதுபக்கத்தில் இருண்ட மேகப்போற் குழலிலே மின்னல்போன்ற செந்தாமரை மாலையும் அழகிய நெற்றியும் அதிற்பொருந்திய சிந்தூரத்திலகமும் சௌந்த ரியப்பிரவாகத்தின் அலைகள்போன்ற இரண்டு புருவங்களும் தாம ரைமலர்போன்ற கண்களும் அணிகளணிந்த திருக்காதும், சண்பக மலர்போன்ற நாசியும் பவழத்தை வென்ற இதழும் முத்துக்கள் போன்ற பல்வரிசையும் கன்னிக்கமுகுபோன்ற கழுத்தில் விளங்கு

கின்ற நித்தியமாகிய பொலிவினையுடைய திவ்விய மங்கள பூஷண மும் இளம் மூங்கிலைப்போன்ற இருபாகுகளும்கரகமலத்திலேந்திய செங்கழுநீர்மலரும் பெருத்துயர்ந்த ஸ்தனப்பிரதேசத்தில்விளங்கு கின்ற முத்துவடமும் சௌந்தரியப்பிரவாகத்தின் சுழிபோன்ற அழகிய நாபியும், பீதாம்பரந்தரித்த அழகிய இடையும் அதில் தரித்த ஒட்டியாணமும், நவரத்தினமிழைத்த மேகலாபாணமும், மன்மதனுடைய உத்தியானவனத்தில் இருக்கின்றவாழைபோன்ற அழகியதொடைகளும், கருடைப்பர்சைபோன்ற முழந்தாள்களும் காமராஜனுடைய காளவாத்தியம்போன்ற இருஜங்களும், செந் தாமரை மலர்போன்ற தாள்களில் விளங்குகின்ற நவரத்தின நூபு ரங்களும், பசுமையுள்ள திருமேனியும், அழகிய அனந்தமான புன் னகையும் பொருந்தி அக்கினியைவிட்டு நீங்காத உஷ்ணம்போல அந்நடராஜமூர்த்தியை அகலாது நடனதரிசனத்தை நோக்கி நிற் கும் சிவகாமசுந்தரியென்னும் தேவியைத் தரிசித்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் க்ஷணநேரம் தன்னைமறந்து ஒன்றுந் தோன்றாமலிருக்கையில் தயாளுவாகிய பரமேசுவரருடைய கிருபா திருஷ்டியால் தெளிவையடைந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து எழுந்து கையைச்சிரசின்மேல் தூக்கி, அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து கண்ணில் அனந்தநீர்பெருக மேனிமுழுதும் மயிர்க்கூச்செறிந்து, சொல்லற்கரிய அனந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய் யத்தொடங்கினர். நித்தியராயும் ஜகதானந்த காரணமாயும் மகா நடநாதராயும் நாட்டியவேசஞ்செய்தவராயுமுள்ள தேவரீரை நமஸ் கரிக்கின்றோம். உயர்ந்ததையும் தாழ்ந்ததையும் அறிந்தவராயும் பரமாத்மாவாயும் பரமாத்மரூபராயும் பவக்கடலை ஒழிப்பவராயுமுள்ள தேவரீரை வந்திக்கின்றோம் குணமாயும் குணியாயும் கைவல்லிய மோக்ஷத்திற்குக்காரணமாயும் தேவர்களால் வந்திக்கப்படுகிறவர் களாயும் திரிபுரத்தை எரித்தவராயும் திருநீற்றையணிந்தவராயும், சந்திரார்த்தசேகரராயும் மலைமங்கைபாகராயும் நாகேந்திரஹாரராயும் அஷ்டமூர்த்தி சுவரூபமாயும் வேதாந்த வேதத்தியராயும் நாதாந்த மூர்த்தியாயும், நாரணனால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவராயும், நரகத்தைப் போக்குகிறவராயும், நாரதரால் பாடப்பட்டவராயும் நந்தியால் துதிக்கப்பட்டவராயும் சிற்சபைக்கு ஈசராயும் தகராகாசத்தில் வசிக்கிறவராயும் தக்ஷ யக்ஞத்தையழித்தவராயும், சலந்திரனை ஒழித்தவராயுமுள்ள தேவரீரைத் துதிக்கின்றோம். மூவுலகத்திற்கு நாதராயும் ஸ்ரீ கண்ட பரமேசுவரராயும் அம்பிகையோடு விளங்கு

கிறவராயும், மங்களங்களையளிப்பவராயும் உள்ள தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றோமென்று பலவாறு துதித்துப்பன்முறை வந்தித்து ஆனந்தத்தாண்டவதெரிசனஞ்செய்து நிற்கையில் பிர்மா, விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மகாதேவனைப்பார்த்து நாதனே நாங்களும் தேவரீரது ஜோதிமயமான சிதம்பர சபையையும், அதில் நடிக்கும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தையும் தரிசிக்கும்படி கிருபை செய்தல்வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கவும் சிற்சபேசன் புன்சிரிப்புடன் அருகில் அமர்ந்தருளுஞ் சிச்சத்தியாகிய சிவகாமசுந்தரியின் முகாம்புஜத்தை வீக்ஷித்து சகல இச்சைகளின் பலன்களை அளிப்பதாயும், சகலமான தேவர்களுக்குந் துர்லபமாயும், மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பதாயுமுள்ள ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தால் எல்லோருஞ்சுகிகளாகவும், பாவத்தை விலக்கினவர்களாகவும் பிறப்பைப் பயனுள்ளதாகச்செய்தவர்களாகவும், முக்தர்களாகவும் ஆகவேண்டுமென்று திருவுளத்தெண்ணிக் கிடைப்பதற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவத்தை எல்லோரும் பார்க்கும்படி நடித்தருளினர்.

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் நடராஜமூர்த்தியை வரங்கேட்டலைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே! பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இவருடைய தபோவிசேடத்தால் மஹாதுர்லபமான தாண்டவ தரிசனத்தை லக்ஷ்மீபதியான விஷ்ணுவும், சரஸ்வதிநாதனான பிர்மாவும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், திருஸகாஸிர மூனீசுவாரும், தும்புரு நாரதர்களும், சித்த வித்தியாதரர்களும், யக்ஷகின்னரர்களும், கந்தர்வர்களும், திக்பதிகளும், சிவகணத்தலைவர்களும் இவர்களெல்லோரும் உமாபதியின் அனுக்கிரஹத்தால் ஞானதிருஷ்டியை அடைந்து சிதாகாசசபையில் ஆனந்த நிர்த்தனத்தைக் கலக்கமற தரிசித்து நமஸ்கரித்து ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கியவர்களாய் பக்திமிகுந்த சிவகணங்களுடன் சபேசனைப்பார்த்து பராத்பரனே! பிரபஞ்சேசனே! சங்கா

தானே! பிர்மாவின் சிரத்தை சேதித்தவனே! உலகத்தைத் தரித்தவனே! காமனை எரித்தவனே! திரிபுரத்தை யழித்தவனே! காலனை யுதைத்தவனே! என்று துதித்து மலர்களை அள்ளிச்சொரிந்து ஹர ஹர மஹாதேவ என்று அடிக்கடி நமஸ்கரித்து சிலதேவர்கள் ஆனந்தத் திருக்கூத்தாடினார்கள். சிலதேவர்கள் ஸ்மரணையற்று ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள். சிலகணங்கள் களித்தார்கள். சிலகணங்கள் உயர்ந்து பாடினார்கள், தினந்தோறும் அநேககோடி அபராதங்களைச் செய்கிற எங்களிடத்தில் கடாக்ஷம் வைக்கவேண்டுமென்று வேண்டினார் சிலதேவதைகள். எங்கள்பாவமாகிய ரோகத்திற்கு தேவரீரதுவீக்ஷணமாகியஔஷதத்தைத் தரவேண்டுமென்று யாசித்தார் சிலசுரசிரேஷ்டர்கள் சிவந்த மயிர்களையும், பெருத்த முகத்தையும், உன்னதமான வயிற்றையும், விகாரமான சரீரத்தையும் உடைய கோடிபூதகணங்களாடவும், எரிகின்ற சடையையும். மிக்க கருத்த விழியையும், சுருங்கிய முகத்தையும், நீண்டபற்களையும், நீண்ட கழுத்தையும், பசியினாலுண்டாகிய அக்கினியினால் எரிகின்ற வயிற்றையுமுடைய பிசாசகணங்கள், பூதங்களுடைய கீர்த்தனத்திற்குச் சரியாகத்தாளங்கள்போடவும், இவ்விதங்களாக மூவுலகத்தோர்களும் அவரவர்களின் மனதிற்கிசைந்தபடி ஆடியும் பாடியும் சுகித்தும் நிற்கும்போது புண்ணியவான்களாகிய பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவர்களையும் தயவுடன் கடாக்ஷித்து தாண்டவபதியாகிய பகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றனர்.

ஓ பக்தசிகாமணிகளே! உங்களுக்குஅபீஷ்டமான வரங்களைக் கேளுங்கள் என்று மலர்ந்த முகத்துடன் அமிர்ததாரைபோல் உரைத்தருளியதைக்கேட்டு பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரிருவரும் ஆனந்தபரவசர்களாய் கேட்கவேண்டிய வரங்கள் இன்னதென்றறியாது ஒருவர்க்கொருவர் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது நெடுநாள் தவஞ்செய்து தேஜஸில் உயர்ந்தவியாக்கிரபாதர் அஞ்சலி பந்தனஞ்செய்து ஓ நாதனே! நான் தேவரீரது சரணங்களில் முந்திசெய்த பூஜையையும், இனிச்செய்யப்போகிற பூஜையையும் அங்கிகரித் தருளல்வேண்டும் என்று பலவாறு வந்தித்து நின்றனர் பிறகு சிவானுக்கிரகத்திற் குரிய பதஞ்சலியானவர் நமஸ்கரித்து ஓ தேவனே! உலகத்திலுள்ள பிராணிகளுடைய மனதும் உம்முடைய தியானத்தில் சலனமற்று நிற்றல்வேண்டும் தேவரீரது தாண்டவ ஸ்மரணத்தால் ஜீவகோடிகளில் காமக்குரோதாதிகள் நீங்கல்வேண்டும். சகலமானவர்களும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தையே

அலங்காரமாகவுடைய தேவரீரது சரணத்தையே எக்காலத்தினும் வந்தித்தல்வேண்டும். எனக்கும் வியாக்கிர பாதனுக்கும், மற்றுமுள்ள ரிஷிகளுக்கும்தேவரீருடைய தாண்டவ தரிசனத்தில் ஓர்பொழுதும் ஒழிவுவாராது மிகுந்த ஆசையுள்ளவர்களாக ஆகவேண்டும். இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் அற்புதமாகிய தாண்டவ தரிசனத்தை அனுபவித்து நிராமயர்களாய் தாண்டற்கரிய பவக்கடலைத்தாண்டி அன்னையின் ஸ்தன்யபானஞ் செய்யாது இருத்தல்வேண்டும். தாண்டவத்தைத் தரிசித்தவுடன் சூரியனைக்கண்ட இருட்கூட்டம்போல பாவங்களெல்லாம் விலகிவிடல் வேண்டும். அபீஷ்டங்களை எல்லோரும்அடைதல்வேண்டும். இந்த ஞானசபையில் சிவகாமசுந்தரியுடன் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தை இவ்விடத்திலேயே எல்லோரும் எக்காலத்தும் பார்த்துக் களிக்கும்படி பிரத்தியக்ஷமாயிருந்து அனுக்கிரஹித்தல்வேண்டும் என்று சிற்சபேசனை நமஸ்கரித்து உலகத்தின் விருத்திக்காகக்கேட்டனர். உடனே பரமேசுவரரும் மிகுந்த தயையுடன் உங்கள் அபீஷ்டப்படி வரங்களைத்தந்தனம் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளவும், மகரிஷிகளிருவரும் ஆனந்தவிசேடத்தால் பகவானுக்கு நம்மிடத்தில் இருக்கும் தயவைப்போல மற்றொருவரிடத்தும் இராதென்று குதூகலசித்தராய்க் கூத்தாடினார்கள். அதுகண்ட மற்றவர்களும் நிர்த்தனஞ்செய்தார்கள். உடனே தேவர்கள் வாசனையுள்ள புஷ்பங்களை வருஷித்தார்கள். பானுகம்பன் முதலிய சிவகணத்தலைவர்கள் வாத்தியங்களைக்கோஷித்தார்கள். தேவர்கள் துந்துபி யடித்தார்கள். பின்புபதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரிருவரும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து மஹேசுவரரைப்பார்த்து முன்பு தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அற்புதச் சிதம்பரத்தை எங்கள் நிமித்தியமாய் எல்லோரும் பார்க்கும்படி திருவருள் செய்யவேண்டும்என்று பிரார்த்திக்கவும், தயாளுவாகிய பகவான்சொல்லுகின்றனர்நீங்கள் கேட்ட சிதம்பரம் ஞானமயமென்றும், என்னைவிட்டு எப்பொழுதும் விலகுகிறதில்லையென்றும், லோகோபகாரமாய்ச் சொல்லிய உபநிடதத்தின் அர்த்தத்தை யறியுங்கள். விமலாகிருதியானநாம் சரீரத்தையுடைய ஆத்மாவினிடத்தில் எப்படி விளங்கிவருகிறோமோ அவ்விதமாகவே பிரபஞ்சதேகமாகிய சிதம்பரத்தில் விளையாடுகின்றோம். அந்த ஞானசுவரூபத்தைச் சித்தென்று பரியாயனமாவாய் அறிஞர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். சைதன்னியரூபமாகியசித்தினுடையஅந்தரம் எதுவோ அதுவே அம்பரம். ஆகலால் பூமியின்

இருதயத்தினுள்ள தென்றும், புண்டரீகத்தின் மத்தியிலுள்ள தென்றும், தப்பிரமென்றும், விபாபமென்றும், ககனமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. எந்த இடத்தில் விஷ்ணு பார்த்த நிருத் தனத்தை உடையவனோடுகூடி உங்கட்குச் செய்கின்றேமோ அந்த இடமே சிதம்பரம் என்று அறியுங்கள் என்று அனுக்கிரகித் தலும், பகவான் உபதேசித்ததைக்கேட்டு ஞானசபை இருக்கு மிடத்தை நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொள்ள அபேக்ஷித்து நாதனை வந்தித்துத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானசபையானது எங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாததால் அதுஎவ்விடமிருக்கின்றதை அனுக்கிரகித்தல் வேண்டுமென்று வணக்கத்துடன் பிரார்த்திக்க வும், வணங்கினோர் வருத்தங்களை நீக்கருளுஞ் சிவபெருமான் தேவர்களைப்பார்த்து, வேதாகமங்களிற் பிரசித்தமாகிய சுவர்ண மயமான சபையொன்றிருக்கிறது. அம்மகாசபையைதேவர், அசு ரர், மனுஷியர் முதலானவர்களும் அறியமாட்டார்கள். அச்சபை யைமுனிசிரேஷ்டர்கள் சிதம்பரம் என்றுசொல்லுகிறார்கள். அதற் கேமகாசபையென்றும் பரியாயமாகப் பெயர் வழங்குகின்றது என்று உரைத்தருளி நிருத்தபூமியாகியசிதம்பரத்தைக்குறிப்பாக காண்பித்தனர் உடனே சகலமானதேவதைகளும், பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரும், திருலகவிர முனீசுவரர் முதலிய ரிஷிகளும் சாம்ப பரமேசுவரர் அதிரகசியமாய் உபதேசத்தருளிய தாண்டவ பூமியை எல்லோரும் பிரதக்ஷிணம்பண்ணி நமஸ்கரித்தார்கள்.

பின்பு தேவர்கள் உலகத்தின் நன்மைக்காக அச்சபைக்குச் சுவர்ணபட்டங்கள் கட்டிப் புதுப்பித்தார்கள். மேருபர்வதமானது தன்னைச்சூழ்ந்த பருவதங்களைத் தமக்குச்சமானமாகச் செய்வதை ப்போல இந்தச்சிதம்பரமும்தேவர்களால்நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்ட தனது பஞ்சகுரோதங்களையுஞ் சமமாகச் செய்துகொண்டிருப்ப தால் அப்பஞ்சகுரோதங்களோடுகூடிய தில்லைவனத்திற்செய்கிற தானம், யாகம், ஹோமமெல்லாம் ஒன்று கோடியாக விசேட பலன்களைக்கொடுக்கின்றன. இந்தச் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்திலேயே மனிதர்களின் சர்மநேத்திரங்களுக்கு எப்போதும் புலப்படும்படி பிரகாசித்துக்கொண்டு வியாக்கிரபாதராலும் பதஞ்சலியாலும், தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும் துதிக்கப்பட்டுத்தேவியுடன் அனவரதத்தாண்டவஞ்செய்து வருகின்றார். பரமேசுவரர் தாண்ட வஞ்செய்து வரும்போது சரணாரவிந்தங்களில் அணிந்த நூபுரங்க ளின் சப்தத்தைக்கேட்டு மிருகங்கள் பக்ஷிகளெல்லாம் அருகில் ஓடிவந்து ஆகாரத்தையுஞ் சஞ்சாரத்தைம் மறந்து ஒன்றுக்

கொன்று இருக்கும். சத்துருத்தன்மையையும் விட்டு க்ஷேத்திர வைபவத்தால் சிறிது நாள்களில் ஞானத்தைப்பெற்று கடினமான தவஞ்செய்து பதஞ்சலியடைந்த பலனையடைந்ததுகள். இவ்வித மாகப் பசுக்கள் முதலிய சகல ஜந்துக்களும் மனோசுத்தியடைந்து ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ்செய்வதைக்கண்டு சிவகணத்தலை வர் சிலாதிமுனிவரின் புத்திரராகிய நந்திதேவரைப்பார்த்து ஓ சுவா மீ! தேவர்களுக்கு துர்லபமாகிய நமது நாதருடைய நிர்த்தனமா னது அருந்தவம்புரிந்த நாராயணனால் பார்க்கப்பட்டது. அதை பசு முதலிய சர்வஜந்துக்களும் யாதொரு வருத்தமின்றித்தினந் தோறும் பார்க்கும்படிக்கு எந்த துராத்துமாவான தபோதனன் வரங்கேட்டனன் அவனைத் தண்டித்தல்வேண்டும் என்று சொல்ல லர், அதைக்கேட்ட நந்திதேவர் புன்னகைகொண்டு காருண்ணிய சமுத்திரராகிய பகவான் லோகானுக்கிரஹத்திற்காக பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரின் தவத்தினால் சந்துஷ்டராகி அவரவாதுமனோ பீஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய்து வைத்திருக்கின்றனர். அதனால் பிர மாதி தேவர்களும், பிசாசர்களும், பிராமணர் முதலிய புலையர் இறு தியாகிய மனிதர்களும், மிருக பக்ஷிமுதலிய சர்வஜந்துக்களும், தரி சன மாத்திரத்தால் முக்தியடையுமட்டும் பகவானுடைய பிரசாதத் திற்கு விக்கினஞ்செய்யாதீர்கள். இவ்வித வரங்கேட்ட பதஞ்சலி யினிடத்திலே கோபங்கொள்ளாதீர்கள் என்று விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும் மறுக்கக்கூடாத ஆஞ்ஞையை உடைய நந்திதேவர் உரைத்த வசனத்தைக் கேட்ட சிவகணங்கள் சிவப்பிரேமையால் கோபத்தைமுழுதும்விடாது இருப்பதை நந்திதேவர் அறிந்து அவர்கள் மனதுக்கும் வருத்தமில்லாதிருக்கச் செய்யவேண்டு மென்று சிந்தித்து ஓ சிவகணசிரேஷ்டர்களே! அநேகம் பிரமாண் டங்களுக்கும் நாதராகிய தேவதேவர் தில்லைவனத்தில் உமையவ ளோடு நாட்டியஞ் செய்வதால் இராஜோபசாரஞ்செய்யவேண்டி இருக்கின்றது அதன்பொருட்டுத் தேவதன்மையைக்கொடுக்கும் அமுதத்தைக் காப்பதுபோல நாலுபக்கங்களிலும் காவல்வைத்தல் வேண்டும் என்று துவாரபக்ஷகராகிய நந்திதேவருரைத்தலும் சிவ கணத்தலைவர்கள் சுவாமீ! எல்லாஜந்துக்களும் பார்த்து ஆனந் தத்தையடைதல் வேண்டி நிர்த்தனஞ் செய்யும் சர்வசுதந்தரரின் இச்சையை யார் தடுக்க வல்லவர்கள். தேவரீர் ஆஞ்ஞையிருக்கும் பக்ஷத்தில் எந்த வேலையை இடினும் செய்து முடிக்கின்றோம். நான்கு பக்கங்களைக் காத்தற்குரியவரையும் இடத்தையும், தெரிசிப்

போர்க்குரிய காலங்களையும் அஞ்ஞாபித்தல் வேண்டுமென்று விஞ்ஞாபித்தலும், நந்திகேசுவரர் சொல்லுகின்றனர். கணங்களுக்குள் முதன்மையானவர்கள் சபையையும், அதற்கடுத்த இரண்டாவது பிராகாரத்தை பூதங்களும், மூன்றாவது பிராகாரத்தைப் பிசாசர்களும் நான்காவது பிராகாரத்தைக் காளியும், ஐந்தாவது பிராகாரத்தை பைரவர் முதலானவர்களுங் காத்தல் வேண்டும் என்று காவல்களையேற்படுத்தி தேவர்கள் காலையிலும், மத்தியானத்திலும், சித்தகந்தர்வ யக்ஷர் முதலானோர் மாலையிலும், தேவஸ்திரீகள் முந்திய இரவிலும், மனிதர்கள் மேற்கூறிய எக்காலங்களிலும் தரிசிக்கவும் பிந்திய இரவாகிய இரண்டு சாமத்திலும் பகவான் சுவேச்சாலீலையாய் வீற்றிருக்கவும், காலங்களை ஏற்படுத்தினர். பின்பு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வியாக்கிரபாதர் திருஸகஸிர முனீசுவரர்கள் இவர்கள் எல்லோரும் பதஞ்சலி பகவானைப்பார்த்து உம்முடைய சேர்க்கையினால் நாங்களெல்லோரும் நடனபதியின் பரமானந்தத் தாண்டவத்தைப்பார்த்தோம் என்று அடிக்கடி பலவாறுபுகழ்ந்து இந்த உத்தமமான தில்லைவனத்திலேயே எப்பொழுதும் வசிக்க வெண்ணங்கொண்டு தனித்தனியே ஆசிரயங்கள் அமைத்து அவரவர்களும் தங்கள்போல் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து முக்காலங்களிலும் மணமுள்ள மலர்களால் அர்ச்சித்து ஆனந்தத்தாண்டவரசத்தை இடைவிடாது பானஞ்செய்து அவ்விடத்திலேயே நித்தியவாஸஞ் செய்தார்கள்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிர்மா யாகஞ்செய்ய அந்தர்வேதிக்குத் தேவர்களையும் திருஸகஸிர முனிசுவரர்களையும் அழைத்துப்போதலைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே! இப்படி நெடுநாள் தில்லைவனத்திலேயே இந்திராதி தேவர்கள் வசித்து வருகையில், சத்திய லோகாதிபதியாகிய பிரமா யாகஞ் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்துத் தன்பரிவாரத்தோடு கங்கா நதிக்கரையில் அந்தர்வேதியென்னும் ஸ்தலத்தில் விதிதவறாத விசாலமான வேதியும் குண்டங்களும் அமைத்து யாகத்திற்கு வேண்டிய சம்பாரங்களையுஞ் சேர்த்துப் புண்ணியதினத்தில் தீக்ஷ

செய்துக்கொண்டு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்தல்வேண்டி இந்திராதி தேவர்களை அழைக்கவும் தேவர்களொருவருக்கும் அவிர்ப்பாகத்திற்கு விருப்பமில்லாமையால் வாராதிருக்கக்கண்டு சதுர்முகன் இது என்ன ஆச்சரியம்! நாம் வருந்தியழைக்கவும் ஒரு தேவதையும் வரக்கண்டிலமென்று ஆலோசித்து ஞானதிருஷ்டியினுற் பார்க்கும்பொழுது தேவர்கள் தில்லைவனத்தில் வசிப்பதை அறிந்து ஞானமாகிய சமுத்திரத்திற்குச் சந்திரன்போன்ற தமது குமாரனுகிய நாரதனைப் பார்த்து தேவர்களெல்லோருந் தில்லைவனத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றுர்கள். அழைத்து வந்தாலன்றி யாகம் முடிவுபெறமாட்டாது என்றுசொல்லி நாரதனை யனுப்பவும், அவன் தில்லைவனத்தை வேகமாய் அடைந்து நடராஜமூர்த்தியை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்துப் பகவானுடைய சமீபத்திலேயே ஆனந்தபரிதர்களாய் வசித்துக்கொண்டிருக்குந்தேவர்களைப்பார்த்து நாரதமுனி சொல்லுகின்றனன். ஓ தேவர்களே! பத்மோத்பவாகிய பிரமதேவர் தமது யாகத்திற்காக உங்களை அழைத்து வரும்படி என்னை யனுப்பினர் என்று பலவாறு வந்தித்துவாவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்ததைக்கேட்ட சிவபக்தி மிகுந்த தேவர்கள் சிரித்து ஆனந்தத்தாண்டவ அமுதத்தைப் பானம்பண்ணி பூரணதிருப்தியடைந்திருக்கும் எங்களுக்கு மோக்ஷத்திலும், சுவர்க்கத்திலும், அவிர்ப்பாகத்திலும் சிறிதும் ஆசையில்லை'யென்று நாரதனைப்பார்த்துக் கூறலும், நாரதன் இவர்கள் வரமாட்டார்களென்று நினைத்துத் திரும்பிப் பிரமாவிடஞ்சென்று தேவர்கள்சொல்லியதை யுரைத்தலும், பிரமதேவர்தாமேபோய் அழைத்துவரல் வேண்டுமென்று தில்லைவனத்திற்குச் சமீபத்தில் யாகதீட்சையுடன் வருகிற பிரமாவைக்கண்ட தேவர்கள் உடனே எதிர்சென்றழைக்கவும், அவர்களுடன் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சபேசனை வந்தித்து தெரிசித்து மூலஸ்தான மூர்த்தியையும் பூசித்து வியாக்கிரபாதருடன் அவரது ஆசிரமஞ்சென்று அதற்கு இருபக்கங்களிலும் இந்திராதி தேவதைகள் வசிப்பதைக்கண்டு அஞ்சலி பந்தனஞ்செய்து, ஓ இந்திரன் முதலிய தேவர்களே! யான் யாகஞ்செய்வதற்குச் சங்கற்பித்திருக்கிறேன், அந்த யாகத்தில் ஹோமஞ்செய்த அவிர்ப்பாகத்தை நீங்களெல்லோரும் கிரஹித்துக்கொள்ளல்வேண்டுமென்று வணக்கத்துடன் இனிமையாகச் சொல்லவும், தேவர்கள் பிரமதேவருக்கு உத்தரஞ் சொல்லாது தலைகுனிந்து நின்றுர்கள். அவர்களின் மனோநிச்சயத்தை தெரிந்தபிரமதேருவம் தெரியாதவர்போல் இந்திரனை நோக்கி தேவர்களுடைய ஸ்திதியை

நாரதனால் முன்னம் கேட்டிருந்தபடி இப்பொழுதுங்கண்டு தெரிந்துக்கொண்டேன் இந்தவிஷயத்தில் உன்மனம்யாது? நீ என்னசெய்யப்போகின்றாய் என்று பதமோத்பவர் வினவலும், வச்சிரதானாகிய இந்திரன் பயந்து சிருஷ்டிகர்த்தர்களுக்கெல்லாம் பதியாகிய பிரபுவே! நாங்கள் ஒரு அபராதமும் செய்யவில்லை. ஆனந்தத்தாண்டவ சமுத்திரத்தில் மூழ்கி இருக்கும் எங்களுக்கு சுவாதிகாரத்திலும் ஆகாரத்திலும்விளையாட்டிலும் மனஞ்செல்லவில்லை அதனால் அழைத்தும் நாங்கள் வரவில்லையென்ற குற்றத்தைப்பொறுத்தருளல்வேண்டும் தேவரீரால் என்ன ஆஞ்ஞை செய்யப்படுகிறதோ அதை இப்பொழுதே செய்கின்றோமென்றுரைத்த இந்திரன்வாக்கியத்தைக்கேட்ட வியாக்கிரபாதர் பிரமாவைப்பார்த்து இந்திரன் சொல்லுவதெல்லாம் உண்மைதான் என்று சொல்லி ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்தை விட்டுவிலக மனமில்லாத தேவர்கள் தங்களுடைய அம்சங்களால் யாகத்தில் தங்கள் தங்கள் அவிர்ப்பாகத்தைப் பூசித்தும் இவ்விடத்தில் ஆனந்தத்தாண்டவத்தை தரிசனஞ்செய்துகொண்டும் இருக்கட்டும். மகாதேஜசுபொருந்திய திருஸகவிர முனீசுவரர் தம்மோடு கூடவேசென்று தாம்செய்கிற யாகத்தில் ஸதஸ்ஸியர்களாக இருந்து பூர்த்திசெய்வார்கள் என்று வியாக்கிரபாதர் உரைத்ததைக்கேட்ட இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் வியாக்கிரபாதரை மிகவும் புகழ்ந்துபிரமதேவருடன் யாகத்திற்குச் செல்லுதற்கு எண்ணங்கொண்டார்கள். பின்பு வியாக்கிரபாதரை பிரமதேவர் கடாக்ஷத்தால் அனுக்கிரஹித்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் திருஸகவிர முனீசுவரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தர்வேதியிலுள்ள யாகசாலை அடைந்தனர்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் சரித்திரம் உரைத்தது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே! இப்படி இருக்கையில் பகாயசோவானுகிய சிம்மவர்மனென்னும் அரசன் தில்லைவனத்தில் பெருந்தவஞ் செய்யவேண்டி வந்தவன் என சூதாசாரியர் சொல்லலும், அதைக்கேட்ட முனிவர்கள் சிம்மவர்மனென்று பிரஸித்திபடைத்தஅரசன் யாவன்! எதற்காகத் தில்லைவனத்தில் தவஞ்செய்ய வந்தனன்? அதை உரைத்தருளல்

வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பௌராணிகோத்தமராகிய சூதமகாமுனி சொல்லத்தொடங்கினர். முற்காலத்தில் சுரர்களாலும் அசுரர்களாலுஞ் சேவிக்கப்பட்ட மஹேசுவரர் மாயையை நான்குவிதமாகப்பிரித்து லோகானுக்கிரஹ லீலையைச் செய்தபின்பு அவ்வுலகங்களை பிரளயவிளையாட்டால் சம்ஹாரஞ்செய்து பிரபுவாய்த் தனித்திருந்தனர். அப்பொழுது இவ்வுலகம் பயங்கரமாகவும் இவ்விதமென்று அறியவொண்ணாததாயும், நிர்ணயிக்கக்கூடாததாயும் யாவும் சுழுத்தியடைந்தது போன்றதாயுமிருந்தது. இவ்விதமிருக்கையில் பெரியதாகிய ஸம்ஹாரகாலத்தில் பரமேசுவரர் ருத்திரரூபியாயிருந்து சண்டதாண்டவஞ்செய்தருளினர். பின்பு சுவதந்திரராகிய பகவான் ஸம்ஹாரத்தின் முடிவிலே இச்சாசத்தியைக் கொண்டு தமது சந்நிதிகளில் சுவர்க்கத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து தாண்டவ வெளியில் மகாமாயையைப்பிரகாசிக்கப்பண்ணி நாதாதி பஞ்சதத்துவங்களையுஞ் சிருஷ்டித்து பின்பு சுத்ததத்துவாவையும் பரை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென்னும் நான்குவிதவாக்கையும் சிருஷ்டியாதிகிருத்தியங்களோடு கூடியதாயும், சிவப்பிரகாசமாயும் மூன்று மாத்திரையை லக்ஷணமாயுமுள்ள பிரணவத்தையும் மாதுருகாவர்ணங்களையும் பிரதிவியாஹ்ருதிகளையும் அதுகளிலிருந்து லோகமாதாவாகிய காயத்திரியையும் அக்காயத்திரியிலிருந்து சகலவேதங்களையும் அவைகளிலிருந்து சப்தகோடி மகாமந்திரங்களையுஞ் சிருஷ்டித்துப்பின்பு அசுத்தாத்துவாவாவிலிருந்து தத்துவவுணர்வையுஞ் சராசரங்களோடுகூடிய கலாதிதத்துவங்களையும் சிருஷ்டித்து ஜீவாத்ம சம்பந்தமாகிய புண்ணியபாவங்களைக் காலத்தினளவே புசிக்கும்படி செய்யத் தம்முடைய சரீரத்திலிருந்து பிர்மாவையும் விஷ்ணுவையுஞ்சிருஷ்டித்து அவர்களுள் பிர்மாவுக்குச் சிருஷ்டியையும் விஷ்ணுவுக்குப் பரிபாலிப்பதையும் அதிகாரங்களாகக்கொடுத்து அவர்களுக்கு வாசஸ்தானமாக மகமேருவையுந் திருப்பாற்கடலையும் ஏற்படுத்தி தேவர்களை நோக்கி திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றனர் யாகங்களுக்கு உபயோகமாகிய வேதமந்திரங்களையும் அத்தியயனஞ்செய்யப்பிராமணர்களையும் யாகங்களைப்பூர்த்திசெய்யப்பசுக்களையும் உற்பத்திசெய்தோம். அப்பசுக்களிலிருந்து உண்டாகும் அவிசுகளாலும், வேதமந்திரங்களாலும் எந்தப்பிராமணர்கள் எனது வடிவமாகிய அக்கினியில் நமது திருப்திக்காக ஹோமஞ்செய்கிறார்களோ அவர்களோ அவர்கள் இதரர்களால் அடைதற்கரிய சுவர்க்கத்தைச்சந்தேகமில்லாது அடைகின்றார்கள். எமது ஆகமங்களில் விருப்பமுற்ற சரியை, கிரியை, யோகம்

என்பவைகளைக் கிரமமாய் அனுஷ்டிப்பவர்கள் ஸாரூப்பியத்தைப் பார்க்கிலும் மேலான முக்தியையடைகிறார்கள். எந்தப்பிராம்மணர்கள் வேதஞ்சொல்லிய யாகத்தைப்பலபோகவிருப்பமின்றி நமக்கு அர்ப்பணமாகச்செய்கிறார்களோ அவர்கள்மூன்றுவிதமுக்தியையும் நிச்சயமாய் அடைகிறார்கள். வேதாந்தமார்க்கத்தை அனுஷ்டித்து கல்மஷங்களைப்போக்கி ஞானிகளாயிருப்பவர்களும் எமது ஆகமத்திற்கூறிய ஞானபாதத்தில் நிற்பவர்களும் மிகவும் கிடைத்தற்கரிய சாயுச்சியமுக்தியையடைகின்றார்கள், வேதாகமங்களிற்கூறியகர்ம மார்க்கத்தையும் பிரம மார்க்கத்தையும் அனுஷ்டிக்காத பாவிகளை சாஸ்திரங்களிற்கூறிய நான்குவித தண்டனைகளாலும் தண்டிப்பதற்கும் வேதாகமங்களிற் சொல்லிய சாஸ்திரங்களை கற்பிப்பதற்கும் அவைகளைப்பிரசித்தி செய்வதற்கும் அவைகளிற்கூறியதர்மங்களைத்தாபிப்பதற்கும் அவைகளில்அதிகாரமில்லாதவர்களை நிவர்த்திப்பதற்கும் பிரஜைகளைத் துன்பமில்லாது காத்தற்கும் உரிய அரசன் ஒருவன் வேண்டும். அவனே துராத்துமாக்களை சிக்ஷிப்பான் அந்த அரசனே காலத்திற்குக் காவலன் என்றுரைத்து சந்திர சூடாகிய மகேசுவரர் உடனே சர்வ லோகாதிகாரத்திலும் சக்தனாகிய ஒருவனை ஏற்படுத்த நினைத்து சூரியதேவனுடைய குமாரர்களாகியும் நிக்கிரகானுக்கிரக கர்த்தர்களாயும் தர்மத்தை நிலைநிறுத்த வல்லவர்களாயுமுள்ள தர்மராஜாவையும் வைவசுத மநுவையும் அழைத்து அவர்களில் தர்மராஜாவுக்குத்தண்டாதிகாரத்தை கொடுத்துதெற்குத்திக்கு அதிபதியாகக் கற்பித்து வைவசுத மநுவையும், அரசனுக்குரிய பூஷணங்களால் அலங்கரித்துக்கிரீடதாரணஞ்செய்வித்து அரசர்களுக்குள் முதல்வனாக ஏற்படுத்தித் தேவர்கள் கையில் ஒப்புவித்தனர். சூரியதேவரின் தவப்பயனும் மகாபாக்கியசாலியாயுமிருக்கிற அவனை இராஜோபசாரத்துடன் மேருபர்வதத்தின் சிகரத்திற்குஅழைத்துச்சென்று மகேந்திரனது சபைக்கு சமமாகிய சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்ய, அவன் ஏழு சமுத்திரங்களால் சூழ்ந்த பூமியை ஆண்டுக்கொண்டிருந்தனன். பிறகு அவனுக்குச்சமான பராக்கிரமங்கள் பொருந்தி உலகத்தில் நன்மைதீமைகளை அறிந்து அரசுசெலுத்திய நான்கு மன்னர்கள் காலஞ்செல்ல, பின்பு கங்காப்பிரவாகம்போன்ற சுத்தமான கீர்த்தியடைந்து லோகேந்திரனென்னும் பேர்பெற்ற ஐந்தாவது மநுவானவன் உலகத்தையாண்டுவருகையில் அவன் குணவதிகளான இரண்டு மனைவிகளை விவாகஞ்செய்துகொண்டனன். அவர்களில் ஜேஷ்ட பத்தினியினிடத்து சிம்மவர்மனெனும் ஓர்

குமாரனும், இளைய மனைவியிடத்தில் சுமதியென்றும், வேதவர்ம னென்றும் புண்ணியலக்ஷணம் அமைந்த இரண்டு குமாரர்களும் ஜனித்து வளர்ந்துவருகையில் பிதாவாகிய லோகேந்திரன் மண்ணாள்வதை வெறுத்துத் தவஞ்செய்யக்கருதி தனது ஜேஷ்டகுமாரனை அழைத்துப் புத்திரசிகாமணியே! நான் தாங்கிய இத்தரணியை நீ தாங்கிக்கொண்டு என்னை ஆத்மலாபமடைதற்குரிய தவஞ் செய்யும்படி அனுப்புவாயாகவென்றுரைத்தலும், சிம்மவர்மன் கேட்டு பிதாவை நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் அஞ்சலிபந்தனஞ் செய்து ஓ ஐயனே! தம்முடைய ஏவல்களைச் செய்யத்தகுந்தவர்களாயும், ராஜ்ஜியத்தை வகிக்கச் சக்தியுள்ளவர்களாயும், குணவான்களாயும், ரூபவான்களாயும் இருக்கின்ற எமது தம்பிகளிடத்தில் இந்த ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மியை ஒப்புவித்தல்வேண்டும். நான் அரசாளுவதற்கு உரியனல்லேன். வனத்திற்சென்று தவஞ்செய்ய இச்சித்திருக்கின்றேன். எனக்கு உத்தரவுகொடுத்தனுப்புதல் உசிதமென்று பன்முறை பிரார்த்தித்தனன். இதைக்கேட்ட பூபதியும் புத்திரனுடைய மனதையறிந்துமிகுந்த வியாகூலசித்தனாய் ஓ புதல்வனே! எனக்கோ வயதுசென்றுவிட்டது. உனதுகனிஷ்டர்களோ சிறுவர்களாயிருக்கின்றார்கள் இவ்விதமிருக்கையில் நீதவஞ்செய்வதற்குச் சென்றால் நமக்குள் அடங்கிய அரசர்கள் சமயம்பார்த்து இராச்சியத்தை அபகரிப்பார்கள். அன்றியும், நம்முடையவம்சத்தில் ஜேஷ்டக்கிரமமாய் அரசுசெலுத்துவது முறைமையாதலால் இந்த இராச்சியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்வதே உனக்குப் பெருந்தவமாகும் என்றுபிதாசொல்லிய காரணமமைந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு, சிம்மவர்மன், சுவாமி! நான் இவ்வரசை வகித்து உலகைக்காப்பதிலும் காட்டிற்சென்று தவஞ்செய்தல் மிகுந்த கீர்த்தியைத் தங்களுக்குக் கொடுக்கும். அன்றியும், ஒரு நிமிஷமேனும் இப்புவியைத் தாங்கச் சக்தனல்லேன், அனேககாலந் தவஞ்செய்வதற்கே மிகுந்த வல்லமையுள்ளேன். இதனால் தடையின்றிப்பிரீதியுள்ள மனதுடன் அனுப்புதல் வேண்டுமென்றுரைத்தலும், அரசன் மிகுந்த துக்கத்துடன் தலைகுனிந்திருந்தனன். அதனையே உடன்பாடாகக்கொண்டு பரமசிவத்தை நினைத்துத் தனியே புறப்பட்டு கங்காசாகர சங்கமத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அதற்குச் சமீபத்திலிருக்கும் வங்கதேசத்தையடைந்து மறுநாள் யாவகம் என்னும் நகரத்திற்சென்று அங்கிருந்து விஸ்தாரமாகிய ஒட்டகதேசம்வந்து அங்கமர்ந்தபீமநாதரை நமஸ்கரித்து, அதைவிட்டுச் சம்பத்துமிகுந்த ஆந்திரதேசம்போய்

அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பர்வதத்தை வந்தித்து, அங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் பக்தியுடன் ஸ்நானஞ்செய்து பின்பு ஸ்ரீ காளகஸ்தியை யடைந்து பரமேசுவரனை வணங்கி, அவ்விடமிருந்து வனத்தின் வழியாய் மெதுவாய் நடந்து வருகையில் வில்லைக் கையிற் பிடித்த ஒரு வேடனைக் கண்டு அவனை அழைத்துச் சமீபத்தில் உட்காரச்செய்து பூபதியாகிய சிம்மவர்மன் சொல்லுகின்றனன். ஓ வனசரனே! இந்தப் பர்வதத்திலும் இந்த வனத்திலும் ஏதாவது ஆச்சரியங்களிருக்குமாயின் அதைச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டலும், கிராதன் அரசனை வணங்கிக் குளிர்ந்த நிழலமைந்த ஒரு மரத்தின் அடியிலுட்கார்ந்து தனுர் பாணத்தோடு கூடிய வேடன் கால்நடையால் வருந்திய சரீரத்தையுடைய வேந்தனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றனன்.

இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் தில்லைவனம் அடைதலைக்கூறியது.

ஓ அரசனே! நான் அநேகம் மிருகங்கள் நிறைந்த இந்த வனத்தில் நாயோடுகூடி மிருகங்களைத்தேடிச் சஞ்சரிக்கின்றவன். இக்காட்டில் நான் இதுவரையில் அறிந்த விசேடங்களைச்சொல்லுகின்றேன் விருப்பமிருக்குமாயின் கேட்டல்வேண்டும், அற்புதமான ஒரு யௌவன புருடன் நாயுடன்கூடித் தினந்தோறும் சஞ்சரிக்கின்றனன். இவ்விடத்தில் விசாலமான தடாகமொன்றிருக்கின்றது. அதின் ஜலத்தை பானம்பண்ணுகின்றவர்கள் கிழத்தன்மை நீங்கிப் பால்யமாகின்றார்கள். தாமரை, செங்கழுநீர் முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த அநேகம் தடாகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் தம்முடைய ஜலத்தைக் குடிப்பவர்களின் இளைப்பை நீக்குகின்றன. இதன்றி விஸ்தாரமாகிய ஒருவழி இருக்கின்றது. அதின்வழியாயச் செல்லுபவர்களுக்குத் தாம்செய்யும் திக்குகள் தெரியாது மயங்கப்பண்ணுகின்றது. இன்னமொரு மார்க்கத்தில் பெரிதாகிய விருக்ஷமொன்றிருக்கின்றது. அதன் நிழல் அவ்விருக்ஷத்தின் அடியைவிட்டு விலகுகிறதில்லை. மற்றொரு வழியிற்சென்றால் அவ்விடத்தில் செல்லுகிறவர்கள் தெரியாது ஓர் நகரத்தின் ஜனங்கள் பேசுவது போல சப்தமட்டுங் கேட்கின்றது. இன்னமொரு இடத்தில் பெரிதாகிய ஒருகிணறு இருக்கின்றது. அந்தக் கிணற்றின் கீழே யார் பார்க்கின்றார்களோ அவர்கள் உடனே

அதில் விழுந்துவிடுகிறார்கள். ஒருநாளும் வற்றாத பிரவாகமுள்ள ஓர்நதியிருக்கின்றது அழகுபொருந்திய அந்நதிக்கரையில் குளிர்ந்த நிழலோடுகூடி எக்காலத்தும் இனிப்புள்ள பழங்களைத்தாங்கிய ஓர் மாமரமிருக்கின்றது. அம்மரத்தின்அடியில் உத்தமமாகிய ஓர் சிவலிங்கம் நெடுநாளாய்க்காணப்படுகின்றது. அந்த லிங்கத்திற்குச் சமீபத்தில் கூபரூபமாகிய ஓர் பிலமிருக்கின்றது. அப்பிலத்திலிருந்து தாமரை மலர்போன்ற கண்களையும் பசுமைநிறத்தையும் உடைய ஓர் கன்னிகை மெல்ல நடந்துவந்து காலையிலும் மாலையிலும் பூசிக்கின்றனள். தினந்தோறும் ஒருபுருஷன் குதிரையின் பேரிலேறிக்கையில் அங்குசத்தைப்பிடித்து இந்தஆற்றில் இறங்குவதைக்காணலாம். கரையேறுவதைக்காண்கிறதில்லை. இவ்விதமாக நான் கண்ட அற்புதங்கள் அநேகம் இருக்கின்றது. என்றால் காணப்படாத விசித்திரங்கள் எண்ணிறந்தன என்று சொல்லிய கிராதன் வசனத்தைக் கேட்ட பூபதி! அவன் உரைத்த சிவலிங்கமூர்த்தத்தை தரிசிக்கவேண்டி, ஓ கிராதனே! இவ்வனத்தில் மாவடியில் ஓர் லிங்கமிருக்கிறதாகச் சொல்லினையே அதை நீ எனக்குக் காண்பிப்பதே பெரிய உபகாரம் என்று அரசன்சொல்லலும், மாம்சப்பிரியனான வேடன் உடனே கையிற்பிடித்த வில்லுடன் உயர்ந்த விருக்ஷங்களடர்ந்த ஓர் வழியாய்ச் சென்று மாவடிநிழலில் வீற்றிருக்குஞ் சிவலிங்கப்பெருமானை அரசனுக்குக் காண்பித்தனன். அரசனும் பிரசண்டசித்தனும் ஆனந்தகாரணமாகிய அந்தச் சிவலிங்கத்தின் சமீபத்தையடைந்து மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து அதற்குச் சமீபத்திலிருக்கின்ற கம்பாநதியில் தினந்தோறும் ஸ்நானஞ்செய்து பரமசிவப்ரசாதத்தையடையவேண்டிப் பூசித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே நல்ல ஆகாரங்களின்றிச் சாமையரிசிக்கஞ்சியைக் குடித்து நெடுநாள் வசித்தனன். இவ்விதமிருக்கையில் ஒருநாள் வேடனைச் சன்ஜாடையால் சமீபத்தில் அழைத்து, ஓ வனசரனே! நான் இங்கிருந்து தக்ஷிணசமுத்திரம் வரையிற் சென்று அங்குள்ள ஆச்சரியங்களைக்கண்டு அப்படியே மேற்குச்சமுத்திரத்தின் கரையை அடைதற்கு மிகுந்த ஆசையுள்ளவனாயிருக்கின்றேன் வருத்தமின்றிச் செல்லும் மார்க்கத்தைக் காண்பித்து அவ்வழியே என்னை அழைத்துக்கொண்டு போதல வேண்டும் என்மித்திரனே யென்று அரசன் சொல்லவும், அதைக் கேட்ட வேடன் இக்காட்டின் நடுவே போகும்போது திக்குகள் தெரியமாட்டாது. இதின் முடிவை ஒருவருங்கண்டதுமில்லை. ஓரடி பெயர்த்துவைத்தல் பிரபுவாகிய தமக்கு மிகுந்த சிரமத்தைக்

கொடுக்கும். ஆதலால் நான் இக்காட்டிற்சென்று நல்ல வழிகளைத் தெரிந்துக்கொண்டு வருகின்றேன். அதுவரையில் இவ்விடத்திலே யே வசித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று அரசனை வணங்கி வில்லையும் அம்பையும் கையிற்பிடித்துப் பயமின்றிக் காட்டின்வழி யாய்நடந்து சமுத்திரத்தையடைந்தனன். பிறகு அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டு வனங்களெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்துச் சிலகாலங் கழித்து தன் வரவை எதிர்பார்த்திருக்கும் அரசனிடம் வந்து வணங்கித் தான் காட்டிற்கண்ட விசேடங்களைச் சொல்லுகின்றனன். நான் இவ்வனத்தில் நெடுந்தூரஞ்சென்று நீர் நடத்தற்குரிய மார்க்கங் களைத் தேடிப்போகும்போது ஒரு விசேடத்தையுங் காணவில்லை. அதற்குத்தெற்கில் செல்லும்போது நெடுந்தூரத்தில் ஓர் நதியைக் கண்டேன். அந்தக்கரையில் விஸ்தாரமான தில்லைவனமென்று ஓர் வனமிருக்கின்றது. அதனடுவே மலர்ந்த சுவர்னதாமரை மல ரையுடைய ஒரு தடாகமிருக்கின்றது. அதன் தென்கரையில் புலி யினது கைகளையுங் கால்களையுமுடைய ஒரு மனிதன் நித்திரையி னால் மயங்கினவன்போலிருக்கின்றனன். அவனைக்கண்டு பயந்து திரும்பிவிட்டேன் என்று வேடன் சொல்லியதைக்கேட்ட சிம்ம வர்மன் உடனே சந்தோஷத்துடன் எழுந்து அவ்விடஞ்செல்ல உத்தேசித்து ஓ வனசரா! வியாக்கிர உருவந் தரித்துக்கொண் டிருக்கும் அவரை எனக்குக் காண்பிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி மாவடி நிழலில் வசிக்கும் மகேசனை வணங்கி வேடன் வழிகாட்டப் புறப்பட்டுப் பலநாள் நடந்து தில்லைவனத்தையடைந்தனன். அவ் விடத்தில் ஹேமபத்ம தடாகத்தின் சமீபத்திற் சித்திரத்தில் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினிபோல தவஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும் முனி வைக்கண்டு பயந்து அவருடைய சமீபத்திற் செல்லாமலும், அவ் விடம்விட்டு விலகாமலும் நின்று தவஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும் இவரைநாம் யாரென்று கேட்டால் சபித்துவிடுவர் என்றுநிச்சயித் துச் சிலநேரம் அவ்விடத்தேயிருந்து சாந்தமுள்ள அம்முனிவரின் சரீரத்தைப்பார்த்து ஆலோசிக்கின்றனன் இந்ததபசியின்சரீரம்மர வுரிகளைந்திருப்பதையும், புரசஞ்சமித்துக்கள் வாடாமல் பாலொழு கஇருக்கின்றதையும் குசப்புல்லுகள் பசுமையாய் விளங்குவதையும், எடுத்துவைத்த புஷ்பங்கள் மலர்ந்துகொண்டிருப்பதையும் ஜாட பாரங்கள் முத்துப்போன்ற ஜலபிந்துக்களை விடுவதையும் பார்த் தால் இப்பொழுதுதான் ஸ்நானஞ்செய்து தவஞ்செய்யத் தொடங் கினவர்போலக் காண்கிறது. இவர் தவத்தைவிட்டு உடனே எழுந்

திருப்பாரோ அல்லது நெடுநாட்செல்லுமோ என்று அலைந்த மன தோடுகூடி நான் என்னசெய்வேனென்று விசாரமடைந்து வணக்க த்தினுலும் பயத்தினுலுந் தபோநிதியாகிய அவரை நமஸ்கரித்த னன். அப்போது ஆனந்தமளிப்பதான தாண்டவத்தைத் தியானஞ் செய்வதிலிருந்து விலகி திரிகாலஞானத்தை வகித்து ஆலோசிக்கின் றனர். சூரியவம்சத்தில் வைவசுவத மனுமுதல்சென்றுவரும் இக் காலத்தில் கௌடதேசத்தை அரசாண்டு வருகின்ற ஐந்தாவதுமனு வாகிய லோகேந்திரன் என்னும் அரசனுக்குள்ளமூன்றுபுதல்வரி ன் ஜேஷ்டனுகிய சிம்மவர்மன் வந்திருக்கிறதாக அறிந்து தபோ நிதியாகிய வியாக்கிரபாதர் கண்விழித்துத் தமது சந்நிதியில் பயந் து அஞ்சலி பந்தனஞ்செய்து நிற்கும் அரசனைப் பார்த்து ஹே சிம் மவர்மனே! க்ஷேமமா என்று கேட்டலும், மிகுந்த சந்தோஷித்த னுய் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து நிற்கும்பொழுது தமது திவ்விய அஸ் தத்தால் சிம்மவர்மனுடைய கையைப்பிடித்து தமது ஆசனத்திற் குச் சமீபத்திலுட்காரவைத்து ஓ சிம்மவர்மனே! நீஒருவனுகத்த னித்து இப்பயங்கரமான காட்டில் எதற்காகவந்தனை அந்தக்கார ணத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று வியாக்கிரபாத மகரிஷி கேட்க லுற்றனர்.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் ஹிரண்ணிய வர்மனென்றும் பெயர்பெறுதலைக் கூறியது.

உடனே வியாக்கிரபாத மகரிஷியைப் பார்த்து, ஓ முனிசிரே ஷ்டரே! கௌடதேசாதிபதியாகிய லோகேந்திரனென்னும் அர சனுக்கு மூன்றுபுத்திரர்கள். அவர்களில் நான்முதன்மையானவன் என்தம்பிமார்கள் சூரர்களாயும், லக்ஷணவான்களாயும் இராச்சிய த்தை வகிக்கத்தக்கவர்களாயு மிருக்கின்றார்கள். நான் பெரியோர்க ளின் அனுக்கிரஹத்தால் பவபந்தத்தைநீக்கிப் பரமானந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய பரமசிவ சரணுரவிந்தத்தையடையவேண்டுமெ ன்று நினைத்து இராச்சியபாரமாகிய துக்கத்தைமனதுடன் வெறு த்துத் தவஞ்செய்யக்குறித்துத் தனித்தவனுய் இங்குவந்தனன் என்று சொல்லிய சிம்மவர்மனுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு வியாக்

கிரபாத மகரிஷி துக்கத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் அடைந்து சொல்லுகின்றனர். ஓ புத்திமானான சிம்மவர்மனே! நீயே பூபாரத்தை வகித்தற்குரிய ஜேஷ்டகுமாரன் உன் பிதாவோ மிகுந்த விருத்தர் இவ்வாறிருக்க எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுத் தவஞ் செய்யக்கருதிப் போந்தது யுக்தமல்லவே என்னலும், சுவாமி! நானோ அரசாளுதற்கு யோக்கியமில்லாத குற்றமுள்ள வடிவத்தை யடைந்திருக்கின்றேன். அதனால் இராச்சியத்தில் வசிப்பதில் இப்போது இச்சையில்லை என் பிதா சொர்க்கத்தையடையினும் என் தம்பிமார்கள் பூபாரத்தை வகிக்கத்தக்கவர்கள். உலகத்திலே துன்பத்தைப்போக்குவிக்கும் மகரிஷியே! என்னை இரக்ஷிப்பதிற்கருணை செய்யவேண்டும் என்னலும், ஓ இந்த அரசன் தனக்கு இருக்கும் சரீரக்குற்றத்தினால் இப்போது அரசாளமனமில்லை என்று சொன்னமையால் இவனுக்கு அக்குற்றம் நீங்கில் பாகுபலத்தால் அரசாளுவன் சிற்சபேசனுடைய கிருபையிருந்தால் இவனுடைய சரீரக் குற்றங்கள் நீங்கிவிடும். சிவகைங்கர்யத்தையும் செய்யச்சக்தியுள்ள வனாவனென்று சிவஞானத்திற்சிறந்த வியாக்கிரபாதர் சிலநேரம் யோசித்துச் சிம்மவர்மனே! இவ்விடத்தே இருமென்று சொல்லி விட்டு எழுந்து சப்தசாஸ்திரத்தின் எல்லையைக்கண்ட பதஞ்சலியின் சமீபத்தையடைந்து சந்தோஷத்துடன் சிம்மவர்மனுடைய வரவை விபரமாய் அறிவிக்கவும், அச்சமயம் சிற்சபையில் ஆனந்த தாண்டவ தரிசனஞ் செய்யவேண்டிய காலமாதலால் பதஞ்சலி பகவானும் வியாக்கிரபாதருடன் சபைக்கு வந்தனர். இவ்வாறிருக்க தனியே இருக்கும் அரசன் மனந்தளர்ந்து மிகுந்த வருத்தமடைந்து ஒருவராலும் தள்ளற்கரிய விதியை எவர்கள்தான் தன் புத்தியினாலும் மாற்ற வல்லவர்கள் இவ்வனாந்தரத்தில் அருமையாய்க்கண்ட மகரிஷியும் எவ்விடமோசென்றனர் என்றுசோர்ந்து சோகமுற்று மரத்தடியிலிருந்தனன். சபைக்குச்சென்று ஆனந்தாமிர்தமுண்ட முனிசிரேஷ்டர்கள் சிம்மவர்மனுடைய வரவை பகவானுடைய சந்நிதியில் அறிவிக்கின் கோபிப்பாரோ பிரசாதிப்பாரோ தெரியவில்லை எவ்வாறிருப்பினும் நாதனிடத்து அறிவிப்பதே நலமென்று நிச்சயித்துக் கருணையுள்ள முனிவரிருவரும் நமஸ்கரித்து வேதமந்திரங்களால் துதித்து அரசனுடைய வரவை விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினர். ஓ தேவதேவனே! ஐந்தாவது மனுவின் புத்திரனாகிய சிம்மவர்மனென்னும் ஒரு அரசன் தவஞ் செய்வதற்காக எங்கள் ஆசிரமத்தை யடைந்திருக்கின்றான். அவனுக்குத்தாண்டவதரிசனமளித்து வடிவத்தின் குறையைத் தீர்த்து

வைத்துஇரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நமஸ்கரித்தார்கள். இதைத்திருச்செவிசாற்றியகர்த்தன் முனிசிரேஷ்டர்களே! அவ்வரசன துவரவையும் அவனுக்காக நீங்கள்வந்த நினைவையும் நாமறிவோம். அவ்வரசனுக்கும் உங்களுக்கும் எது இஷ்டமோ அதைஇப்பொழுதேஅளிக்கின்றோம். அந்தச் சிம்மவர்மனை சிவகங்கையென்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்து எமதுசமீபத்தில் அழைத்துவாருங்கள். அதன்பின்பு எனது சக்தியின் விசித்திரகதியை காணலாம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அதைக்கேட்ட வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியுடன் சிம்மவர்மனிடத்தில் வரவும், சுபசகுனங்கண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் சிம்மவர்மனைப்பார்த்து மகாபாக்கியசாலியானஉனக்கு அரிபிரமாதியர்க்கும் எங்கட்குங் கிடைப்பதற்கரிதாகிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தைப்பகவான்அளிக்கப்போகின்றார். நீ சிவகங்கையென்னுந் தீர்த்தத்தில் சீக்கிரமாய் ஸ்நானம் செய்து ஆனந்தத்தாண்டவத்தாற் பிரகாசிக்கின்ற பரமசிவசரணாரவிந்தத்தைத் தைத்தெரிசனஞ்செய்யற்கரிய தவத்தினல் எதைப்பெய்வையோ அப்பலத்தைப்பெறலாகும் என்று கூறியதைக்கேட்ட சிம்மவர்மன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து உத்தமர்களின் சேர்க்கையால் விளைந்த பலனைப்புகழ்ந்து சிவகங்கையில் இறங்கி ஸ்நானஞ்செய்து எழுந்திருக்கையிற் சமுத்திரத்தில் உதிக்கின்ற பாலசூரியனைப் போல ஹிரணியமான சரீரத்துடன் விளங்குவதை முனிவர்களுங்கண்டு ஹிரண்ணியவர்மனெனப்பெயர் கொடுத்தனர்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்ருவது அத்தியாயம்.

ஹிரண்ணியவர்மன் வியாக்கிரபாதருடன் சிதம்பரத்தில் வசித்ததைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணியவாசிகளான முனிசிரேஷ்டர்களே! பின்பு வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்குக்குறைவற்ற அனந்தத்திற்குக் காரணமாகிய திவ்விய பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை உபதேசித்து வேதங்களால் தேடற்கரியதும் யோகிகளாற் காணப்பட்டதாயும் இருக்கிற சிதம்பரசபையைக் காண்பித்தனர். உடனே கருணாநிதியாகிய பகவான் சச்சிதானந்த லக்ஷணமாகிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தைப் பாலித்தருளினர். புண்ணிய

சாலியான ஹிரண்ஸியவர்மனும் மனோவாக்குக்கெட்டாத தாண்டவத்தைத்தரிசித்து மேனிமுழுவதும் மயிர்க்கூச்செரிந்து ஆனந்த நீர் ததும்புங் கண்களுடன் நடனபதியாகிய தேவனைத் தண்டம் போல நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலிபந்தனத்துடன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்தபரவசனுய் அரிபிரமேந்திராதிகளாலும் காணற்கரிய நிர்த்தனவிபவத்தைத் திருவருளால் தரிசித்தேன். சுவர்ண சபையிற் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களுக்காக ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்து வரும் தேவரீருடைய கைங்கரியங்களைச் செய்வதில் நந்தி தேவருக்கு ஆஞ்ஞை யளிப்பதுபோல எனக்கும் அருளல்வேண்டும் என்று அரசன்கேட்க, ஓ ஹிரண்ஸியவர்மனே! உனது பக்தியினுல் மிகுந்த சந்துஷ்டியடைந்தனம். நீ பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்கள் மனதின்படி நடத்தலே எமக்கு மிகுந்த திருப்தியாமென்று அனுக்கிரஹித்தலும் பரமேசுவரருடைய ஆஞ்ஞையைச் சிரசால் வகித்து நமஸ்கரித்து மலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் அரசனை வியாக்கிரபாத மகரிஷி மூலஸ்தானத்திற்கு அழைத்துவந்து அவ்விடத்தும்தாண்டவதரிசனஞ்செய்துவைத்து ஓ அரசனே! நான் பூர்வத்தில் லிங்கரூபியாகிய இப்பரமேசுவரரைப் பூசித்த விசேடத்தால் ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனம் கிடைத்தது என்று சொல்லி மூலஸ்தானேசரை நமஸ்கரித்து அரசனையும் நமஸ்கரிக்கச்செய்து பின்பு தன்பேரால் விளங்கிவரும் திருப்புலீச்சுரத்தில் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கும் சிவபெருமானையும் பூசிக்கச்செய்து அதைவிடுத்து நாகபுரம் என்னும் க்ஷேத்திரத்திற்சென்று பதஞ்சலியின் பாக்கியமாகிய தேவேசனை தொழச்செய்து தன் ஆசிரமம் வந்து தனது பத்தினியின்பாதத்தை வணங்கச்செய்து ஓ பிரியே முற்காலத்தில் சரீரம் வருந்த ஒருபுத்திரனைப்பெற்றனை இப்பொழுது ஓர் வருத்தமுமின்றி உனக்கு ஒரு புத்திரன் கிடைத்திருக்கின்றான் என்று சொல்லி அரசனைப்புத்திரனுக ஒப்புவித்தனர். அரசனும் மிகுந்த களிப்புடன் இவர்களே நமக்குத் தாயுந்தந்தையுமென்று வணங்கி நிற்க, பதிவிரதாசிரோன்மணியாகிய ரிஷிபத்தினியும் முகமலர்ந்து வம்சசூடாமணியாகிய இப்புத்திரனை பரமசிவன் நமக்களித்தனரென்று சந்தோஷத்துடன் கிரகித்தனள். பிறகு களிப்புற்றமனத்துடன்புத்திரோபசாரத்தை யடைந்துவரும் மநுவம்சத்தரசனுகிய ஹிரண்ணியவர்மனை வியாக்கிரபாதர்கிருபாதிருஷ்டியினுல் பார்த்து க்ஷேத்திரமகாத்மியத்தை யுபதேசிக்கத்தொடங்கினர், ஓ அரசனே அம்பிகாபதியான சம்புவானவர் எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருப்பினும் ஒருவராலுங்காணப்படுகிறவர் அல்லர். அவ்விதமா

யினும் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் மிகுந்த கருணையுடன் பிராணிகளு டைய கர்மநேத்திரத்திற் காணும்படி நிர்த்தனஞ்செய்கின்றார். அன் றியும் பூலோகத்தில் பரமசிவன் முத்தியளிக்கும்படியான அள விறந்த க்ஷேத்திரங்களைச் சிருஷ்டித்திருக்கின்றார். அவைகளுள் முத்தியைக் கொடுப்பதான அருபத்தெட்டுஸ்தானங்கள் பரமசிவ ஸான்னியத்திற்கு ஹேதுவென்று பிரசித்தி யடைந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் ஆறுஸ்தானங்கள் முக்கியமானவை. அவற்றுள் புண்ட ரீகம், காசி, கமலாலயம் இம்மூன்றும் மிகமேலானவையென்று பெரி யோர் கொள்கை. இம்மூன்று க்ஷேத்திரத்தில் எவர்கள் நித்திய வாசஞ்செய்து தவஞ்செய்து வருகின்றார்களோ அவர்கள் க்ஷேத் திரவாச மகிமையால் காலத்தினளவே முத்தியடைகின்றார்கள். இம்மூன்றினுள்ளே புண்டரீகபுரத்தில் தரிசிப்பதாலும், காசியில் இறப்பதாலும், கமலாலயத்திற் பிறப்பதாலும் சர்வான்மாக்களும் முக்தியடையும் விசேடத்தால் இவைகளின் மகிமை யாவரால் சொல்லமுடியும். அவைகளுள்ளும் இந்த க்ஷேத்திரம் மிகுந்தமகி மையை யடைந்திருக்கின்றது நாம் ஒருக்காலுங் கமலாலயத்திற் பிறக்கவில்லை. காசியிற் சரீரத்தைவிடவுமில்லை. ஆனல் இங்கு வசிக் கின்ற நாம் சபையில் நிர்த்தனம் புரிகின்ற பரமசிவ சரணாரவிந்த தரிசனத்தினல் முக்தர்களாகவேயிருக்கின்றோம். ஈதன்றி எவர்கள் இத்தில்லைவனத்தை எதிர்ச்சையாயடைந்து தாண்டவத்தை ஒருக் கால் தரிசிக்கின்றார்களோ அவர்கள் முக்தர்களாக ஆகிவிடுகின் றார்கள். சிற்சபையின் சமீபத்திலே எக்காலத்திலும் வசிக்கின்ற வர்களுக்கு முக்தியுண்டென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? எவர்கள் இச்சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து நிர்த்தனத்தைத்தரிசித்து அனேகநாட்களைக் கழித்து பிறகு காசியைப்போல் முக்தியை யளிக்காதென்று இப்பதியை விடுத்து காசியையடைந்து அங்கு இறந்தால் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை அவமதித்தவர்கள் இவர்க ளென்று அவர்களுக்குப் பரமேசுவரர் முக்தியைக் கொடார். இந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கின்ற மனிதர்கள் உலகவியாபாரத்தில் இருந் தபோதிலும் பரமசிவத்திற்குச் சமான தேஜோவான்களாகிய ஜீவன்முக்தர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். நீ மனுவம்சத்திற் பிறந்த துடன் இவ்வானந்தத்தாண்டவத்தையும் காணப்பெற்றமையால் இதைப்பார்க்கிலும் பெறுதற்கரிய பிரயோஜனம் என்னை?

இருபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

வசிஷ்டர் ஹிரண்யவர்மனை கௌடதேசத்திற்கு அழைத்துப்போதலைக் கூறியது.

ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! இந்த க்ஷேத்திர விசேடத்தைப் பற்றிப் பூர்வத்தில் பிருகுகுலத்தில் ஜனித்த சவுனகர் நந்திதேவர் முகமாய்க் கேட்டிருப்பதை யுனக்கு வுணர்த்துகின்றேன். சவுனக மகரிஷியானவர் நந்திதேவரைப் பார்த்து திருசந்தியா காலங்களி லும் பரமேசுவரர் பார்வதியோடு நிர்த்தனஞ்செய்கின்றதாகக் கேழ் விப்பட்டிருக்கின்றேன், அந்த இடம் சுவர்க்கமா? பூமியா? பர்வ தமா? ஜலமா? வனமா? உபவனமா? ஸ்மசானமா? சூரியமண்டலமா? சந்திரபிம்பமா? இவற்றுள் எவ்விடத்தில் ஆனந்ததாண்டவ தரி சனங்கிடைக்கும் என்று கேட்கவும், சவுனகரே! கைலாசபர்வத்தில் பரமேசுவரர் தாண்டவஞ்செய்து வருகிறார். அத்தாண்டவத்தை உமாதேவியைத்தவிர மற்றெவருங் காணார்கள். புண்டரிகபுரத்தில் சிற்பசபைநடுவில் நித்தியமான ஆனந்தத் தாண்டவத்தை எல்லோரு ங் காணச்செய்கின்றார். அதைப்பார்க்க இச்சையிருக்குமேல் புண்ட ரீகஞ்செல்லல்வேண்டும் அவ்விடத்திருக்கும் சிவகங்கையைப்பார் க்கிலும் உத்தமதீர்த்தமும், அந்தச்சிதம்பரத்திற்கு மேலாகிய க்ஷேத்திரமும்! பஞ்சாக்ஷரத்திற்கு விசேடமான மந்திரமும் நடே சனுக்கு அதிகமான தெய்வமும் ஓரிடத்துமில்லை. இவைகளைத் தரி சித்து நேத்திரத்தால் உண்டாகும் பலனை அடைவாயாகஎன்றனர், உடனே சவுனகர் தில்லைவனம் அடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நா னஞ்செய்து ஆனந்தத்தாண்டவதெரிசனஞ் செய்யவேண்டியதற் காக ஒருவருடந் தவஞ்செய்புச் காருண்ணிய விக்கிரகாகியபக வான் பிரசன்னமாகி அற்புதமான ஆனந்தத் தாண்டவதரிசனந் தந்தருளினர். சவுனகரும் ஆனந்தபரிதராய்க் கண்களில் நீர்பெ ருக ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தானும் தாண்டவஞ்செய்துக்கொண் டிருக்கையில், பகவான் சவுனகரைப் பார்த்து ஓ சவுனகா! நீஇருக் குவேதத்திற்கு அதிபதியாயிருந்து ஆச்வலாயின சூத்திரத்தைச் செய்வாயாக என்று அனுக்கிரகித்தனர். அக்கட்டளையின்படியே ரிக்வேதத்திற்கு வேண்டிய சாஸ்திரங்களைச் செய்தனர். அன்றி யும், ஆயிரம் சாகையுள்ள சாமவேதத்திற் கதிபதியாய் ஜைமினி மகரிஷி இச்சிதம்பரமகாத்மியத்தைக் கேட்டுச்சிஷ்டர்களுடன்தில்லை வனம் வந்து சிவகங்கையில்ஸ்நானஞ்செய்து பக்தியுடன்தாண்டவ

மூர்த்தியைப் பூசித்து நாள்காவதுபாதத்தில் வேதம்பொருந்திய சுலோகங்களால் துதித்து காணபத்திய பதத்தை யடைந்து சம்பு வின் பின் பக்கத்திலிருந்து எப்போதும் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிச னஞ்செய்து வருகின்றார். வசிஷ்டர் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகள் பரோக்ஷஞானத்தைக் கொடுத்துமுக்தியளிக்கும் மற்றைய க்ஷேத் திரங்களைவிடுத்து சாமநேத்திரத்தால் தரிசித்தவுடன் முக்தியைக் கொடுக்கும் வல்லமையுள்ள தாண்டவதரிசனஞ் செய்துக்கொண்டு இவ்விடத்திலேயே வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்களும் அடைதற்கரிய சித்திகளை யடையவேண்டி இங்கு வசிக்கின்றோம். முந்தி என் பிதாவான மத்தியந்தினர் என்னை இத்தில்வவனத்தில். தவஞ்செய்ய அனுப்பினர். அதுமுதல் [illegible] தவஞ்செய்துக் கொண்டு வருகையில் நான்கண்ட அற்புதங்களைச் சொல்ல முடியாது எனக்குத் தவஞ்சித்தித்ததும், கலியாணமானதும், என்புத்திரன் பாற்கடலைப் பெற்றது, புத்திரனால் தேவகி நந்தனாகிய கிருஷ்ணன் சிவதீக்ஷைபெற்று சிவாகமங்களின் அர்த்தங்களை அறிந்ததும். பக்தியிலுயர்ந்த பதஞ்சலியின் சிநேகம் லபித்ததும், மகா துர்லப மாகிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங் கிடைத்ததும் இந்தக்ஷேத்திர வாசத்தின் விசேடமேயன்றி வேறில்லை.

சிவதர்மத்தில் விருப்பமுள்ள ஹிரண்ணியவர்மனே! நீங்காத உனது சரீரக்குற்றம் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்தவுடன்நீங்கி சுவர்ணமயமாக ஆனதும் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரி சனங் கிடைத்ததுமாகிய விசேடங்களை எத்தனைபுரம் சொல்லினும் அதுமுடிவுபெறாது. இந்தப் பூமிக்குள் இந்தக்ஷேத்திரம் உத்த மம். க்ஷேத்திரத்தைப் பார்க்கிலும் சிவகங்காதீர்த்தமும், தீர்த்தத் தைப்பார்க்கிலும் சிதம்பரம் சபையும்; சபையைப்பார்க்கிலும் நடேசமூர்த்தியும், நடேசமூர்த்தியைப்பார்க்கிலும் பவக்கடலைத் தாண் டுவதற்கு பாரதிபோன்ற குஞ்சிதசரணமும் உத்தமமாகும். மகா பாவியாயினும் உத்தமோத்தமமாகிய குஞ்சித சரணத்தைத்தரிசி த்தவன் மோக்ஷசுகத்தை யடைகிறான்- பக்தியாய்த் தரிசிப்பவரின் பலனைச்சொல்லவேண்டுமோ என்று வியாக்கிரபாதர்சொல்லிவரு கையில் ஆகாசத்திலிருந்து ஒரு தேஜோராசி இறங்கி வருவதைக் கண்டார்கள். அவ்வொளியைப்பார்க்கச் சக்தியற்றவர்களாய் இது என்ன ஆச்சரியமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அந்த தேஜசு பூமியின் சமீபத்தில் வருகையில் ஹிரண்ணியவர்மனுடைய

குலபுரோகிதராகிய மகரிஷிவருகிறாரென்று அறிந்து வியாக்கிரபாதர் முதலிய ரிஷிகளும் ஹிரண்ணியவர்மனும்விழுந்து எதிர்கொண்டழைத்து அர்க்கியபாத்யாதி உபசாரஞ்செய்யவும் மிகுந்த சந்தோஷித்தராயிருக்கையில் ஹிரண்ணியவர்மன் நமஸ்கரித்துக் கைகட்டிநிற்க, வசிஷ்டர் ஆசிர்வதித்து வியாக்கிரபாதர் முதலிய முனிவர்களது க்ஷேமங்களை விசாரித்துச்சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிதம்பரசபையை யடைந்து ஆனந்தத் தாண்டவத்தைத் தரிசித்து நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்தபரவசராய் நிர்த்தனஞ்செய்து அவ்விடத்திலிருந்து வியாக்கிரபாதரின் ஆசிரமஞ்சென்று வியாக்கிரபாதரின் பூசையைக் கிரஹித்து ஒருநாள் வசித்து மறுநாட் காலையிலெழுந்து நித்திய கிரியைகளை முடித்து ஓராசனத்திருக்கையில ஹிரண்ணியவர்மன் குலகுருவை வந்தித்துக் கைகூப்பி நிற்க, ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! உன்பிதா மிகுந்த விருத்தாப்பியத்தை யடைந்தபடியாலும் உன்தம்பிமார்கள் பாலர்களாயிருப்பதினாலும் ராச்சியத்தை யாளுதற்கு நாயகனில்லாமலிருக்கின்றது. நீ இப்போது அந்த இராச்சியத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்றுசொல்லவும், ஓ சுவாமி! நான் இராச்சியாதிபோகங்களில் ஆசையில்லாதுவிடுத்து இத்தில்லவனத்திலேயே வசிக்கிறதென்று நிச்சயித்திருக்கின்றேன் என்னிடத்திற் கிருபை கூர்ந்துஎன் சகோதரருக்குள் ஒருவனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டும். அன்றியும் எனக்கு மாதுரு பிதுருக்கள் இம்மகரிஷியும் இவரது பத்தினியுமாக இருத்தலால் இவர்களுடைய பணிகளைச் செய்துக்கொண்டு நானித்தலத்தில் வசிக்கும்படி அனுக்கிரகித்தல் வேண்டும் என்று அரசன் கேட்டுக்கொள்ளவும், சமீபத்திலிருந்த வியாக்கிரபாதர் ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! எங்களிடத்தில் மாதுரு பிதுரு பக்தியும் இவ்விடத்திலேயே வசிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமும் உனக்கு இருக்குமாயின் உனது இராச்சியஞ்சென்று பிதாவின் மனப்படி செங்கோலைவகித்துச் சைன்னியங்களுடன் இவ்விடம்வந்து சேரவேண்டும். வரும்போது அந்தர்வேதியில் பிரம்மயாகஞ்செய்யுமிடஞ்சென்று அவ்விடத்திலிருக்கும் திருஸஹஸ்ர முனீசுவரர்களை ரதத்தின்பேரில் ஏற்றி மரியாதையுடன் விரைவில் அழைத்துவரவேண்டும் என்று வியாக்கிரபாதர் சொல்லவும், ஹிரண்ணியவர்மன் ஒருவாறு ஒப்பி நடேசரைத்தியானஞ்செய்து ஹேமசபையை யடைந்து பகவானை நமஸ்கரித்து ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனத்தைவிட்டுப் பிரியமனமில்லாது நிற்கையில், ஓ ஹிரண்ணிய

வர்மனே! நீ உனது நகரஞ்சென்று அரசைவகித்து இவ்விடம்வரு ம்போது எமது திருஎகலிர முனீசுவரர்களை அழைத்துவரவேண் டுமென்று பரமேசுவரர் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அதை வணக்கத் துடன் அங்கீகரித்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களையும் பிரமதகண ங்களையும் மற்றுமுள்ள ரிஷிகளையும் நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றான்.

இத்தில்லவனத்தை நகரமாய் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்கிற கரு த்துடன் அடிக்கடிபார்த்து சிதம்பரத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்துப் புறப்பட்டு வசிஷ்டருடன் தன்னுடைய நகரத்தை யடைந்தனன். உடனே அரண்மனைபிற்சென்று மந்திரிகளை வரவழைத்து ஓமந்திரி களே! நமது சதுரங்க சைன்னியங்களுடன் நீங்கள் புறப்பட்டுஎன் னுடன் வாருங்கள் என்று ஆஞ்ஞாபித்து தன்னுடைய பந்துக்களை யும், மித்திரர்களையும், சகோதரர்களையும், அழைத்துக்கொண்டு கோசங்களோடும், வாகனங்களோடும், ஆயுதங்களோடும் புறப்ப ட்டு அந்தர்வேதியென்னும் க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து அங்கு வசி த்துக்கொண்டிருக்கும் திருஎகலிர முனீஸ்வரர்களை நமஸ்கரித்து தில்லவனத்தில் வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவர்களை இர தங்களி லேற்றிக்கொண்டு சிலநாட்களில் தில்லவனத்தையடைந்து அவ்வனத்தை வணங்கி கணபதி, சுப்பிரமணியர். பதஞ்சலி வியாக் கிரபாதர்களோடு விளங்காநின்ற ஸ்ரீசாம்ப பரமேஸ்வரரைத் தியா னித்து நமஸ்கரித்து, சகோதரர்முதலிய தனது பரிவாரங்களுடன் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, சிற்சபையையடைந்து சிதானந்த மாகிய சிதம்பரத்தையும் தரிசித்து சகலபாவங்களையும்நிவர்த்திப்ப தாகிய ஆனந்தத்தாண்டவத்தை யனுபவித்து அளவிறந்த ஸ்துதி களைச்செய்து கண்குளிரப்பார்த்து மனங்கனியப்பாவித்து ஆனந்த மூர்ச்சையடைந்து மீண்டுந்தெளிந்து நடராஜமூர்த்தியை நமஸ்கரி த்தனன். பிறகு அங்குநின்று வலமாய் வெளிவந்து சந்தோஷித்த ரான வியாக்கிரபாத மகரிஷிக்குத் தான் அழைத்துவந்த மூவாயிர முனிவர்களையும் தனித்தனியே காண்பிக்கும்போது ஓர்முனிவர்கு றைதலைக்கண்டு மனவருத்த மடைந்து முகம்வாடி முனிசிரேஷ்டர் களை அடிக்கடி எண்ணிக்கொண்டு கணக்கிடும்பொழுது மூவுலகங் களிலுங் கிடைத்தற்கரிய முனீசுவரர் ஒருவரைக் காணாதுவருந்தி நிற்கும்பொழுது கருணாநிதியாகிய பகவான் அசரீரிவாக்கினால் அரு ளுகின்றனர். ஹே ஹிரண்ணியவர்மனே! மூவாயிர முனிவர்களுக்

குள் ஒருவரைக்காண்கிலேம் என்றுவருத்தமடைதல் வேண்டாம் சுத்தவம்சத்தில்ஜனித்தவர்களாயும் தேஜோவான்களாயும் இருக்கிற இவர்களுக்குள் நாம் ஒருவராயிருக்கின்றோம் என்றெழுந்த தெய்வ வாக்கைக்கேட்ட அரசன் இம்முனிவர்கள் பரமசிவ ரூபிகளென்று அறிந்து அவ்விசாரத்தை விடுத்துச் சந்தோஷசித்தனாயிருந்தனன். பிறகு முனீசுவரர்கள் வியாக்கிரபாதரை நமஸ்கரித்து மனக்களிப்புடன் சொல்லுகின்றனர். பிரம்மதேவர் எங்களை அந்தர்வேதிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனது எங்களுக்குமிகுந்த க்ஷேமகரமாச்சுது. நாங்கள்சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தோம். இனிஎங்களை இச்சிதம்பரத்தைவிட்டு பரமேசுவரர் எவ்விடத்துக்கும் அனுப்பமாட்டார் என்னலும் வியாக்கிரபாதர் நீங்கள் சொல்லியது உண்மையே என்றனர். பின்பு அரசன் ஹேமசபைக்கு மேற்பக்கத்தில் முனீசுவரர்களையும் சேனைகளையும் வசிக்கும்படிச்செய்து தானும்ஆனந்ததரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு வசித்தனன்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்கு மகுடஞ் சூட்டி ஆலயப்பிரதிஷ்டை செய்வித்ததைக் கூறியது

சோட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே! சிவபக்தியிற்சிறந்த ஹிரண்ணியவர்மன் சிவாலயப்பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென்கிற பூரண அவாவுடன் வசித்துவருகையில் ஓர் நாள் வியாக்கிரபாதமகரிஷி ஹிரண்ணியவர்மன் வசிக்குமிடத்து வந்து அவ்விடத்திலிருக்குந் திருலக்ஷ முனீசுவரர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றனர். சத்தியசந்தனும், மகாவீரனும், மனுகுலத்திலுதித்தவனுமிருக்கின்ற இவ்விரண்ணியவர்மனே, இப்பூமி முழுவதையும் ஆளவேண்டும். இவனது தம்பிமார்களாகிய இருவர்களும் யுவராஜாக்களாயிருந்து குறைவற்றசம்பத்தையுடைய கௌடதேசத்தை ஆண்டுவரவேண்டும் என்றுரைத்தலும், அதைக் கேட்ட முனீந்திரர்கள் உடனே ஹிரண்ணியவர்மனுக்கு விவாகம் செய்வித்து ஹேமசபையின் சமீபத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வ

தற்காக தேவர்களெல்லோரும் வசிக்கும்படியான ஓர் விசித்ரமண்டபம் ஒன்று எற்படுத்தச்செய்து அதில் நவரத்னமயமான சிங்காதனம் ஒன்றமைத்து மண்டபத்தை ரத்ன தீபங்களாலும், மனோகரமான மாலைகளாலும் காஞ்சனமயமான தோரணங்களாலும் அலங்கரித்து உத்தம தீர்த்தங்களாலும் நிறைக்கப்பட்ட சுவர்ணகலசங்களை ஸ்தாபித்து சுவர்ணமான புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து மங்களப்பொரிகளாலும், நெய்களாலும்; சமித்துக்களாலும், குசங்களாலும் வேதமத்தியை நிறைத்துப் பட்டாபிஷேகத்திற்கு முதல்நாள் நடத்தவேண்டிய விதிகளை நடத்தினார்கள். மறுநாள் உதயத்தில் திருஸகஸிர முனீசுவரர்கள் நித்திய கர்மங்களை முடித்து நல்ல முகூர்த்தத்தில் அரசனுக்கு பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து சுவர்ணமயமான மகுடத்தையும், ஹேமமாலையையும், ஜயத்தைக்கொடுக்கும்படி வீரவாளையும் தரிசிக்கச்செய்தார்கள். பிறகு ஹிரண்ணியவர்மன் இராச்சியத்தில் தனது முத்திரை வழங்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்து மகுடத்தால் சேர்ப்பிக்கும் சிரத்தால் பிதாவைப்போன்ற வியாக்கிரபாதமுனிவரை வணங்கினான். வியாக்கிரபாதரும் வணங்கி அரசனை வாரியணைத்து சாம்பிராச்சிய பதத்தில வாழ்ந்திருப்பாயென்று ஆசீர்வதித்து அரசர்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிய வியாக்கிரத்வஜத்தையுங்கொடுத்து அவன் கையைப்பிடித்துச் சிதம்பரசபையிற் பிரவேசித்து நடராஜமூர்த்திக்கு அரசனால் புஷ்பாஞ்சலி செய்வித்து அரசனது சிரசில் பகவானுடைய குஞ்சிதசரணத்தைச் சில நேரந் தாபித்தருளினர். இதுகண்ட திருஸகஸிர முனீசுவரர்கள் தேவர்களுக்குங் கிடைப்பதற்கரிய இப்பதத்தை அரசனடைந்தனனென்று ஆனந்தித்தார்கள். அவ்வனுக்கிரகபாத்திரனை அரசன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியுடன் பகவானுடைய சந்நிதியில் அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ தேவதேவனே! எங்கள்வம்சத்திற்பிறந்த அரசர்களால் நீதிதவறாது சேர்த்துவைத்திருக்குந் தனங்களையெல்லாம் தேவரீர்பொருட்டு அர்ப்பணஞ் செய்துவிட்டேன். பிறகு என்னால் தர்மமாய்ச் சம்பாதிக்கப்படுகிற ஆறிலொருபங்கில் ஐந்திலொரு பங்கு தனத்தை என் ஜீவனோபாயத்திற்காகவும், மற்றைய நான்குபங்கை சரணாரவிந்தத்திற்கே காணிக்கையாகவுஞ் செலுத்திவிடுகிறேன் என்னுடைய வம்சத்திற் பிறந்தவர்களாலுஞ் சைன்னியங்களாலும் அறிந்தும் அறியாததும் தேவரீருக்குச்செய்யப்போகிற அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கருணாதிருஷ்டியால் அவர்களை நற்கதியிற் சேர்த்தல்வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்து நிற்க, அவ்வரசனை

வியாக்கிரபாத மகரிஷி அழைத்து மூலஸ்தானேசரை வணங்கச் செய்து தமது ஆசிரமஞ்சென்றனர், பிறகு ஹிரண்ணியவர்மனும் பட்டத்து யானையின்பேரிலேறி சங்கம், காளகம்முதலியவாத்தியங்கள் கோஷிக்கவும், நால்வகைச் சைனியங்கள் சூழ்ந்து வரவும், வந்திகள் ஸ்தோத்திரங்கள் செய்யவும், துவஜங்கள் ஆகாசத்தைமறைக்கவும், க்ஷேத்திரத்தைப் பிரதக்ஷிணம் வந்து தனது மாளிகையை அடைந்து பிதுர் பிதா மகாதிகள் அமர்ந்து அரசாண்ட சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தனன். பின்பு வீரர்களாகிய தனது சகோதரர்களை யழைத்து அரசசின்னங்கள்யாவும் கொடுத்துச் சுவர்ணகும்ப ஜலங்களால் ராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து ஓ அநுஜர்களே! நீங்கள் சகல சைன்னியங்களோடும் நமது தேசஞ்சென்று முன்னோர்கள் எவ்விதம் ஆண்டார்களோ அவ்விதம் நீதிதவறாது அரசாண்டுவரக்கடவீர்களென்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். அவர்களதை ஒப்புக்கொண்டு நடராஜபதியை வந்தித்துத் தமது தேசத்தை யடைந்தார்கள்.

பிறகு ஹிரண்ணியவர்மன் வியாக்கிரபாதரை நமஸ்கரித்து சுவாமி! இந்தத்திவ்விய சிதம்பர க்ஷேத்திரத் திருப்பணிசெய்யும் திருஸகஸிர முனிஸ்வரர்கட்கு திருமாளிகை யமைத்துவைக்கவும் அபேக்ஷிக்கின்றேன் அநுக்கிரகித்தல் வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அப்படியே செய்குகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உடனே அரசன் விசுவகர்மாவை யழைத்து இச்சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தையும், திருஸகஸிர முனிவர்களின் மாளிகையையும் மனோக்கியமாக நிர்மாணஞ்செய்யவேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபித்தனன். உடனே விசுவகர்மாவும் அன்புடன் அங்கீகரித்து விசேஷ விஸ்தாரமான பஞ்சவர்ணங்களையும், உயர்ந்த தோரணங்களையும், உன்னத பிராகாரங்களையும், ஆகாயத்தைபளாவிய கோபுரங்களையும், அநேகமண்டபங்களையும், நவரத்தினமயமான தளவரிசைகளையும், ஆச்சர்யகரமான சித்திரப்படங்களையும், உத்துங்கமான துவஜங்களையும், சுவர்ணப்பட்டங்கள் கட்டிய அட்டாளமண்டபங்களையும், வச்சிரங்கள் பதித்து சுவர்ணசாந்துக்கள் பூசிய சுவர்ண சுவர்களையும், பவழங்களாலமைந்த உயர்ந்த கொடுங்கைகளையும், பிரகாசிக்கின்ற நீரோட்டமுள்ள வச்சிரஸ்தூபிகளையும், இந்திரநீல வேதிகளையும், மாணிக்கஸ்தம்பங்களையும், முத்துப்பந்தல்களையும், இந்திர நீலக்கற்களால் கட்டப்பட்ட பிராகாரங்களையும் நிர்மாணஞ் செய்தனன் இவ்விதம் நிர்மாணிக்கப்பட்ட சிதம்பரக்ஷேத்திரமானது ஏககாலத்தில் கோடி

சூரிய சந்திரர்கள் உதித்ததுபோலவும், இதுவரையில்காணப்படாத ஆச்சரியகரமாயும், வைகுண்ட சுவர்க்கங்களைப் பரிகசிப்பதாயும், நினைக்கவும் சொல்லவும் முடியாத விசித்திரங்களை யுடையதாயும் விளங்கின. அன்றியும் உப்பரிகைகளோடு கூடியதாய் சுவர்ண கலசங்கள் அமைந்ததாய் துவாரதோரணங்கள் உடையதாய் வீதிகளோடும் பிரகாரங்களோடும் விளங்குவதாய் உள்ள ஆசிரமங்களைத் திருஸகஸிர முனீசுவரர்களுக்கு அற்புதமாக விசுவகர்மாவைக் கொண்டு அமைத்தனன். பிறகு ஹிரண்ணியவர்ம சக்கிரவர்த்தி புண்ணியமான தினயில் ஸ்திரநக்ஷத்திரத்தில் வாஸ்துசாந்தி முதலியதுகள் நடத்தி விஸ்தாரமான ஆசிரமங்களில் திருஸகஸிர முனீசுவரர்களைக் கிருகப்பிரவேசஞ் செய்துவைத்தனன். பின்பு லோகானுக்கிரக காரணரான நடேசமூர்த்திக்குத் திருமஞ்சன முதலாகிய உத்ஸவக்கிரமத்தை வேதாகமப்பிரமாணஞ் செய்வதற்குப் பதஞ்சலி முனிவரால் ஏற்படுத்தி தேவோத்ஸவ விதாயகமான பூஜாஸூத்திரத்தை உத்தம லக்ஷணமமைந்த யானையின்பேரில் அலங்காரமாக வைத்து சகலவாத்தியங்களுடன் பட்டினப்பிரவேசஞ்செய்து சபா பிரவேசஞ்செய்து வைக்கத் திருஸகஸிர முனீசுவரர்கள் மிகுந்த சிரத்தையுடன் பூஜாஸூத்திரத்தைப் படித்து அதிற்சொல்லியபடி மாஹோத்ஸவங்களையும், ரிதுக்களில் செய்தற்குறிய உத்ஸவங்களையும் நக்ஷத்திரோற்ஸவங்களையும், நித்தியோத்ஸவங்களையும் உசிதமாய் நிச்சயித்து ஹிரண்ணியவர்மச் சக்கிரவர்த்திக்கு அறிவித்தனர்கள்.

அதைக்கேட்ட அரசனும் முனிவர்கள் சொல்லியபடி செய்வதென்று நிச்சயஞ்செய்தனன். பிறகு பார்த்திபவருடத்தில் ஆனி மாதத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் பகவானுக்கு ரதோத்ஸவஞ் செய்ய நிச்சயித்துத் திருஸகஸிர முனிவர்களைக்கொண்டு தேவர்களையழைத்தல், துவஜாரோகண முதலிய தேவயாகக் கிரியாயோக்கியமான இருபத்தேழுநாளைய மகோற்ஸவங்களையுஞ் சங்கர்ப்பிக்கச் செய்தனன். பிறகு தேவர்களும், தேவஸ்திரீகளும், ரிஷிகளும் மனிதர்களும், மகிபாலர்களும் உற்ஸவ தரிசனத்திற்காக வந்தனர்கள். அரசன் கோபுரங்களை விருஷபத் துவஜங்களால் அலங்கரித்து வீதிகள் தோறும் மகரதோரணங்கள்கட்டி சுவர்ணகும்பங்கள் வைத்து எங்கும் மகோற்ஸவம் வழங்கும்படிச் செய்தனன்.

இதைக்கண்ட அனேக ஜனங்கள் நிர்த்தனஞ்செய்தார்கள் பிறகு அரசன் நடராஜமூர்த்திக்கு ஒவ்வொருரத்தினங்களாற் செய்த பூஷணங்களையும், உற்ஸவயோக்கியமான உயர்ந்த சிங்காதனம், இரத்தின தண்டம், சுவேதசத்திரம், அநேக விருஷபத்துவஜங்கள் முதலிய உபகரணங்களையும் ஏற்படுத்தி மஹோத்ஸவம் நடந்துவருகையில், பகவான் பூரநக்ஷத்திரத்தில் வீதியில் எழுந்தருளும் ரதோற்சவ வைபவத்தைக்கண்டு தேவர்கள் ரிஷிகள் மனிதர்கள் முதலியவர்களெல்லாம் ஆனந்த விசேடத்தால் தன்யர்களாய் லயித்திருந்தனர்கள். பின்பு ஆடிமாசத்தில் முன்செய்த மகோற்சவத்தில் ஏற்றங் குறைவுகளிருப்பின் அதை பகவான் க்ஷமித்தல்வேண்டி தெப்போற்சவத்தையும், ஆவணிமாதத்தில் யாகதீக்ஷை செய்தவுடன் புஷ்பவிமானத்தில் வைத்துப் பவித்திரோத்ஸவத்தையும், பாத்திரபதோத்ஸவதையும், ஐப்பசி மாதத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் திருக்கலியாண மகோற்சவத்தையும், கார்த்திகை மாதத்தில் தீபோற்சவத்தையும், மார்கழி மாதத்தில் ஆருத்திரையோடு கூடிய சுபதினத்தில் அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், விசுவாமித்திரர், பராசரர், வாமதேவர், வசிஷ்டர், ஜைமுனி, பாரத்துவாஜர், பிருகு, கண்ணுவர், காசிபர், மற்றுமுள்ள ரிஷிகளும் தில்லவனத்தை யடைந்து, திருஸகஸிர முனிசுவரர்களோடு கூடி சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து க்ஷேத்திரத்தை மூன்று பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சபேசரை நமஸ்கரித்து பரமானந்த சாகரத்தில் மூழ்கியவர்களாய் கோலவுருவங்கொண்டு கோவிந்தனும், அம்ஸவடிவெடுத்து அயனும், அடிமுடி தேடியும் காணவொண்ணாத நடராஜ தெய்வமே! உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றோம். விசுவரூபனே! காலவைரியே! சூலபாணியே! ஆக்கி அளித்துத்துடைக்கும் காரணமே! கருணைபுரிய வுருவாய்க்கொண்ட கற்பகமே உம்மை வந்திக்கின்றோமென்று பலவாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து அஷ்டாங்கத்துடன் நமஸ்கரித்து அளவிறந்த மனோபீஷ்டங்களைப் பெற்று அவரவர்கள் சென்றார்கள். ஆதலால் ஒருவராலும் சொல்லி முடியாத அந்தப் புண்ணியதினத்தில் பகவானுக்கு மகோற்சவத்தைச் செய்யக்கடவை என்று வியாக்கிரபாதர் அரசனை நோக்கிக் கூறலும் அரசன் திருஸகஸிர முனிசுவரர்களுக்கு அறிவிக்க அவர்களும் மிகுந்த அன்புடன் புண்ணியதினங் கிடைத்தசென்று புண்ணிய தீர்த்தங்களைக்கொண்டு அமலராகிய நடேசருக்கு வேத மந்திரங்களால் அபிஷேக மகோற்சவத்தைச்செய்து கிருதமால புஷ்பங்களால் அலங்கரித்து நைவேத்திய முதலிய உபசாரங்கள்செய்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மன் இவர்களுடன் தர்சித்தார்கள்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஹிரண்ணியவர்மன் நடேசமூர்த்திக்கு உற்சவாதிகள் நடத்தலைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ய வாசிகளான முனிவர்களே! புஷ்யமாத உற்சவ விதியை வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்யவர்மனுக்குச் சொல்லியதை நாம் உங்கட்குச் சொல்லுகின்றோம். புஷ்யமாதத்தில் புஷ்யநக்ஷத்திரத்தோடு 'கூடிய தினத்தில் சுபலக்கினத்தில் எவர்கள் மகாநைவேத்தியஞ் செய்கிறார்களோ அவர்கள் சாசுவதமான மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறார்கள் என்றுரைத்த வியாக்கிரபாதர்வசனத்தைக்கேட்ட அரசன், திருஸகஸிரமுனீசுவரர்களைக்கொண்டு அந்தபுஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் கைலாசபர்வதத்திற்கொப்பாகிய அன்னக்குவியலையும், பக்ஷிண போஜ்யங்களையும், லேகிய சோக்ஷியங்களையும், வெய்யலாலும் அக்கினியாலும் பக்குவமான போஜனவஸ்துக்களையும், அனேகவிதமான அப்பங்களையும், பருப்புக்களையும், மா, பெலா, வாழை முதலிய பலவர்க்கங்களையும், மகாநைவேத்தியமாக பகவானுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தனன். இதைக்கண்ட சகலமான முனிவர்களும் பூபதியினுடைய பக்தியைக் கொண்டாடினார்கள். வியாக்கிரபாதரும் சந்தோஷ சித்தராய் வேந்தனைப்பார்த்து நடேசமூர்த்தியின் உற்சவத்தின் இன்னுமொருவிசேடத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஆனிமாதத்தில் பூரநக்ஷத்திர புண்ணியதினத்தில், தேவர்கள், முனிவர்கள், சித்தவித்தியாதரர்கள், யக்ஷராக்ஷஸர்கள், மனிதர்கள் முதலிய எல்லோருங்கூடி பக்தியுடன் தில்லவனத்தை யடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிற்சபையையடைந்து, தேவதேவராயும், நிர்மலராயும், நிஷ்கிரியராயும், நித்தியராயும், நிஷ்களங்கராயும், மாயாதீதராயும், மகாதீதராயும், தரித்திருக்கும் சந்திரனால் திக்குகளைப் பிரகாசிக்கப் படுத்துகிறவராயும், நெற்றிக்கண்ணால் முப்புரத்தை எரித்தவராயும், கருணைக்கடலின் அலைகள் தவிழுங் கடாக்ஷ வீக்ஷண்யத்தை யுடையவராயும், புன்னகையால் மனோகரமாகிய முகசந்திர மண்டலத்தால் விளங்குகிறவராயும், நாகேந்திரங்களைக் குண்டலங்களாகத்தரித்தவராயும், வியாக்கிர சர்மதாரராயும், பார்வதி வல்லபராயும், நாகயஞ்ஞோப வீதராயும், அழகுபொருந்திய பாதச்சிலம்பின் ஒலியால் நிறைந்த திக்குகளை உடைத்தானவராயும், வலதுகாலால் அபஸ்மாரத்தை மிதித்து அனுக்கிரக ரூபமான வாமசர்ணத்தைத் தூக்கி நடித்தவராயும்

விளங்காநின்ற நடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்து ஆனந்தவெள்ளம் பெருகத்துதித்துப் பன்முறை வந்தித்துச் சரணாரவிந்தத்தைச் சிந்தித்து அவரவர்கள் வாசஸ்தலஞ் சென்றார்கள். ஆதலால் அப்புண்ணியதினம் வருகிற வருடத்தில் சமீபித்திருப்பதினால் உற்சவத்திற்குரிய பெரியரதம் முதலியவைகளைச் சீக்கிரமாய் அமைத்தல்வேண்டும், மனுகுலதிலகனே என்று வியாக்கிரபாதர் உரைத்தலும், அவ்வண்ணமே செய்வித்து மிதுனமாசம் வந்தவுடன் மிகுந்த அன்புடன் நடேசர் சந்நிதியில் கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் துவஜாரோகணஞ் செய்யவேண்டி தேவதாஹ்வானஞ்செய்து விருஷபம் எழுதிய துவஜப்படத்தைப் பட்டிணப்பிரவேசஞ் செய்வித்து ஆகம விதிப்படி துவஜாரோகணஞ் செய்தார்கள். மறுநாள் இரவில் மிருதங்கம், பேரி, துந்துபி முதலிய அநேக வாத்தியங்கள் கோஷிக்கவும், மறுதினத்தில் தேவர்கள் ரிஷிகள் முதலானவர்களும் தங்கள் தங்கள் பத்நிகளுடன் நடேசருடைய தரிசனத்திற்கு வந்தனர்கள். பூலோகத்தில் மத்தியார்ச்சுனம், மாயூரம், திருவெண்காடு' வேதாரண்ணியம், திருவாரூர், பஞ்சனதம், காஞ்சீபுரம், அருணாசல முதலிய உத்தம க்ஷேத்திரங்களால் விளங்கும் பரமசிவ கலாபேதமடைந்த சிவமூர்த்தங்களெல்லாஞ் சித்சபேசரின் தரிசனத்திற்கு வரவும், உற்சவத்திற்காக யாகதீக்ஷை முதலிய விதிகளைச்செய்து ஒன்பதாவது தினத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் நடேசமூர்த்தியை அதிவிசித்திரமான சுவர்ணமயரதத்தில் ஆரோகணஞ்செய்வித்து ஜனங்களால் பற்பலவிதமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதியில் அநேக வாத்தியங்கள் முழங்க, வேதங்கள் கோஷிக்க, பக்தர்கள் ஜயசப்தங்கள் கூற, தேவர்கள் களிக்க, முனிவர்கள் துதிக்க, பிரதக்ஷிணஞ் செய்வித்து சிற்சபாப்பிரவேசம் பண்ணுவித்தனன். இந்த உற்சவவைபவத்தைக்கண்டு களித்த வியாக்கிரபாதர் மன்னனை நோக்கி, ஹிரண்ணியவர்மனே! இதுவரையில் உற்சவம் பூர்த்தியாய்விட்டது. இனி யாவர்க்கும் ஸ்நானமாத்திரத்தில் முத்தியளிக்கும் தீர்த்தஸ்நான மகோற்சவத்தைச் செய்வித்தல்வேண்டுமென்றருளலும். ஓநாதனே எவ்விடத்தில் எந்தத்தீர்த்தத்தில் தீர்த்தாடன மகோற்சவத்தைச் செய்யல்வேண்டுமென்று கேட்டலும், வியாக்கிரபாதர் அநுக்கிரகிக்கின்றனர். இந்தப் புண்டரிகபுரத்திற்கு வடகிழக்கில் ஸ்நானஞ் செய்பவர்களின் பாவங்களைப்போக்க விளங்குஞ் சமுத்திரத்தில் தீர்த்தாடனஞ் செய்வித்தல்வேண்டும். இதன் விசேஷத்தை அறிவிக்கும் பூர்விக சரித்திரம் ஒன்றிருக்கின்றது. அதையுரைக்கின்றேன். தீர்த்தங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாகிய வருணதேவன் பகை

வர்களை மாய்க்கும் வல்லமைபூண்ட ஓர் அசுரன் நாறுண்டுகடோயுத் தஞ்செய்து வருகையில், ஓர் பிராம்மண சிரேஷ்டர் இவர்களின் யுத் தத்தைச் சமாதானஞ்செய்யவேண்டி இரவில் தனித்து வருணனி டஞ் சென்றார். அப்போது தன்னிடம்வரும் அந்தணரை இராவா தலால் பகுத்துணராது அசுரேந்திரன் இவ்வடிவுகொண்டு வருகின் றனென்று நினைத்துப் பிதியினால் தனது வருணபாசத்தை ஏவலும் பாசத்தாற் கட்டுண்டு அந்தணர் ஆவியிழந்தனர். உடனே வருண தேவன் பெரிதாகிய பிரம்மஹத்தியினாற் பீடிக்கப்பட்டுத் தெய்வ தேஜசு இழந்தவனாகி ஆயினன். உடனே ஜலாதிபதியான வருணன் பாவியானவுடனே சப்த சமுத்திரங்களுஞ் சோஷித்து விட்டன. கடல்கள் வற்றவும் உலகத்தில் மழையில்லாது ஜீவகோடிகள் மிகு ந்த தாபங்களை அடைந்தன. இதைக்கண்ட இந்திராதி தேவர்கள் மிகுந்த வியாகூல சித்தர்களாய் வருணனுடைய பாபத்தை நிவர்த் திக்கவேண்டித் தில்வவனம் வந்து சபேசனையடைந்து சாஷ்டாங்க மாய் நமஸ்கரித்து சந்திரனைச் சடையில் தரித்தவனே! தயாரசம் பொருந்திய கடாக்ஷமுடையவனே! நெற்றிக்கண்ணால் காமனையெரித் தவனே! பாற்கடலிலெழுந்த விஷத்தைத் தரித்தவனே! யானையின் தோலையுரித்தவனே! திரிபுரத்தை எரிக்கச் சிரித்தவனே! கனகச பையை நிர்த்தனஞ்செய்ய வரித்தவனே! என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்து வருணனுடைய பாவத்தைத் தீர்த்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டிநிற்றலும், பகவான் அசரீரியாய் ஓ தேவர்களே! நாம் மாசி மாதத்தில் மகநக்ஷத்திரத்தில் இத்தலத்திற்கு ஈசான்னியதிக்கிலுள்ள சமுத்திரத்தில் வருணனுடைய பிரமஹத்தியை தீர்த்துவைக்கிறோ மென்று அனுக்கிரகித்தலும், ஆனந்தரச பூரணமான திருவாக்கைக் கேட்டுச் சந்தோஷ சித்தர்களாய் தேவர்கள் தத்தம் இடம் சென் றார்கள். வருணன் அப்புண்ணியகாலம் வரும்பொழுது சமுத்திர தீரஞ்சென்று இனி நம்முடைய பாவம் சுருங்கிவிடுமென்று நினைத் திருக்கையில் மக நக்ஷத்திர தினத்தில் பரமேஸ்வரர் பார்வதி சமேத ராய் விருஷபாரூடராய்ச் சிவகணங்கள் சூழ பிரசன்னமாகி வருண னைச் சாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்தலும் பாவங்கள்நீங்கிப் பரிசுத் தமடைந்தனன். உடனே பகவானை நமஸ்கரித்து நாதனே! இனி நான் இவ்விதமான பாவங்களைப்புரியினும் அதை இத்தீர்த்தத்திலே யே தீர்த்தருளல்வேண்டும். அன்றியும் உலகங்களில் ஜீவகோடிகள் செய்யும் பாவங்களையும் இப்புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானதினம் நீக்கியரு ளல் வேண்டுமென்று வரங்கேட்டலும், அவ்விதமே ஆகுகவென்று அனுக்கிரகித்து மறைந்தருளினர். ஆதலால் ஓ பூபாலனே! அப்

புண்ணியதீர்த்தத்தில் உத்திராக்ஷத்திரத்தில் தீர்த்தாடன மகோற்சவத்தை நடத்தல் வேண்டுமென்றுரைத்தலும், ஹிரண்ணியவர்மன் சபாநாதரை தீர்த்தயாத்திரோத்சவத்திற்காக எழுந்தருளச் செய்து வரும்போது ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டித் தேவர்களும் முனிவர்களும் சித்தர்களும் யக்ஷராக்ஷஸர்களும் மனிதர்களும் மிகுந்த பிரேமையுள்ளவர்களாய் சமுத்திரதீரமடைந்து சுவர்ணங்களேயும், முத்துரத்தினங்களேயும், பவழங்களேயும் சமுத்திரராஜனுக் குபசாரமாகக் கொடுத்து நடேசர் சந்நிதியில் பாவங்கள்தீர ஸ்நானஞ்செய்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவர்களிடம் சென்றனர். இவ்வித மகோற்சவத்தைநடத்தி பகவானே சிற்சபையிற் பிரவேசஞ்செய்வித்து சாஸ்திரங்களாகிய பயோநிதியின் கரையைக் கண்டவர்களாயும் பிரகஸ்பதிக்குச் சமானமானவர்களாயு மிருக்கின்ற திருஸகஸிர முனீசுவரர்களாலும், பணிகுலசிரேஷ்டரான பதஞ்சலி பகவானுலும், வியாக்கிரபாத மகாரிஷியினுலும், பிரதிதினமும் அர்ச்சிக்கப்பட்ட ஆனந்த நடராஜமூர்த்தியை ஹிரண்ணியவர்ம மகாராஜன் சந்தோஷசித்தனுய்த் தரிசனஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தான்.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே! மகிமைதங்கிய இப்புண்ணிய மகாத்மியத்தை எவர்கள் படிக்கின்றுர்களோ, எவர்கள் கேட்கின்றுர்களோ, எவர்கள் கேட்டு ஆனந்திக்கின்றுர்களோ, எவர்கள் எழுதுகின்றுர்களோ,! அவர்களுக்கு சிற்சபேசன் அபீஷ்ட பலன்களேயும் முத்திகளேயும் அளிக்கின்றனர் என்று சூதமகாமுனி அருளலும், மகரிஷிகளெல்லோரும் ஆனந்தபரிதர்களாய் சூதாசாரியரை உபசரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சிதம்பர க்ஷேத்திரமடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிற்சபாநாதரைத் தரிசித்துப் பூரணதிருப்தியையடைந்து மிகுந்தகளிப்புடன் நித்தியவாசஞ்செய்து சுகித்திருந்தனர்.

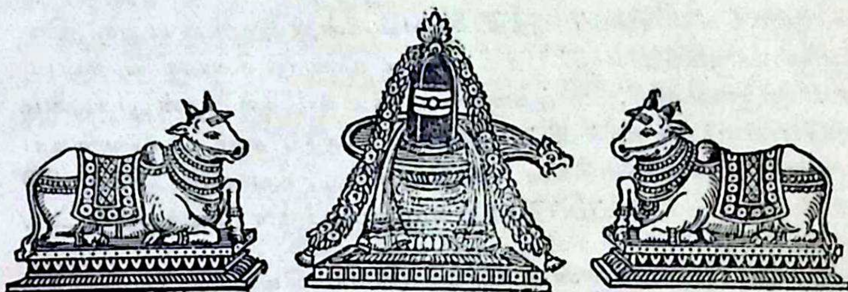
இருபத்தாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

சிதம்பர மாத்மியம் முற்றிற்று-

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைவாழந்தணர்களுள் ஒருவராகிய உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளின் புராண வரலாறு.

கணபதி வணக்கம்.

அஞ்சிற்குழலமயன்மாலுங்காணுவொளியன்
சஞ்சிதப்பிராரத்துவஞ்சடையறவறுக்குங்
* குஞ்சரமுகத்துச்சந்திரசேகரர்
நெஞ்சிற்கருதிநிமலனடிசேர்வாம்.

உமாபதி சிவவணக்கம்.

சீர்பூத்தபொதுவிலருணடம்புரியுஞ்சிவபெருமான்றிருத்தந்திட்டு
மேர்பூத்ததிருமுகக்கொண்டுயர்பெத்தான்சாம்பனுக்கெழில்வீடீந்து
பார்பூத்தசிவப்பிரகாசம்முதலாஞ்சாத்திரங்கள்பகர்ந்துநாளுங்
கார்பூத்தகொற்றவன்குடியிலமருமாபதியைக்கருதிவாழ்வாம்.

புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய இப்பரதகண்டத்தின்கண் தென்னுடுகள் பலவற்றினுஞ் சிறந்ததும் திவ்வியக்ஷேத்திரங்கள்நிறைந்து விளங்கப்பெற்றதுமாகிய சோழமண்டலத்திலே ஸ்ரீ பூலோககைலா

---

* குஞ்சரமுகத்துச் சந்திரசேகரர் என்றது கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரிய மடாலயத்திலிருக்கும், யானைமுகத்தையுடைய விநாயகரின் திருநாமமாம்.

சாகிய சகாப்தத்தின்கண் சற்றேறக்குறைய (475) வருஷங்களுக்கு முன்னே ஸ்ரீ தில்லைவாழந்தணர் குலத்திலோர் தீக்ஷித சுவாமிகளுக்கு நெடுநாளாகப் புத்திரசந்தானமின்றி இருந்து பிறகு திருவருள் கிருபையால் ஓர் புத்திரராகிய உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவவதாரஞ் செய்தருள அந்த சுவாமிகள் முன்பூர்வஜன்மதவோபலத்தை முன்னிட்டு இளமையிலேயே தாம் கற்கவேண்டிய சகல வேதசிவாகமாதிகளை யோதியுணர்ந்து, உபநயன தீக்ஷாவிதியின்படியாவும் செய்யப்பெற்று எழுவயதுக்குள் முடிந்துவிட்டன.

அப்பால் பதினான்கு வயதிற்குள்ளாக சிவபெருமானுக்கு சிவபூசை செய்வதற்குரிய வேதசாஸ்திரார்த்த சிரவண முதலியவைகளுணர்ந்து ஸ்ரீ சாக்ஷாத்காரமாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீசிவபெருமானுக்குச் சிவபூசை செய்துகொண்டு வருவதோடு சரியை, கிரியை, யோகத்துக்குள்ளமுறைமைகளை முன்ஜென்மத்தில்முற்றுப்பெற்று இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சத்திநிபாத முதலிய பக்குவத்தோடிருந்துகொண்டு ஸ்ரீசாக்ஷாத் நடேசபெருமானாகிய சிவபெருமான் சதாகாலமும் கனகசபையின்கண்ணே நிருத்தஞ்செய்யும் மகத்துவமும் வியாக்கிரபாத சுவாமிகள் பதஞ்சலி பகவான் இரண்ணியவர்மன் வரலாறு முதலானதுகளில் திருவருள் சிந்தனைநாடி கோயிற்புராணம் ஒன்றுசெய்தும் முறைப்படி ஸ்ரீசாக்ஷாத் ஸ்ரீநடேசப்பெருமானுக்குப் பூசைசெய்துமுடித்து ஆச்சிரமத்துக்கு செல்லுங்காலத்து சோழராசாவால் நியமிகஞ்செய்துவைத்த வழக்கப்படிக்கு நவரத்தினங்களினால் இழைத்த முத்துச்சிவிகையின்கண் இருந்துகொண்டு மேளவாத்தியம் சாம்பிராணிகலசம் பகல்தீவட்டி இன்னம் அநேக விருதுகளுடன் மிருதுவாக வீதிப்பிரதக்ஷிணத்தோடு வா அங்ஙனந் திருக்களாஞ்சேரியின்கண் ணெழுந்தருளி யிராநின்ற மறைஞானசம்மந்த சிவாசாரியார் ஓர் தெருத்திண்ணையில் இருந்துகொண்டு தன்னுடை மாணாக்கர்களுக்கு பாடங்கள் போதித்துக்கொண்டு இருக்குங்காலத்து அங்ஙனம் பாடங்கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாணாக்கர்களிலொருவர் போதிக்கும் சுவாமிகளைப்பார்த்து மிகுந்த அச்சத்துடன் எழுந்து நின்றுகொண்டு சுவாமி இவ்விடம் நிழலில் இருக்கின்றவர்களை சூரியகிரணம் தகிக்கின்றதே இப்படியிருக்க ரிஷபமென்கிற வைகாசி மாதத்தில் இந்தக்கடு வெய்யலில் பல்லக்கு, தீவட்டி, மேளம் அநேக சம்பிரதாயங்களோடு யாரோ ஒரு தீக்ஷிதசுவாமிகள் வருகின்றார்களேயென்று சொன்னமாத்திரத்திரத்தில் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகளும் உடனே

பார்த்துவிட்டு அப்பா இது பகல்தருடு என்று சொல்ல இந்த வாக்கு உடனே பல்லக்கின் கண்ணிருந்துகொண்டுவருகிற ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு அகத்தின்கண் திருவருள் கிருபையால் தோன்றியமாத்திரத்தில் இது தருதியல்லவென்று கருதி நிக்கிரகித்து பல்லக்கின் கண்ணிருந்து கீழேயொன்று பூமியில்குதித்து அங்ஙனம் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகளிருக்காநின்ற தெருத்திண்ணைக்கு அருகேசென்று மிகுந்த பயத்தோடு அஷ்டாங்க வந்தன முதலியவை செய்யத் தொடங்கு முன்னமே மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகள் வசித்திருந்த ஸ்தானத்தையகன்று ஸ்ரீசாக்ஷாத்ஜெகதீசனுகியசிவபெருமானுக்கு பூசைசெய்து பல்லக்கின்கண் அநேக சம்பிரமத்துடன் வரப்பட்ட உமாபதி சிவாசாரியார் எமக்கு வந்தனம்புரியவருவது யாதுகாரணமென்று திருவுளங்கொண்டு மிகவும் விரைவாகஓட, கூடயிருந்த உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளும் பின்தொடர்ந்து ஓட இருவர்களும் முன் பின்னுமாகஓட கடைசியாக செங்குந்தத்தெருவின்கண் சென்று ஒருகாலத்திலேனும் அவ்வண்ணம் நடவாதவர்களாதலாலும் கொடிதான அக்கினிநக்ஷத்திரகாமாதலாலும் மிகவும் மனத்திகைப்புடன் ஓடினவர்களாதலால் அவ்விடத்தில் இருவர்களுக்குஞ் சரீரமுழுதும் வேர்வையுடன் மிகுதியான களைப்புண்டாகி மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகள் அங்ஙனம் பாவுதொவையப்பட்ட செங்குந்தர்களைப்பார்த்து அப்பா மிகவும் களையாயிருக்கிறது என்று திருவாக்குசெய்ய அதற்கு அங்ஙனமிருந்த பாவுதொவையப்பட்ட செங்குந்தர்களிலொருவர் சுவாமி பாவுதொவையப்பட்ட கஞ்சியிருக்கிறது கொடுக்கட்டுமா யென்று சொன்னமாத்திரத்திலுடனே அப்பா இது போதும் கொடுக்க என்று சொல்லி உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளோடு கூடயிருந்த மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகள் இரண்டு கரத்தினாலும் வாங்கிப்புசிக்க புசிக்கும்பொழுது சாப்பிட்டு முழங்கைமூலமாக மிஞ்சி ஒழுகிய கஞ்சியான உச்சிட்டத்தை பூமியின்கண் சிந்தாவண்ணம் அருகிலிராநின்ற உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள் அதை இரண்டு கரத்தினாலும் ஏற்று மகாகுருப்பிரசாதமாகப் பாவித்து புசித்துவிட்டமாத்திரத்தில் குரு சிஷியர்களென்கிற பாவனை நேர்ந்துவிட்டதைப் பார்த்து, உடனே மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியசுவாமிகள் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு ஞானநுக்கிரகஞ் செய்துவிட்டு இருவர்களும் அகன்று பிரிந்துவிட்டார்கள்.

அங்ஙனம் பிரிந்துவிட்ட உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளின் பந்துவர்க்கங்களான தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் சூத்திரபானஞ் செய்து விட்டபடியால் இனி அவரை சபைக்குள் புகுந்து பூசை முதலிய வைகளை செய்யவும் முறைகள் கொடுக்கக்கூடாதென்றும், அவர் செய்யப்பட்டிராநின்ற கோயிற் புராணத்தையும் அரங்கேற்றுபடி செய்யக்கூடாதென்றும், ஜாதிப் பிரஷ்டஞ்செய்து நீக்கிவைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட, அஃதையுணராநின்ற ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் முன்னமே தெரிந்துகொண்டு அங்ஙனமே தில்லைக்குக் கிழ்ப்புரமிராநின்ற இதனடியில்சொல்லப்பட்ட மடத்தின்கண் போயிருந்தார். இது நிற்க.

கௌடதேசமென்னும் ஓர் தேசத்து அரசன் அந்த அரசனுடைய புத்திரரான சுவேதவர்மனென்னும் பெயரையுடையவன் சரீரமுழுதும் வெண்குட்டம் பொருந்தினவனாய் இருந்தான். அவன் முன்ஜென்மத்தில் செய்திராநின்ற புண்ணிய வசத்தாலே மனதில் நல்லுணர்வு தோன்றப்பட்டவனாய் அவன்மட்டும்தனித்து ஸ்ரீ பூலோக கைலாசமென்று நிகழாநின்ற தில்லைவனத்தின் கண்ணே யெழுந்தருளியிராநின்ற ஸ்ரீமூலட்டானேஸ்வரருக்கு வியாக்கிரபாத முனீஸ்வரர்கள் ஆராதனை முதலியவை செய்துகொண்டு அங்ஙனம் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்குங்காலத்து ஷை சுவேதவர்மனென்னும் இராசபுத்திரன் ஷை தில்லைவனத்தையடைந்து ஷை வியாக்கிரபாத முனீசுவரர்களையும் ஸ்ரீமூலநாதரையுங்கண்டு பல முறை அஷ்டாங்க வந்தனவழிபாடு முதலியவைகள்செய்து தன்னுடைய சரீரத்திலிருக்கப்பட்ட வெண்குட்டம் நீங்காமலிருக்கிறதை பற்றி மிகுந்த விசனத்தையடைந்தவனாய் மனங்கசிந்துருகி ஷை சுவாமிகள் சந்நிதானத்திலேயே நிற்க, வியாக்கிரபாத முனீஸ்வரர்கள் ஷை சுவேதவர்மனை திருநோக்கஞ்செய்து அப்பா நீ ஆர் என்று வினவ சுவேதவர்மன் ஷை சுவாமிகளைப்பார்த்து மிகுந்த அச்சத்தோடு மனங்கசிந்துருகி தன்னுடைய வரலாறு யாவற்றையுஞ்சொல்லி பின்பு தன்னுடைய சரீரமுழுதும் வெண்குட்டமாகயிருப்பதை தீர்த்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொள்ள சுவாமிகள் திருவுளம்பற்றி யுடனே பவசாகரத்திலிருந்து நிவர்த்தி செய்யப்பட்டதாயுள்ள மகாபுண்ணிய தீர்த்தமாகிய சிவகங்கையை சுட்டிக்காட்டி அதில்போய் நீர் ஸ்நானஞ்செய்து வரக்கடவது என்று திருவாய் மலர்ந்தருள அப்படியே அச்சுவேதவர்மன் அவ்

வாக்கை சிரமேற்கொண்டு மிகுந்த பேரானந்த மகிழ்ச்சியோடு ஷை தீர்த்தத்தையடைந்து அதிலிறங்கிஸ்நானஞ்செய்து எழுந்தவுடனே முன்னிருந்த வெண்குட்டம் யாதொன்றுமின்றியும் சரீரமுழுதும் இரணியகாலத்தில் சூரியன் ஒளி எப்படி இருக்குமோ அவ்வாறு போல் தங்கசொரூபமாக இருக்கப் பார்த்துவிட்டு ஆனந்தபரவச முற்று உடனே சுவேதவர்மன் வியாக்கிரபாத முனீஸ்வரர்கள் சந்நிதானத்தையடைந்து மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியுடனே முன்போல் பலதரம் நமஸ்கரித்து வணங்கிநிற்குங்காலையில் வியாக்கிரபாத முனீஸ்வரர்கள் அச்சுவேதவர்மனை திருநோக்கஞ் செய்து உள்ளத்தின்கண் மிகுந்த ஆனந்தக்களிப்பையடைந்து உடனே சுவேதவர்மனென்னும் பெயர் நீக்கி இரணியகாலத்தில் சூரியனொளியைப் போல் சரீரமுழுதும் இருந்தமையால் இரணியவர்மனென்னும் திருநாமம் சூட்டப்பெற்று இரண்ணியவன்ம சக்கிரவர்த்தியால் யேற்படுத்தப்பட்டிராநின்ற கொற்றவன்குடி யென்னும் நகரத்தில்கண்ணினுள்ள மடத்தில் உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் அங்ஙனம் அனேகத் திருக்கூட்டங்களோடு மெய்கண்டதேவர் சந்ததிக்கு முதன்மையாக குருமுகூர்த்தமாக யெழுந்தருளி அருள் தங்கிய இதனடியில்கண்ட சாத்திரங்கள் முதலியவைகளியற்றியும் தன்னுடைய மாணாக்கர்களுக்கும் அதில்கண்ட சாத்திரங்களைப் போதித்துக்கொண்டு சிவயோகஞான நிஷ்டானுபூதியிலிருந்துகொண்டு வருநாளில் ஸ்ரீ சாக்ஷாத் நடேசமூர்த்திக்கு உற்சவ துவஜாரோகணம் வந்துவிட அந்த உற்சவ துவஜாரோகணம் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளுடைய முன்யேற்பட்டிருந்த நியமிகப்படி முறையில் வந்துவிட அதற்கு தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் ஒன்றுகூடி இந்தமுறைக்குடைய உமாபதி சிவாசாரியரைத்தான் முறையிலிருந்து நீக்கிவிடப்பட்டதே அவருக்குப் பதிலாக வேறொருவரை நியமித்து துவஜாரோகணத்தை நிறைவேற்றவேண்டியதே தவிர இனி அவரைக்கொண்டுவந்து பூசைமுதலியவைகள் செய்யக்கூடாதென்பதாக தீர்மானித்து, வேறொரு தீக்ஷிதரை நியமிகஞ்செய்து துவஜாரோகணம் நடத்தவேண்டியதற்குரிய வேதவிதிப்படி யாவற்றையும் முடித்து கொடிச்சீலை உயரம் ஏற்றுவிக்க, உயரம் ஏராமல் கீழே அறந்துவிழக்கண்டு மீட்டும் தங்கள் வேதவிதியின் பிரகாரம் அநேக சிரத்தைகள் செய்தும் கொடிச்சீலை உயரம் வராமல் மீட்டும் மீட்டும் கீழே அறந்துவிழக்கண்ட ஸ்ரீ தில்லைவாழந்தணர்களும் மற்றும் அங்ஙனம் தெரிசனம்புரியவந்த புண்ணியவான்கள் முதலிய யாவத்திராளும் கொடிச்சீலையேறாமல் கீழே அறந்தறந்து விழுங்

காரணம் என்னவென்று மிகுந்ததுயரத்தோடு கருதிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் அங்ஙனம் நிலைபொன்று மெய்மறந்து ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் மானிட அவதாரங்கொண்டு அகத்தின்கண்தோன்றி நாம் கொற்றவன்குடியின் கண்ணிருக்காநின்ற எமது அடிமைத்தொண்டனாகிய உமாபதிசிவாசாரியருடைய பூசைப்பேடகமான கோயிற்புராணத்தின்கண்ணெழுந்தருளி அங்ஙனம் செய்யாநின்ற பூசை ஆராதனை முதலியவைகளைப்பெற்று எழுந்தருளியிருக்கின்றோம். ஆதலால் அவரைக் கொண்டுவந்து அவருடைய முறைப்படி துவஜாரோகணம் நடத்துவீர்களாகில்கொடியேறப்படுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிஉடனே மறைந்துவிட, அந்தக்ஷணமே தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் நித்திரைசெய்து விழித்தவர்களைப்போல் சரீரமுழுதும் உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, நெஞ்சந் திடுக்கிடுக ஒவ்வொரு தில்லைவாழந்தணர்களும் பின்பு மனத்தெளிவடைந்து ஒருவரை மற்றொருவர் பார்த்து நாம் உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள் சாக்ஷாத்கார கடவுளென்று தெரியாமல் கோயில் முறையிலிருந்து நீக்கி இதர தீக்ஷிதரைக்கொண்டு நடத்தின குற்றமல்லவா வென்று யெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து மிகுந்த மனவிசாரமடைந்தவர்களாய் உடனே சாக்ஷாத்கார ஜெகதீசனெழுந்தருளப்பெற்றதாயுள்ள இரத்தினபீடமான சிம்மாசனத்தை எடுத்துக்கொண்டு மேளவாத்திய முத்துப்பல்லக்கு முதலான அனேக சம்பிரதாயங்களோடு தில்லைவாழந்தணர்கள் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் எழுந்தருளியிராநின்ற கொற்றவன்குடியென்னும் நகரத்தையடைந்து சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின்கண் வந்தனஞ்செய்துநிற்க, உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள் திருநோக்கஞ்செய்து இங்ஙனம் நீங்கள் வரலுற்றது யாதுகாரணமென்று வினவ, தில்லைவாழந்தணர்கள் மிகுந்த வணக்கத்தோடு இன்று துவஜாரோகணம் வேதவிதிப்படி நடத்தி கொடிச்சீலை உயரமேற்றுவிக்க, ஏறாமல் மீட்டும் மீட்டும் கீழே அறுந்து விழுவதைக் கண்டு மிகுந்த வருத்தத்தோடு யிருக்கும்பொழுது அங்ஙனம் எங்கள் யாவர்களும்மெய்மறந்து ஸ்ரீசாக்ஷாத்காரகடவுள் மானிட அவதாரம்போல் உள்ளத்தின்கண்தோன்றி நாம் தங்களுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி தங்களுடைய பூசைப் பேடகமான கோயிற்புராணத்தின்கண்ணெழுந்தருளி அங்ஙனம் நடாத்தும் பூசை ஆராதனை முதலியவைகளை பெற்றுக்கொண்டு யெழுந்தருளியிருக்கின்றோம். ஆதலால் அவரை அழைத்துவந்து துவஜாரோகணம் அவர் முறைப்படி செய்வீர்களானால் கொடியேறப்படுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தவண்

ணம், சுவாமிகளைக்கொண்டு கொடி ஏற்றுவதற்கு எழுந்தருளுதல் செய்து கொண்டுபோக வந்தோமென்று யாவர்களும் திருவாக்கு செய்தமாத்திரத்திலுடனே ஸ்ரீசாக்ஷாத்காரசிவஞானசொரூபராகிய உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் ஐயனுடையகிருபை இவ்வண்ணம் திருவுளங்கொண்டு யிருக்கிறதோவென்று உள்ளத்தில் மிகுந்த ஆநந்தக்களிப்பு முற்று வருவதற்குத் தடையில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி உடனேஜெகதீசன் எழுந்தருளுதல் செய்யாநின்ற இரத்தினபீடமான சிம்மாசனத்தில் சுவாமிகளுடைய பூசைப் பேடகத்தையும் வைத்து எல்லோரும் வாருங்களென்று உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாக்குசெய்தருள தில்லைவாழுந்தணர்களுடன் கொண்டுவாராநின்ற முத்துச்சிவிகையின்கண் ணெழுந்தருளி வரவேண்டுமென்று யாவர்களுங் கேட்டுக்கொள்ள அதற்கு உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் வேண்டுவதில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி பாதசாரியாக திருக்கோயிலையடைந்து நிற்க, இன்று துவஜாரோகணம் வழக்கமாக சோழமகாராஜாவால் நடத்திவருவதாக யிருந்தும் துவஜாரோகண உற்சவக்கொடியேறாமல் இருக்கிற காரணம் திருவள்ளுவநாயனார் குறளில், "அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய், நின்றது மன்னவன் கோல்" என்றவாக்கியப்படிக்கு ஷை அரசன் தில்லைவாழுந்தணர்களை என்னகாரணமென்று கேட்டு ஓர்விதயேற்பாடு செய்யவேண்டிய கடமையிருக்க, அவ்வரசன் இவ்விஷயங்களை கவனியாமலிருந்த காரணத்தை முன்னிட்டோ வேறு என்ன காரணமோ சுவாமிகள் அங்ஙனந் திருவுளங்கொண்டு அடிமையினுடைய ஆசானுக்கு அமுதளித்த மேன்மை பொருந்திய செங்குந்தர்களை அழைத்துவரும்படி உத்திரவு செய்ய உடனே அங்கிருந்தவர்கள் செங்குந்தர்களை அழைத்துவந்துவிட அச்செங்குந்தர்கள் சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின்கண் வந்தனம் புரிந்து எதிரிலே நிற்க, சுவாமிகள் ரிஷபக்கொடியொன்று ஷையார்களிடங்கொடுத்து இதை மேளவாத்தியங்களோடு வீதிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவரும்படி ஆக்ஞாபிக்க, அவ்வண்ணம் அச்செங்குந்தர்கள் அத்திருவாக்கை சிரமேற்கொண்டு மிகுந்தபக்தியோடு சுவாமிகள் ஆக்ஞாபித்தபடி மேளவாத்தியங்களோடு ரிஷபக்கொடியை வீதிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்தபிறகு துவஜாரோகணம் நடத்தவேண்டிய ஆகமவிதியின்படியாவற்றையுஞ் செய்துமுடித்துவிட்டபின்பு கொடிமரத்தருகில் உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள் நின்றுகொண்டு கொடிக்கவியான ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரப் பாசுரத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள, உடனே ஒருவரும் ஏற்றுவிக்காமல் தற்செயலாகவே

நேராகக் கொடியேறிவிட்டது. இப்படி யேறிவிட்டமாத்திரத்தி லுடனே அங்ஙனந் தெரிசிக்க வந்திராநின்ற புண்ணிய புருஷர்கள் யாவத்திராளும் ஆனந்தமகிழ்ச்சியடைந்ததோடு ஸ்ரீ தில்லை முனீஸ்வரர்களும் பேரானந்தமுற்று, மன நடுக்கத்தோடு எல்லாத் தில்லை வாழந்தணர்களும் உடனே ஆச்சரியப்பட்டார்கள். சுவாமிகளுள்ளத்தில் மகிழ்வோடு கொடிக்கவியை முற்றுசெய்துவிட்டு அங்ஙனமே செங்குந்தர்களைக் கூப்பிட்டு நிற்க, சிவஞான சொரூபராகிய திருவள்ளுவநாயனார் இல்லறத்தின் நிலைமையை உலகத்தாருக்குக் காரணார்த்தமாக நடத்திதெரிவிக்கும்பொருட்டாக விவாகஞ்செய்து கொண்டு இல்லறஞ்செய்துநெய்தற்றொழில் பாவமில்லாததென்று திருவுளங்கொண்டு ஏலேலசிங்கனிடத்தில் நூல் வாங்கி ஆடை நெய்து அக் கூலியாள் ஜீவனஞ்செய்துவந்ததுபோல நீங்கள் முன் சென்மத்தில்செய்திருந்த புண்ணியத்தைமுன்னிட்டு பாவமில்லாத தொழில் நடத்திவருகிறபடியால் இனி நீங்களே இந்த துவஜாரோகணத்தை ஒவ்வொரு உற்சவத்திற்கும் உங்களுடைய திரவியத்தைக்கொண்டே நடத்திவரவேண்டுமென்று ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருள புண்ணியவான்களான செங்குந்தர்கள் அந்தப்படி சுவாமிகள் ஆக்ஞாபித்த உத்திரவின்படி நடந்துவருகிறோமென்று யாவர்களும் உடனே வாக்குத் தத்தஞ் செய்தார்கள்.

பிறகு உமாபதி சிவாசாரியசுவாமிகள் தாம் எழுந்தருளியிரா நின்ற கொற்றவன்குடி நகரத்தின்கண்ணே வந்திருந்துகொண்டு அங்ஙனஞ் சிஷியர்களுக்குப் பாடபோதனை சிவாநுபூதி முதலானவைகள் செய்துக்கொண்டு சிவாநுபூதி நிஷ்டையிலிருந்துவருநாளில் ஷை தில்லைவனமென்னும் சிதம்பர எல்லைக்கு அரசன் ஆளுகைக்குள் காவலாக இருந்துவந்த சாம்பான் வம்சத்தில் ஓர் பெற்றான் சாம்பன் முன்ஜென்மத்தில் என்னதபோபலக்குறைவு முன்னிட்டு நீசவவதாரஞ்செய்ய ஏற்பட்டதோ அந்தப் பெற்றான்சாம்பன் உள்ளத்தில் மிகுந்த அன்புடன் சதாகாலமும் சிவபெருமானையே தியானித்துக்கொண்டும் நாடோறும் திருக்கோயிலுக்கு வெளியே நின்றுகொண்டு திருக்கோயிலிருந்து சிவபெருமானை தெரிசித்து வரும் சிவனடியார்களைக்கண்டு மனங்கசிந்துருகி பயபக்தியோடு வந்தனஞ்செய்துகொண்டு பின்பு சேரிக்கி போகும்போது முன் பிறப்பில் என்ன பாவஞ்செய்தேனோ இந்த நீசப்பிறவிபெற்று திருக்கோயிலுக்குள் புகுந்து தெரிசிக்கயில்லாமல் ஆய்விட்டேன்

என்று பலவாறாக மனவிசனத்துடன் செல்லும்போது, இப்பிறப் பிலாவது சிவபெருமானுக்கு ஓர் திருப்பணிவிடை செய்துவந்தால் மறுஜெனனத்திலாவது நல்லகெதியை அடையக்கூடாதாவென்று கருதி நாம் சிவபெருமானுக்குச் செய்யத்தக்க பணிவிடையாது என்று யோசித்து விறகு கொண்டுவந்து தினந்தோறும் போட்டு வந்தால் சிவபெருமானுடைய நிவேத்தியம் வைப்பதற்கு உபயோ கப்படமாட்டாதாவென்று மனதில் திடக்கருத்துடன் காட்டின் கண் சென்று விறகுவெட்டி சக்திக்குத்தகுந்தபடி கட்டிக்கொண்டு வந்து கீழ்சந்நிதிக்கெதிரில் பூமியில் இறக்கிவைத்துக்கொண்டிருக் கும்போது திருக்கோயிலிலிருந்து ஓர் பிராமணப்பிள்ளை வெளியே வந்து பெற்றான்சாம்பானைப் பார்த்து விறகுக்கட்டு விற்கிறதா வென்று கேட்க, சாம்பான் பிராமணரைப்பார்த்து சுவாமி விற்கப் படுகிறதில்லை நடேசப்பெருமானுக்கு தினந்தோறும் விறகு பணி விடைசெய்துவரவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு இன்று கொ ண்டுவந்தேன் இதை சுவாமிகளுக்கு நிவேத்தியம் வைப்பதற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளும்படி தெரிவிப்பதோடு இந்த விறகுக் கட்டை மடப்பள்ளிக்குள்ளே சேர்ப்பித்துவிட வேண்டுமென்று வணக்கமாய் சொல்ல, கேட்டபிராமணர் இந்த நீசனிடமனதில் இவ்வளவு பக்தியுடன் கொண்டுவந்திருக்கிறது இவன் முன்செய்த புண்ணியத்தொடர்புதான் என்று நினைத்து விறகுக்கட்டை மடப் பள்ளிக்குள் சேர்ப்பித்துவிடலானார். பெற்றான்சாம்பான் அங்ங னமே நின்றுகொண்டு சிவபெருமானுக்கு உச்சிக்கால பூஜைசெய்து முடிவாகிற பரியந்தம் திருக்கோயிலிலிருந்து சிவபெருமானைத் தெரிசித்துவரும் சிவனடியார்களைக்கண்டு தெரிசித்துக்கொண்டு உச்சிக்காலபூசை தீபாராதனை முடிந்தவுடன் வீதிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துகொண்டு தன்னுடைய சேரிக்குச்சென்றுவிடுகிறது. இந்தப் படிக்கு பெற்றான்சாம்பான் விறகுபணிவிடைசெய்துவந்து மூன்று நாள் வழக்கமாக வீதிப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்துவரும்போது பெற்றான் சாம்பான் செய்துவந்த திருப்பணிவிடையைச் சுவாமிகள் திருவு ளங்கொண்டு சாம்பான் ஜீவனத்துக்கு ஆக தெற்கு சந்நிதிக்கெதி ரில் நிலத்தில் பெற்றான்சாம்பானுக்குத் தோன்றும்படியாக இர ண்டு பணமிருக்க, அதை பெற்றான்சாம்பான் நேரேபார்த்துவிட்டு இதையார் கைதவறி மறந்து போட்டுவிட்டார்களோ என்று பலவா றாக மனதில் யோசித்துக்கொண்டு நிற்கும்போது ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் அசரீரிவாக்குபோல் சாம்பான் செவியில் கேட்கும் படி உனக்குத்தான் அப்பா வைத்திருக்கிறது அதை நீயெடுத்துக்

கொள்வாயாக வென்று சொல்லக்கேட்ட பெற்றான் சாம்பான் நிறைந்த மனத்திடுக்கிட சரீரம் விதிர்ப்புற்று மிகுந்த ஆனந்த பரவசனுப் தெளிவடைந்து நிலத்தின்கண்ணிருந்த இரண்டு பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு தனக்குவேண்டிய அமுதுபடி வகையறுக் கடைச்சிலவுகளைப்போய் வாங்கிக்கொண்டு தன்னுடைய சேரிக்குச் சென்று அன்றுதின காலக்ஷேபம் நடத்தி மறுதினம் வழக்கம் போல் விறகுக்கட்டை போட்டுவிட்டு வீதிப்பிரதக்ஷிணைஞ்செய்து வரும்போது முன்னிருந்த ஸ்தானத்தின்கண்ணே இரண்டுபண மிருக்கக்கண்டு அதை யெடுத்துக்கொண்டு தனக்குவேண்டிய அமுதுபடி வகையறு கடைச்சிலவுகளைபோய் வாங்கிக்கொண்டு சேரிக்குள் சென்று தன்னுடைய காலக்ஷேபத்தை நடத்திக்கொண்டு இந்தப்படி நடந்துவருநாளில் ஓர்நாள் வழக்கப்படி விறகுக்கட்டு கொண்டுவந்து சந்நிதிக்கெதிரிலிறக்கிவிட்டு நிற்கும்போது ஸ்ரீ சாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் ஓர் பிராம்மண வடிவங்கொண்டு சாம்பானைப்பார்த்து அப்பா நீ நாளைபதினமுதல் கொற்றவன்குடியில் உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் இருக்கிறார்கள் அந்த சுவாமிகளுக்கு தினந்தோறும் இங்கே போட்டுவந்த வழக்கம்போல் அங்கே போட்டுவரக் கடவாய் என்று ஆக்ஞாபித்து உடனே சுவாமிகள் அந்தர்த்தானமாய்விட பெற்றான் சாம்பான் மனந்திடுக்குற்று இவ்விடம் வந்தது கடவுள் அல்லவாவென்று மனமலர்ச்சியோடு மறுதினமுதல் வழக்கம்போல் ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்திகளுக்கு முன்னே ஓர் கட்டுகொண்டுவந்து போட்டுவிட்டு பின்பு காட்டின்கண் சென்று இரண்டாவது விறகு வெட்டி ஓர்கட்டு கொற்றவன்குடியின் கண்ணே சென்று சுவாமிகள் மடத்திற்கு வெளியே போட்டுவிட்டு சேரிக்குச் சென்றுவிடுகிறது.

இப்படி வழக்கமாக சிலகாலம் நடத்திவரும்போது ஓர் தினத்தில் சிவபெருமான் பெற்றான்சாம்பான் செய்துவரும் விறகு பணிவிடையைப் பரிசோதிக்கும் பொருட்டாக மிகுதியான மழை பெய்விக்கச் செய்து ஊர் முழுதும் வெள்ளமாய் போய்விட, சாம்பான் காட்டிற்குச்சென்று விறகு வெட்டிவர ஏதுவில்லாமல் பெற்றான் சாம்பான் உள்ளத்தில் மிகுந்த வருத்தத்தோடு வழக்கமாக இது வரையில் நடத்திவந்தபணிவிடை இன்று தவக்கப்பட்டு விட்டதே இதற்கு யாதுசெய்வேன் என்று மிகுந்த துக்கவிசாரம் பொருந்தினவனுப் சமுசாரத்தினிடமாக சொல்லிக்கொண்டே கண்களில் கண்ணீர் தாரைதாரையாக பொழிந்துகொண்டிருக்குங் காலத்து

பெற்றான்சாம்பானுக்கு மோக்ஷானந்தகதி சமீபித்துவிட ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் மானிட அவதாரங்கொண்டு விபூதிருத்திராக்ஷம் திருமேனிமுழுதும் நிறைய அணிந்துக்கொண்டு தண்டு கமண்டல முதலியவைகளோடு பாதரக்ஷை சகிதமாய் பெற்றான் சாம்பானிருக்கும் சேரிக்குள்சென்று அடாசாம்பான் இங்கேவாடா வென்று மிகுந்த சப்தத்தோடு திருவாய் மலர்ந்தருள, உள்ளேயிருந்த பெற்றான் சாம்பான் கேட்டு உடனே வெளியே வந்து சுவாமிகளைப்பார்த்து நமஸ்கரித்து சரீரநடுக்கத்தோடு கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாக நீர்சொரிய மிகுந்த அச்சத்தோடு நிற்கும் போது சுவாமிகள் மிகுந்த கடுமையாக பெற்றான்சாம்பனைப் பார்த்து இன்றைபதினம் விறகுக்கட்டு மடத்துக்கு ஏன் கொண்டு போய் போடவில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருள உடனே சாம்பான் முன்னிருந்த வருத்தத்திற்குமேல் மிகுதியாக மனதில் துயரமுண்டாகி சுவாமி, இன்று மழையினல் எங்கும் வெள்ளங்கொண்டிருப்பதால் காட்டின்கண்ணே சென்று விறகுவெட்டி வருவதற்கு வழிதெரியாமல் தவக்கப்பட்டது என்று சொல்ல. அஃதை சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டு அடாசாம்பா, இன்றையதினக்கட்டுடன் நாளையத்தினம் தவறாமல் கொற்றவன் குடி மடத்திலிருக்கும் சுவாமிகளுக்குக்கொண்டுபோய் போட்டுவரக்கடவாயென்று திருவாக்கு செய்ய, பெற்றான்சாம்பன் கேட்டு. அந்தப்படிசெய்கின்றேன் வழிதெரியாமல் எங்கும் வெள்ளமாக யிருக்கிறதே கொற்றவன்குடி மடத்திற்கு எப்படிக்கொண்டுபோவேன் என்று மிகுந்த பயபக்தியோடு கேட்டுக்கொள்ள சுவாமிகள் சாம்பானைப்பார்த்து, நீ விறகு கட்டு கொண்டுபோகுமுன்னமே கங்காநதியைப் பார்த்து வணங்கி நமஸ்கரித்துக்கொண்டு நான் கொற்றவன் குடியிலிருக்கும் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு விறகுகொண்டுபோக வழிதிறக்க வேண்டுமென்று கேள், அந்தப்படி கங்காதேவி வழிவிடுப்பாள், நீ அங்கேகொண்டுபோய் போடக்கடவது இதில் எவ்வளவும் நீ தவறுதல் செய்யக்கூடாது என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியதோடு, சுவாமிகள் ஓர் சீட்டில், "அடியார்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றவங்குடியார்க்கெழுதிய கைசீட்டுப்-படியின்மிசை, பெற்றான்சாம்பனுக்குப் பேதமற தீக்கைசெய்து, முத்தி கொடுக்க முறை" அம்பலவாணர் கெட்டெடுத்துள்பட ——— என்று எழுதி பெற்றான்சாம்பனிடங்கொடுத்து நாளையத்தினம் நீ விறகுக்கட்டு கொண்டுபோகும் போது கூட இந்தச் சீட்டையுங் கொண்டுபோய் ஷை மடத்திலிருக்கும் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளிடம் கொடுக்கக்கடவது என்று

திருவாய் மலர்ந்தருளியவுடனே சுவாமிகள் சாம்பான் பார்வைக்கு
முன்னிலையில் அந்தர்த்தானமாய் விட்டார். உடனே பெற்றான்
சாம்பான் சுவாமிகளைக்காணாமல் திடீரென்று கீழேவிழுந்து மன
வியாகூலனாய் இவ்விடம் வந்தது கடவுளே மானிட அவதாரம்
போல் வந்து மறைந்தருளிவிட்டது. இவ்விடம் வந்தது கடவுள்
என்று தெரியாமல் என் அஞ்ஞானத்தினால் வாயில்வந்ததுகளை
யெல்லாம் சொல்லியதைப்பற்றி சுவாமிகள் என்ன செய்வார்களோ
வென்றும், வந்த கடவுளிடமும் நான் ஓர்வித முத்திக்குரிய கதி
யையும் கேட்காமல் போய்விட்டேனே இனிமேற்படி கடவுள்தெரி
சனம் எக்காலத்தில் கிடைக்குமோ அறிகிலேனே என்று மிகுந்த
மனவருத்தத்தோடு கூறிக்கொண்டு பிரண்டு பிரண்டு கண்ணீர்
தாரை தாரையாக ஒழுக, பின்பு ஒருவாறாக மனத்தெளிவுடன்
எழுந்து மனையாளிடத்தில் சென்று கலந்து நாளையதினம் சுவாமி
கள் செய்த உத்திரவின்படி விறகுக்கட்டு எப்படியாவது கொண்டு
போவதுதான் தகுதியே தவிர வேறேயாதொரு யோசனை செய்வ
தினால் பயனில்லையென்று எண்ணி விறகுக்குப் பிறிவழியின்மை
யால் சாம்பான் குடியிருக்கும் வீட்டைப் பிரித்து அதிலிருக்கப்
பட்ட மரங்களைப்பிளந்து இரண்டு கட்டாகக்கட்டி தான் ஓர்கட்டும்
தன்னுடைய பெண்சாதி ஓர்கட்டுமாக எடுத்துக்கொண்டு போகும்
போது சுவாமிகளுத்திரவின்படி பெற்றான்சாம்பான் கங்காதேவி
யைப்பார்த்து, கங்காதேவியே! நாங்கள் கொற்றவன் குடியிலிருக்
கும் உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு விறகுக்கட்டு கொண்டு
போக வழிபிரிந்துவிடவேண்டுமென்று மிகுந்த வணக்கத்துடனே
சொல்ல, உடனே கங்காநதி எங்கும் வெள்ளமாயிருந்தது பளிரெ
ன்று வழிபிரித்துவிட, பெற்றான்சாம்பான் மிகுந்த ஆனந்தக்களிப்
போடு சுவாமிகள் உத்திரவின்படி கொற்றவன்குடி மடத்திற்குச்
சென்று வெளியே பெண்சாதியோடு விறகுக்கட்டைச்சாற்றிவிட்டு
நிற்க.

அப்போது உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளுக்குத் திருத்
தொண்டுகள் செய்துவரும் சிஷர்களில் ஒருவர் சுவாமிகளைப்பார்
த்து நெடுநாளாக மடத்திற்கு வெளியே தினப்படி ஓர்விறகுக்கட்டு
யிருக்கிறது அதையெடுத்துவந்து தினப்படி நிவேத்தியம் முதலா
னதுகள்வைக்க உபயோகப்படுத்திவந்தது இரண்டுதினமாக வெளி
யே விறகுக்கட்டு இராமல் அதினால் நிவேத்தியங்கள் வைப்பதற்கு
தவக்கப்படுகிறதென்று சொல்ல, உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள்

அவ்விஷயங்களை திருவுளங்கொண்டு சீட்டைப்பார்த்து இதுவரை யில் வெளியே விறகுக்கட்டு இருக்கும்விபரம் தெரிவிக்காமலும் ஷை விறகுக்கட்டு இன்னார்கொண்டுவந்து போடுகிறவிஷயமும் தெரிந்து தெரிவிக்காமலும் இருந்து விட்டீர்கள். போகட்டும், இனிவிறகுக்கட்டு கொண்டு வருவதைப்பார்த்திருந்து உடனே நமக்குத் தெரிவிக்கக் கடவது என்று சுவாமிகள் ஆக்ஞாபிக்க, சிஷர், சுவாமிகள் செய்த உத்திரவுபடி செய்கிறேனென்று மறுவுத்திரங் கூறிவிட்டு, சாதாரணமாக சிஷர் வெளியே வர, பெற்றான்சாம்பான் விறகுக்கட்டுக் கொண்டுவந்து சாத்திவிட்டு நிற்கிறதைப்பார்த்து விட்டு சிஷர் உடனே சுவாமிகளிடம் சென்று தெரிவிக்க, சுவாமி களுடனே வெளியே வந்து சாம்பானைப்பார்த்து நீயாரப்பா உன்னு டையவரலாறு என்னவென்றுவினவ, பெற்றான்சாம்பான் சுவாமி களைப்பார்த்து வழிபட்டு, மிகுந்த அச்சத்தோடு நின்றுகொண்டு விறகுபணிவிடை எடுத்துக்கொண்டதுமுதல் சிவபெருமான் சேரிக் குவந்து நிகழ்ந்த உத்திரவுகள் பரியந்தம் சொல்லிமுடித்து சேரியில் சிவபெருமான் கொடுத்த சீட்டை உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளி டம் அங்கிருந்த சிஷர்கள் மூலமாய் பெற்றான்சாம்பான் சீட்டைக் கொடுத்துச் சேர்ப்பிக்க, உடனே உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் சீட்டை வாங்கிப்பார்த்து இரண்டு கண்களிலும் ஒத்திக்கொண்டு அகத்தின்கண்மிகுந்த பேரானந்தமுற்று இந்த நீசனிடமும் சுவாமி கள் திருவுளங்கொண்டு நேரே பிரசன்னமாகியும் இப்பேர்ப்பட்ட திருமுகம் கிடைக்கப்பெற்றதும் இவன் முன்ஜெனனத்தில் செய்தி ராநின்றதபோபலந்தான் என்று உள்ளத்தின்கண் ஆநந்தமகிழ்ச்சி யோடு கடவுள்அனுப்பிய திருமுகச்சீட்டில் கண்டஆஞ்ஞைப்படி நடத்துவதற்கு உடனே பெற்றான்சாம்பானைக் கூப்பிட்டு நீ இந்த வெள்ளக்குளத்தில்போய் ஸ்நானஞ்செய்து வரக்கடவது என்று சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருள, அந்தப்படி பெற்றான்சாம்பான் சுவாமிகள் செய்த உத்தரவின்படி எதிரேயிருக்கும் வெள்ளக்குள த்தில்போய் ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின் கண்ணேநிற்க, உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் சிவாகமவிதிப்பிர காரம் மந்திராதிதீக்கை முதலியவைகளை செய்து நேரேதிருக்கண் சாத்தி ஞானதிருஷ்டியால் பார்த்தமாத்திரத்தில் உடனே ஜோதி யைப்போலுண்டாக, அதில் பெற்றான்சாம்பான் ஐக்கியமாய்விட அருகிலிருந்த மோக்ஷானந்தம் பெற்றுவிட்ட பெற்றான்சாம்பன் மனைவி இப்போது இங்கே இருந்தஎன்புருஷனை மடத்துச்சாமியார் அக்கினியில் எரித்து விட்டாரே நான் இதற்கு என்னசெய்வேன்

என்று அலறி அலறி கீழேவிழுந்து புரண்டு அழ, அழும்சாம்பான் மனைவியை சுவாமிகள்கூப்பிட்டு உன்னுடைய புருஷன் முன்சென் மத்தில்செய்திருந்ததபோபலத்தினல் இப்போது இங்கே மோக்ஷா னந்தம் அடைந்து விட்டான். நீ பயப்படாதே யென்று சொல்ல, அவள் அதை ஒன்றும்செவியின்கண் கேளாமல் விசனப்பட்டுக் கொண்டு சுவாமிகளே நீங்கள்இப்போதிருந்த என்புருஷனை அக்கி னிச்சுவாலேயில் எரித்து விட்டீர்களே இது என்ன அநியாயமென்று சொல்ல, அதற்குசுவாமிகள் அவளுக்குதேறுதல் சொல்லியும், அவள் கேளாமல் இந்த நீதியை அரசனிடத்திலாவது போய் தெருவித் தால் அவர்களாவது வந்துகேட்கமாட்டார்களாவென்று கூறிக்கொ ண்டுஉடனே அரசனிடம்போய் சமுகத்திற்குமுன்பாக கீழே விழு ந்து அலறி அலறி புரண்டு அழுதுக்கொண்டு நிற்கும்போது, அரசன் பார்த்து, நீ யார்என்றுவினவ சாம்பான்மனைவி மடத்துச்சாமியாரு க்கு தினம் ஓர் விறகுக்கட்டும் நடேசமூர்த்திக்கு ஓர்விறகுக்கட்டு மாகப் போட்டுவரும்நாளில் ஓர் நாள் மிகுந்தமழைபெய்து எங்கும் வெள்ளமாயிருக்க, காட்டிற்குச்சென்று விறகுவெட்டிவர வழிதெரி யாமலிருந்து தினப்படி விறகுபணிவிடை செய்து வந்து இன்றைய த்தினம் செய்யத்தவறிவிட்டதே என்று என் புருஷன் மிகுந்தமன வருத்தத்தோடு அழுதுக்கொண்டிருக்கும்போது, கடவுளே மானிட அவதாரம்போல் சடைமுடி பாதரக்ஷையோடு நாங்களிருக்கும்சேரி க்குவந்து அடே சாம்பான், இங்கே வாடாவென்று கூப்பிட்டார் கள். உடனே என் புருஷன் வெளியேவந்து கும்பிட்டு நிற்கிற போது அந்தசுவாமிகள் என்புருஷனைப்பார்த்து மிகுந்த கடூரமாக இன்றையத்தினம் விறகுக்கட்டு வழக்கம்போல் என் கொண்டுபோய் போடாமல் தவறிவிட்டாய் என்றுகேழ்க்க, என் புருஷன் மழை பெய்துஎங்கும் வெள்ளமாயிருக்கிறபடியால் காட்டிற்குச்சென்று விறகு வெட்டிவர வழிதெரியவில்லை ஆகலால் இன்று தவறிவிட் டது என்றுசொல்ல, சுவாமிகள் எப்படியாவது நாளையத்தினம் இன்றையத்தினக்கட்டுடன் சேர்த்து கொற்றவன்குடியிலிருக்கும் உமாபதிசிவாசாரியருக்குக் கொண்டுபோட் போடவேண்டுமென்று கடுமையாக உத்திரவு செய்தும், ஓர் ஓலையில் சீட்டு ஒன்று எழுதி என்புருஷனிடங்கொடுத்து இதை நீ விறகுக்கட்டுடன் கொண்டு போய் அந்த சுவாமிகளிடம் கொடுவென்று சொல்லிவிட்டு உடனே சுவாமிகள் மறைந்துவிட்டார்.

மறைந்தவண்ணம் என்புருஷன் கீழேவிழுந்து அலறி அலறி அழுது, மிகுந்த வருத்தத்தோடு எழுந்து இங்கே வந்தது கடவுள் என்று முன்னமே தெரியாமல் விட்டதே என்று மிகுந்த விசனத்துடன் இனி அந்தக்கடவுளை எக்காலத்தில் தெரிசிக்கக்கிடைக்குமோ தெரியவில்லையேயென்று மிகுந்தமனவருத்தத்துடன் சொல்லிவிட்டு சுவாமிகள் செய்த உத்திரவின்படி நடப்பதே தகுதியென்று மனதில் ஆலோசித்து விறகுக்கு வேறுவழியில்லாமையால் நாங்கள் குடியிருக்கும்வீட்டைப்பிரித்து அதிலிருந்த கழி மரங்களைப்பிளந்து இரண்டு கட்டாசுக்கட்டி நான் ஓர்கட்டும், என்புருஷன் ஓர்கட்டுமாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து சுவாமிகள் உத்திரவு செய்தபடி உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமியார் மடத்திலேபோட்டுவிட்டு நிற்கிறபோது உள்ளேயிருந்து ஒருசாமியார் வெளியேவந்து என்புருஷனைப்பார்த்து, நீயாரப்பா, உன்னுடையவரலாறு என்னவென்றுகேட்டார். அதற்கு என்புருஷன் ஆதிமுதல் முடிவுவரையில் நடந்த விறகுப்பணிவிடை விஷயசங்கதிகள் யாவற்றும் சொல்லி சேரியில் சுவாமிகள் வந்துகொடுத்த சீட்டை மடத்துச்சாமியாரிடம் கொடுத்துவிட்டு நிற்க, அந்தச்சீட்டை சாமியார்பார்த்துவிட்டு எதிரேயிருக்கும் வெள்ளக்குளத்தில் என்புருஷனைமட்டும் ஸ்நானஞ்செய்துவாவென்றுசொல்ல, அந்தப்படி என்புருஷன் அடி குளத்தில் ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு சுவாமியாருக்கு நேரே நிற்கிறபோது திடீரென்று ஓர் அக்கினியை உண்டாக்கி அதில் என்புருஷனை எரித்துவிட்டார் இதற்கு நான் என்னசெய்குவேன் என்று மிகுந்த துயரத்தோடு அழுதுக்கொண்டு சொல்லியதுடன் எஜமான்கள் வந்துவிசாரித்து என்புருஷனைக்காட்டும்படிசெய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அரசன் இத்தியாதிவிஷயங்களை சொல்லக்கேட்டுப்பின்பு அகத்துஞானமில்லாதவனாதலால் இது என்ன அநியாயம், விறகுகொண்டுவந்து போடவாவது சாமியார் அக்கினியில் சாம்பானை எரித்துவிடவாவது இது என்னகாரணமென்று யோசித்து மந்திரி முதலானவர்களோடுசொல்லி அரசன் தான்இருக்கும் ஸ்தானத்தைவிட்டு அகன்று மந்திரிபிரதானி முதலானவிருதுகளுடனே புறப்பட்டு ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளை விசாரிக்கும் பொருட்டாக வருவதை இங்ஙனம் சுவாமிகள் ஞானநோக்கால் தெரிந்து இவ்விடம் விசாரிக்கவேண்டுமென்று எண்ணிவரும் அரசருக்கு திருஷ்டாந்தரூபகரஞ் செய்து காண்பிக்காவிடில் அரசன் வார்த்தைமூலமாக நம்பமாட்டான் என்று சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டு

திருஷ்டாந்தரூபகாஞ் செய்துகாண்பிப்பதற்கு தற்சமயம் நம்மிடத்தில் இருக்கும் சிஷர்களில் ஒருவரும்பக்குவம் உதித்து மோக்ஷானந்தமடைவதற்கு உரித்தானகாலம் வாராதிருப்பதால் இங்கேயிருக்கும் முள்ளிச்செடி நம்முடைய பாதோதகஜலத்தினுல் வளர்ந்து நினைப்படி தவருமல் பதார்த்தத்துக்கு காய்கொடுத்து நிவேத்தியத்துக்கு உபயோகப்பட்டு வருவதாலும் இதற்கு மோக்ஷானந்தகதியும் சமீபித்து விட்டபடியால் இதைத்தான் இவ்விடம்வரும் அரசனுக்கு திருஷ்டாந்தரங் காண்பிக்கவேண்டுமென்று சுவாமிகள் திருவுளங் கொண்டிருக்கும்போது மந்திரி பிரதானி முதலானவர்களோடு அரசன் வந்து சுவாமிகளுக்கு நேரேவந்தனஞ் செய்துநிற்க உடனே சுவாமிகள் வாசலிலேயிராநின்ற பசுமைநிறத்துடன் இலை காய் பூவுகளோடும் நிறைந்திருக்கும் முள்ளிச்செடியைப்பார்த்து அகத்தின்கண்ணே விதிப்படி மந்திராதி திக்ஷைமுதலியவைகளைச் செய்து ஞானநோக்குற்று பார்த்தமாத்திரத்திலுடனே முள்ளிச்செடியின் கண்ணேயிருந்து ஓர் அகண்டாகாரஜோதி உண்டாகி அதில்முள்ளிச்செடி ஐக்கியமாய் அதிலிருந்து ஓர் முனீஸ்வரர் பிரசன்னமாகி ஸ்ரீ அகண்டாகார சின்மயானந்த சொரூபராகிய உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளைப்பார்த்துமூன்றுமுறை வலம்வந்து அட்டாங்க நமஸ்கார முதலியவைகளை கிரமப்படி வழிபாடுகள் செய்து சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின்கண்ணே நின்றுகொண்டிருக்க, சுவாமிகள் திருநோக்கஞ்செய்து முனீஸ்வரரைப்பார்த்து நீயாரப்பாவென்று வினவ, அதற்கு முனீஸ்வரர்மிகுந்த பயபக்தியோடு சுவாமிகளைப்பார்த்து அடியேன் முன்ஜனனத்தில் மானிடவடிவத்தோடு பொருந்தி காட்டின் கண்ணே தவசுசெய்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஸ்ரீ அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சின்மயசொரூபியாகிய பரமசிவமே பிராமணத்திருமேனி கொண்டு விபூதிருத்திராக்ஷதாரணங்களோடு எழுந்தருளி நேரே பிரசன்னமாகி நீ எதற்காக அப்பா இங்ஙனம் தவசு செய்துவருகிறுய் என்று கேட்டருள, அடிமை ஒன்று கருதி தவஞ்செய்துவர மற்றொன்றைக்குறித்து வரங்கேட்டருள, அதற்கு சுவாமிகள் அடிமையைப்பார்த்து மனதில்கருதி தவஞ்செய்து வந்தது ஒன்றிருக்க, மற்றொன்றைக்குறித்து வரங்கேட்கிறபடியால் உடனே மறுஜெனனத்தில் முள்ளிச்செடியாகப் போகக்கடவதென்று சபித்துவிட, அப்பொழுது அடியேன் இந்தச்சாபம் எப்பொழுது நிவர்த்தியாகி மோக்ஷானந்தங் கிடைக்கப்படுமென்று கேட்டுக்கொண்டதற்கு சுவாமிகள் எம்மைப்போல் ஓர் மானிடவ

டிவம் அவதரித்து சிவஞான சொரூபராயிருக்கப்பட்ட மகான்களி ருக்கும் ஸ்தானத்தில் முள்ளிச்செடியாகப்பிறந்து அவர்களுடைய பாதோதக ஜலத்தினல் வளர்ந்து தினந்தோறும் அவர்களுக்கு நிவேத்தியத்திற்கு உபயோகப்படும்படியாக காய் கொடுத்துவந்து அவர்களாலேயே நீர் மோக்ஷானந்தம் பெற்றுக் கொள்ளப்படு மென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிவிட்டு உடனே மறைந்தருள, அவ் வண்ணம் முள்ளிச்செடியாகப் பிறந்து சுவாமிகளுடைய பாதோதக ஜலத்தைக்கொண்டு வளர்ந்துவந்தது என்று முனீஸ்வரர் சொன்ன வுடனே சுவாமிகள் முனீஸ்வரரை திருநோக்கஞ்செய்து முள்ளிச் செடியிலிருந்து முனீஸ்வரராக அவதரித்தமையால் உமக்கு முள் ளிமா முனீஸ்வரரென்று திருநாமஞ்சூட்டப்பட்டது என்று வாக் களித்து ஞானப்பார்வைசெய்த மாத்திரத்தில் முனீஸ்வரர் அங்கி ருந்தவர் இராமல் அரூபிகரமாய் மறைந்துவிட்டார். அரசர் மந்திரி முதலானவர்கள் கண்டு மிகவும் மனம் திடுக்குற்று அரசர் சரீரமுழு தும் வியர்வையுற்று மெய்ம்மறந்து பின்பு ஒருவாறு தெளிவடை ந்து மிகுந்த அச்சமுண்டாகி இப்போப்பட்ட சாக்ஷாத்கார கடவு ளென்று எமது அஞ்ஞானத்தினல் தெரியாமல் பலவாருக சுவாமி களை வாக்கினல் சொன்னதோடு இவ்விடம் விசாரிக்கும் பொருட் டாக கருதிவந்ததும் பெருங்குற்றத்துக்கு ஆளாகிவிட்டேனே இதற்கு யாது செய்குவேன் என்று மிகுந்த வருத்தத்தோடு ஸ்ரீ உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு நேரே சென்று மூன்று முறை வலம் வந்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்க்காரம் முதலியவைகளை கிரமப்படி பணிந்து சுவாமிகளைப்பார்த்து அரசன் மனதில் மிகுந்த பயபக்தியோடு அடியேனுடைய சிற்றறிவால் இங்ஙனம் கருதி வந்த குற்றமாதிகளை சுவாமிகள் கடாக்ஷித்து பொறுத்தருள வே ண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் அரசன் சொன்ன மொழிகளைத் திருவுளம்கொண்டு உலகத்துக்கு அரசன் ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவந்தால் உலகத்தில் உண்டா கும் சகல நியாயா நியாயங்களையுங் கேட்டு விசாரிக்க வேண்டியது கடமைதான் அப்படியிருக்க, இங்ஙனம் நீர் கருத்து செய்து வந்தது நியாயமே தவிரவேறல்ல என்று, இன்னம் அனேக நெறிகளை நட த்திவரவேண்டு மென்பதாக அரசனுக்கு போதித்து, அரசனை ஆசிர்வதித்து இருப்பிடத்துக்குச் செல்ல சுவாமிகள் ஆஞ்ஞாபித் துவிட, அரசன் சுவாமிகளுக்கு முன்போல் வழிபட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டு வெளியே வந்து மோக்ஷானந்தம் பெற்றுவிட்ட

சாம்பானுடைய பெண்சாதியைக் கூப்பிட்டு உன்னுடைய புருஷன் முன் ஜென்மத்தில் செய்திருந்த தபோபலத்தினலோ அல்லது திருப்பணிவிடை செய்துவந்த பக்திமுதிர்ச்சி முன்னிட்டோ சுவாமிகளுக்கு கிருபைநேர்ந்து மோக்ஷானந்தத்தில் ஐக்கியமாய்விடப்பட்டது. ஆதலால் இனி உனக்கு ஜீவனத்திற்குப் பிரதிவழியில்லாமையால் விறகடிவிளாகமென்னும் ஓர் கிராமத்தை உனக்கு சர்வமானியம் இன்று முதல் விடப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவதிசைவரையில் ஷை கிராமத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு வருவதோடு அதில் கிடைக்கும் சகல மாசூலாதிகளையும் உன்னுடைய ஜீவனத்திற்கு போதுமானவைகளை வைத்துக் கொண்டு மிகுதியை நீ நல்லதருமங்களைச் செய்துவர வேண்டியது தவிரவும் உனக்கு மரணகாலம் சமீபத்து விட்டால் முன்னமே ஷை கிராமத்தை உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுடைய ஆதீனத்தில் சேர்ப்பித்துவிட வேண்டியதென்று தீர்மானித்துவிட்டு உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு அனேக கிராமங்களை சர்வமானியம் செய்து வைத்ததோடு சுவாமிகள் எழுந்தருளியிராநின்ற மடலாயத்தைபும் பழமையாகப் போயிருந்தவைகளை யெல்லாந் திருத்தியும், நூதனமாக சிலதிருப்பணிவிடைகளும் செய்து வைத்தார். அப்பால் ஸ்ரீ சாக்ஷாத்கார சிவஞான சொரூபராகிய உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் அநேகசிஷியர் களுக்கு சாத்திரங்கள் போதித்துக் கொண்டு வரும் போது சிஷர்களிலொருவர் மிகுந்த தாமிதகுணம் பொருந்தினவராய் பாடங்கள் சரி வரசெய்யாமல் தினப்படி சுவாமிகள் பார்த்து வந்து ஓர் தினம் அந்தசிஷரைக் கூப்பிட்டு உமக்குப் பாடங்கள் எவ் விதமாக போதித்து வந்தாலும் மனதில்பதியாமல் அசமந்தகுணபுத்தியுடையவராயிருக்கிறபடியால் இன்றுமுதல் பாடங்கள் செய்து வரும்போது ஒவ்வொரு பாடத்துக்கும் ஓர் குடத்தில் ஒவ்வொரு உளுந்தாகப் போட்டு வந்து அந்தக்குடம் நிரம்பினல் உமக்குப் பாடமும் சரிவர வந்து விடும் என்றும் ஆக்ஞாபித்த மாத்திரத்தில் அந்தப்படி சிஷியர் சுவாமிகளைப்பார்த்து சுவாமிகள் ஆக்ஞாபித்தபடி நடந்துவருகிறேன் என்று மிகுந்தவணக்கத்தோடு சொல்லிவிட்டு ஒவ்வொரு பாடமும் வாசித்து முடிந்தவுடன் குடத்தில் ஒவ்வொரு உளுந்தாகப் போட்டுக்கொண்டு வந்தார் பின்பு குடத்தில் உளுந்தும் நிரம்பிவிட்டது, சிஷியருக்குப்பாடமும் சரிவரவந்து விட்டது. சுவாமிகளுடனே தெரிந்து சிஷியரைக்கூப்பிட்டு பாடங்கள் சரியாய் வந்துவிட்டதா வென்றுகேட்க சிஷியர்

மிருந்தவணக்கத்தோடு பாடம் வந்துவிட்டது என்று மறுவுத்திரஞ் சொல்லவும் சிஷியருக்கு முன்சென்மத்தில் செய்திராநின்ற சிவபுண்ணியமேலீட்டினால் மோக்ஷானந்தகதியும் சமீபித்திருப்பதை ஸ்ரீ சின்மயானந்த சிவஞானசொரூபராகிய உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் ஞான திருஷ்டியில் தோன்ற உடனே சிஷியருக்கு சிவாகமவிதிப்படி ஞான தீக்கைகளைச்செய்து ஞானநோக்குற்று திருப்பார்வைசெய்தவுடனே அங்ஙனம் ஓர் அகண்டாகாரஜோதியுண்டாக சிஷியர் குடத்தில் உளுந்து எண்ணிக்கையின்றி ஆஞ்ஞைப்படி நிரம்பச்செய்தபடியால் அவருக்கு குடவுளுந்தளந்த முனீஸ்வரரென்று காரணப்பெயராகிய திருநாமஞ்சூட்டி, குடவுளுந்தளந்த முனீஸ்வரரே இந்த ஜோதியின்கண்ணே பிரவேசிக்கும்படி சுவாமிகள் உத்திரவுசெய்ய அந்தப்படி முனீஸ்வரர் அந்த ஜோதியின்கண்ணேபுகுந்து இரண்டறக்கலந்து ஐக்கிய மாய்விட்டார்.

இந்தப்படி சுவாமிகள் அற்புதக்காக்ஷிகள் செய்துக்கொண்டு தினப்படி சிவபூசைசெய்துமுடித்து சிவாநுபூதியிலிருந்து வெளியே வருகிறபரியந்தம் உச்சியில் ஓர் கெருடப்பக்ஷி சுற்றிசுற்றிக்கொண்டயிருந்து சுவாமிகள் வெளியேவந்தவுடன் சுவாமிகளைப்பார்த்து தெரிசித்துவிட்டுப்போய்விடுகிறது. இந்தப்படி தினந்தோறும் தவறாமல் நெடுநாளாக கெருடப்பக்ஷி நடந்துவருநாளில் அந்தப்பக்ஷி முன்ஜெனனத்தில் செய்திராநின்ற தபோபலக்குறைவுமுன்னிட்டு பக்ஷியாக அவதரித்து வந்திருக்கிறதென்பதை சுவாமிகள் அகத்து ஞானத்தால்திருவுளங்கொண்டு வழக்கம்போல் ஓர் தினம் சுவாமிகள் சிவபூசை முதலியவைகளை முடித்துவிட்டு வெளியேவர, வாசலுக்குநேராக உச்சியில் கெருடப்பக்ஷி வட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்க சுவாமிகள் சிவாகமவிதிப்படி தீக்கையைச்செய்து ஞானதிருஷ்டியால் பக்ஷியைநோக்கி கெருடமாமுனியே வரக்கடவது என்று திருவாய்மலர்ந்தருள உடனே உச்சியின்கண் சுழன்று கொண்டிருந்த கெருடப்பக்ஷி அங்கிருந்துஜோதிசொரூபத்தோடு சேர்ந்து ஐக்கியமாய்விடப்பட்டது.

இந்தப்படி சாக்ஷாத்கார உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் நால்வர்களுக்கு மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுத்தருளியபின்பு சிலகாலம் வரையில் மெய்கண்டதேவர் சந்ததிக்கு முதன்மையாக குருமுகூர்த்தமாக எழுந்தருளி அநேகசிஷியர்களுக்கு சித்தாந்தசாத்திர சிரவணாதி முதலியவைகள் போதித்துக்கொண்டு மெய்கண்டதேவர் சந்ததியிலிருந்து நால்வர்கள்விளங்கிவருகிறபடிக்கு தமக்குப்பிறகு

தம்முடையசக்தி விளங்கிவரும்பொருட்டாக சிஷியர்களில்மிகுந்த பக்குவமுதிர்ச்சியுள்ள அருணமச்சிவாயதேசிகருக்கு ஞானசாத்திரங்களாகிய தாம்செய்தருளிய சித்தாந்தசாத்திரங்களில் நெஞ்சுவிடுதூது என்னும் ஞானநூலைப்போதித்துவிட்டு பின்பு சிலகாலஞ்சென்று சுவாமிகள் எழுந்தருளியிராநின்ற கொற்றவன் குடியின்கண்ணே மேஷம் என்னும் சித்திரைமாதம் அஸ்தநக்ஷத்திரத்தில் ஸ்ரீ சிவஞானசொரூபிகளாகிய உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள்நித்தியானந்த பரவசமாய்விட்டார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உமாபதிசிவாசரியசுவாமிகள் அருளிச்செய்த நூல்கள்.

வடமொழியில் பௌட்காராகமத்துக்கு வியாக்கியானமும், தமிழில் சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, கொடிக்கவி, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம், போற்றிப்பஃறொடை; நெஞ்சுவிடுதூது என்னும் சைவசித்தாந்தசாத்திரங்களெட்டும், கோயிற்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருமுறைகண்டபுராணம், சேக்கிழார்புராணம் நான்கும்; திருப்பதிக்கோவை, திருப்பதிகக்கோவை என்னும் இரண்டு பிரபந்தங்களுமாம்.

புராணவரலாறு முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடி வாழ்க.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்-

குருமரபின் வணக்கம்.

சிற்றம்பலமன் அஞ்சின்மயராந்தில்லைநகர்க்
கொற்றங்குடி முதலைக்கூறநாளெந்நாளோ.
குறைவிலருண் ஞானமுதல்கொற்றங்குடியடிகள்
நறைமலர்த்தாட்கன்புபெற்றுநாமிருப்பதெந்நாளோ.

